

Cu niciun animal al lui Dumnezeu, din păduri și deșerturi, nu ne-am purtat mai sălbatic și privind la soarta ursului parcă dau dreptate urangutanilor, tigrilor, leilor și leopardilor, cari neavând nicio încredere în conștiința omului, se apără cu o ferocitate demnă de sentimentul libertății lor.

Dacă omul ar fi nițel mai puțin fricos, nițel mai iubitor și mai inteligent, ar avea, pe lângă fiecare conac câte o pereche de urși — pentru frumusețea lor blajină și duioasa lor înțelepciune. Ar fi greu să aducem în apartamentele din blockhousuri pe marele Ursache, căruia îi stă atât de bine într-o luncă de leandrii sau o pădure de brazi pitici; dar în locul unor jave cu barbă tunsă, sau cu ochi urduși, acoperiți de snopi de păr cânepiu, am putea ține, pe divanurile cu perine moi, un pui-doi de urs, (în locul urșilor de păslă) iar la vremea lor să-i trimitem la vie, să mormăie credincios în jurul cramei și al nucilor strămoșești.

Recunoaștem cu părere de rău că ursul — care s'a ivit pe lume de bună seamă mult înaintea omului — trece printr-o epocă mai cumplită pentru el decât a ghețarului cuaternar. Pădurile i le-am tăiat și nici de blana, de carnea, de grăsimea lui n'avem nevoie, mulțumindu-ne a-l stârpi, dintr'un impuls al fricii care nu ne face nicio cinste și nu ne aduce niciun folos. Circurile care la sfârșitul veacului trecut prezentau urși de toate mărimile, în jocuri de o agilitate și inteligență, care surprindeau și încântau, s'au rărit, au dispărut, sau a păstrat numai pe omul cu picioroange și femeia șarpe. Grădinile zoologice sunt în număr foarte restrâns — 5-6 în toată lumea — și nimeni nu se va mira când vom spune că în Capitala noastră, în care au loc atâți monștri, nu există niciun urs. Inceputurile de grădini zoologice din țară — din parcul Carol, din parcul Bibescu, din Craiova — au dispărut fără urmă.

Țiganii au rămas singurii prieteni ai ursului, (precum și autorul acestor rânduri, a cărui năzuință de altfel e de-a fi prietenul intim al tuturor viețuitoarelor, bune sau rele). Pe drumuri de țări, prin târguri — mai rar prin mahalalele orașelor — ursarii se ivesc într'un nou de praf și zvonuri de tobe și alămuri, cari stârnesc spaima și lătrăturile tuturor potăilor de curte. Tras de un lanț prins în nasul cu beiciug, bietul urs calcă domol, ca un elefant în miniatură, legănându-se de parcă ar umbla numai pe covoare. Stăpânul lui e un prinț al Indiei, ajuns după rătăcirii milenare cerșetor, prin jalnica Europă; din vechile-i halate de mătase și podoabe de aur cu smaralde, n'au mai rămas decât zdrențele unor izmene peticite, unor opinci desfundate și brăele ferfenițite cu pafale de plumb; Zulufii de odinioară răsușiți în mirosul de tămple, sunt azi lațe nepieptănate, invadate de toate speciile de păduchi. Bietul urs, după ce a învățat să salte de mic, pe un cuptor încins cu jar dedesubt, saltă acum numai la o vorbă a țiganului, se lasă jumulit de firele de păr brumăriu, care sunt bune la descântece de spaimă și calcă șalele țărănilor desnodați și ale țătelor. Răcnetele în versuri libertine ale ursarului — care nu se teme de afurisenia Academiei și nu știe ce înseamnă pornografia — încântă mai mult pe ascultători, decât pe urs, a cărui parte de câștig e zeciuiala pâinii, sau a mămăligii primite în dar.

Am deplânge pe urs și am blestema pe țigan, dacă n'am vedea că singura întovărire dintre om și animal, pentru viața de azi a amândorora. E amarnică soarta ursului educat pe cărbuni și crunt destinul indianului coborât la starea țiganului de pustă și băragan, dar cine le oferă o viață mai bună? — în mizeria lor, ursul ține la țiganul care-l bate și țiganul dă de mâncare ursului, care aduce satul, cu merinde, într-o întâmpinare lor.

Nu s'a dat încă nicio circulară către jandarmi să împiedice meseria ursarului: Semn bun!... Dumnezeu n'a uitat de tot pe urs și pe țigan!...

Căci poate nu e departe vremea când vom lua ultima pereche de urși, să-i prăsim, să-i creștem, dela mâna ursarului ca să nu-i pierdem cu desăvârșire așa cum am pierdut zimbrul dela care nu ne-a mai rămas decât efigia.

F. ADERCA

REZULTATUL CONCURSULUI DE RECONSTITUIRE

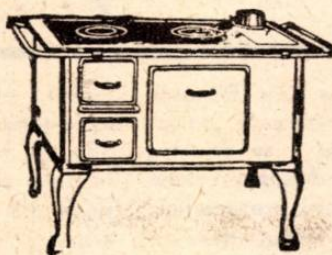
Concursul nostru de reconstituire a avut un succes care a întrecut orice așteptări. Am primit sute și sute răspunsuri. Problemele în sine erau destul de ușoare. Partea grea — și care rămânea exclusiv la inspirația concurenților — era de a le clasifica, adică de a adăuga colțurile numerotate desenului cuvenit, așa cum a fost proiectat de noi. Foarte mulți au greșit și au așezat colțurile în ordinea în care au apărut desenele, în revistă.

CLASIFICAREA JUSTĂ ESTE URMĂTOAREA:
4, 5, 3, 2, 1, 4 fiind numărul de ordine pentru desenul apărut în „Realitatea Ilustrată” No. 532, 5 pentru desenul din 533, 3 pentru desenul din 534, 2 pentru desenul din 535 și 1 pentru desenul din 536. **Toți câștigătorii au clasificat în felul acesta desenele capătă câte 500 lei.**

În numărul viitor vom publica lista premianților și desenele reconstituite.

PODOABA BUCĂTĂRIEI

Construcție specială!
Consumație minimală de combustibil!

Mașini de gătit „ELITE”

Execuție: Mașina din placă albă emailată. — Căptușeala de cărămizi refractare (chamotte)

SZANTÓ, Oradea

Fabrica de sobe „Zephir”. — Rulouri de lemn „Esslingen”. — Obloane de Oțel. Cereți prospecte gratuite:

Primul institut cosmetic medical

Bul. Carol 57 fost 39. Tel. 3.52.73
D-NA Dr. M. RABINOVICI, dermatolog specializată la Paris și Viena, tratează: negi, pistrui, coșuri etc. Ingrijirea feței cu hormoni și masaje pneumatice. Distrugerea părului de prisos. Slăbirea locală a corpului prin masaje electrice. Cons. 10-12-3-7. Se aplică masca „Hollywood”. Miercuri informațiuni gratuite

APERITIV • DIGESTIV • TONIC

fără rival

ELIXIR
DI CHINA

PRODUS

MARTINI & ROSSI

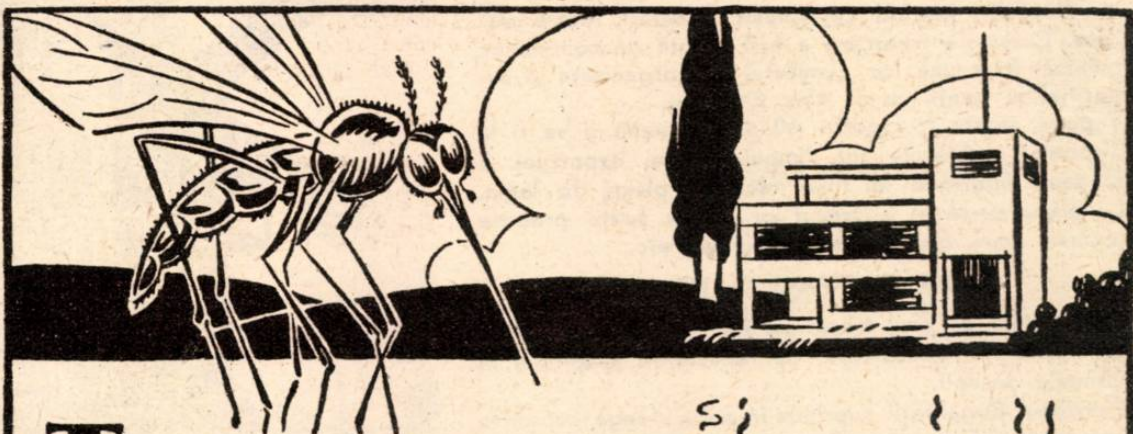

EXPOSITION
INTERNATIONALE 1937

MAI-NOEMBRIE, 1937

NUMEROASE MANIFESTĂRI ARTISTICE,
ȘTIINȚIFICE, LITERARE ȘI SPORTIVE

INFORMAȚIUNI: COMP. DE NAVIGAȚIE, AGENȚII
DE VOIAJ ȘI LA TOATE BIUROURILE DE TURISM.

Teroarea țânțarilor

vă strică toată plăcerea zilelor de vacanță. Nu plecați în concediu fără o provizie de FLY-TOX! Numai astfel veți putea gusta cu adevărat și nestințgheriți de țânțari sau de muște, tot farmecul cli-pelor de odihnă!

FLY-TOX

LUNA Bucureștilor

O frumoasă pagină de istorie urbanistică va lăsa d. Alex. Gh. Donescu în trecerea d-sale pe la municipiul București, trecere marcată de un lung șir de realizări, împlinite din dorința și nevoia de a se da față cuvenită capitalei României întregite. Călătorul care după un deceniu revine nici nu mai cunoaște așezările. Chiar noi, cei cari am fost martorii prefacerilor, avem impresia că ne-am trezit pe nesimțite la o viață nouă. Pretutindeni se lucrează de zor, din marginile depărtate până la centru, pregătindu-se un oraș de lumină și sărbătoare. Străzi, edificii, grădini, lacuri, fântâni, toate formează un buchet, dat în dar locuitorilor pentru o viață care trebuie să meargă spre cât mai bine. Ca încoronare a drumului parcurs de progres, de trei ani încoace orașul a fost cinstit anual, un șir de zile, cu o expoziție căreia i s'a dat numele de „Luna Bucureștilor“, și în care toți locuitorii țării pot face cunoștință cu trecutul și prezentul Capitalei, precum și cu programul de realizări rezervat viitorului.

MARI FESTIVITĂȚI

În cadrul expoziției Lunei Bucureștilor tot ce s'a realizat de seamă în ultima vreme va da loc la festivități impunătoare. Pe primul plan al sărbătoririi stă Piața 8 Iunie, al cărei nume amintește o dată scumpă tuturor Românilor. Prin această piață, cea mai mare din țară, s'a dat o față nouă unui punct central al orașului.

Monumentalele clădiri ale primăriilor de verde și galben, palate cari fac față Capitalei, vor face parte și ele din ciclul sărbătoririi.

Odată cu acestea se vor inaugura în cadrul expoziției celelalte editicii, terminate recent, judecătoriile și școlile precum și formidabila lucrare de asanare a lacurilor.

SPLENDIDE LOCURI DE AGREMENT

Sub primariatul d-lui Donescu s'au pus la îndemână bucureștenilor două mari lacuri: Herăstrău și Floreasca, primul de 80 ha. cu o capacitate de 2.400.000 m. c. iar celălalt cu o suprafață de 150 ha. și o capacitate de 3.500.000 m. c. Umplerea lacului Floreasca se face cu apă captată din râul Ialomița, adusă printr'un sistem de canale și bazine, spre Capitală.

Pe lacul Herăstrău a fost lansat primul vapor cu motor, executat în șantierele Neptun. El a fost botezat „Luna Bucureștilor“ și marchează începutul unei mici flotile de vase cu motor, ce vor străbate lacurile asanate ale Capitalei oferind cetățenilor plimbări foarte plăcute. Cursa de încercare a fost făcută de comisiunea tehnică, împreună cu comitetul de organizare al expoziției în frunte cu d. Alex. Donescu.

Vaporul poate transporta 60 de persoane și va fi la dispoziția publicului tot timpul duratei expoziției. E elegant, interiorul lui fiind făcut în placaj de lemn. La prima cursă el a trecut cu succes toate probele impuse, marș, girare, manevrabilitate etc.

BOGĂȚIILE PAVILIOANELOR

Pavilioanele de anul trecut au fost amenajate cuprinzând bogate documente de renașterea Capitalei în ultimele decenii.

Pavilionul Regalității cuprinde în aripa stângă expoziția comemorativă a celor 60 de ani de la războiul Independenței „putându-se admira opera de reporter desenator a pictorului Grigorescu.

Aripa din dreapta a fost destinată operii de construcție a țării sub domnia M. S. Regele Carol II.

Alte trei pavilioane cuprind o imagine a trecutului Capitalei, legată de cea a prezentului.

Pavilionul trecutului cuprinde opere de artă, cari au fixat imaginea vechiului București. Pavilionul credinței strămoșești cuprinde o bogată serie de obiecte de cult și împodobire a bisericilor noastre; pavilionul zilelor noastre are printre alte lucrări o interesantă machetă în care se poate urmări mecanica captării apei din Ialomița spre Capitală și legătura ei cu Dunărea.

Prezintă un interes deosebit pavilioanele apărării pasive, antirevizionismului des-facerii produselor artelor uitate, aviației tineretului.

ORAȘUL PITICILOR

„uri de atâtea lucruri de un interes deosebit, expoziția Lunii Bucureștilor a dăruit vizitatorilor de toate vârstele o surpriză: Orașul piticilor. Locuitorii de aici nu depășesc înălțimea de 1,10 m, și locuințele lor, piața, cafeneaua, biserică etc., sunt toate în raport cu dimensiunea acestor omuleți.

Privind această așezare socotești că ești de față la o pagină de poveste trăită în anii copilăriei. Acest oraș al piticilor s'a bucurat de mare succes la expoziția internațională dela Bruxelles, actuala expoziție internațională de la Paris construind un oraș la fel.

MĂRIREA PARCULUI REGELE CAROL II

Realizarea acestui frumos parc, hotărât prin legea din 1912, s'a făcut an-

trecut, prin plantarea a 35 hectare, adăogându-se la ele, în anul acesta, alte 40 hectare pavate și luminate cu felinare electrice. Pentru plantarea porțiunii din urmă s'au întrebuințat 26.000 arbori și arbuști și peste 100 varietăți de trandafiri, alcătuind superbul peisagiu al insulei trandafirilor.

Pe acest întins teren sporturile nu puteau fi neglijate, contribuind la reușita Lunei Bucureștilor din acest an. Canotajul, inotul foot-ballul rugby-ul, merg laolaltă cu sporturile de altădată, țurca, oina, tragerea cu arcul. Alături de ele vin sporturile mecanice, alergările de automobile, biciclete, motociclete.

Cele de mai sus sunt doar o ușoară trecere în revistă a ceea ce va oferi expoziția Lunei Bucureștilor pe anul 1937.

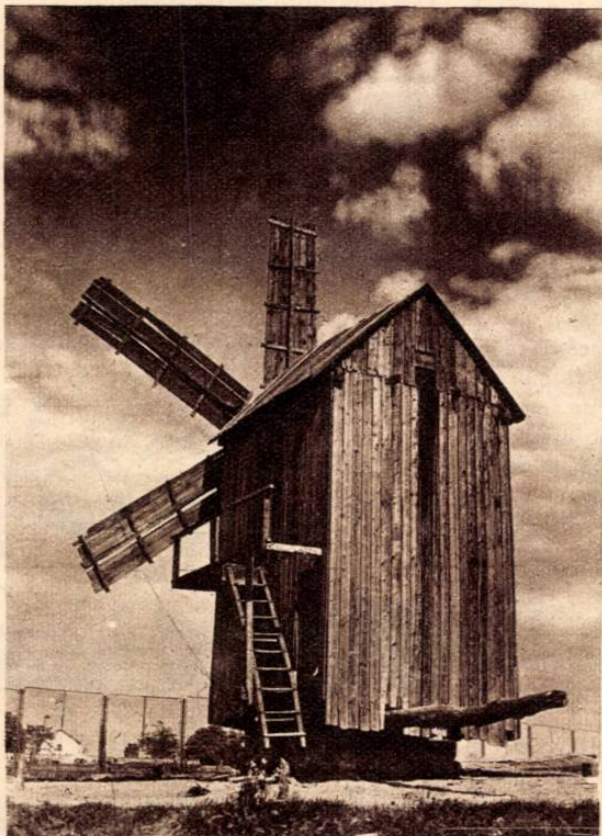
Parcul Carol II cuprinde bogății, asupra cărora ai datoria să te oprești cu multă atenție. Deaceia trebuie vizitat. E o necesitate, pentru cunoașterea multor lucruri interesante. D. Al. Donescu primarul Capitalei a avut o inspirație fericită organizând în fiecare an această expoziție a Lunii Bucureștilor.

Prezentul rodnic face aici legătura trainică cu trecutul, servind un frumos exemplu viitorului.

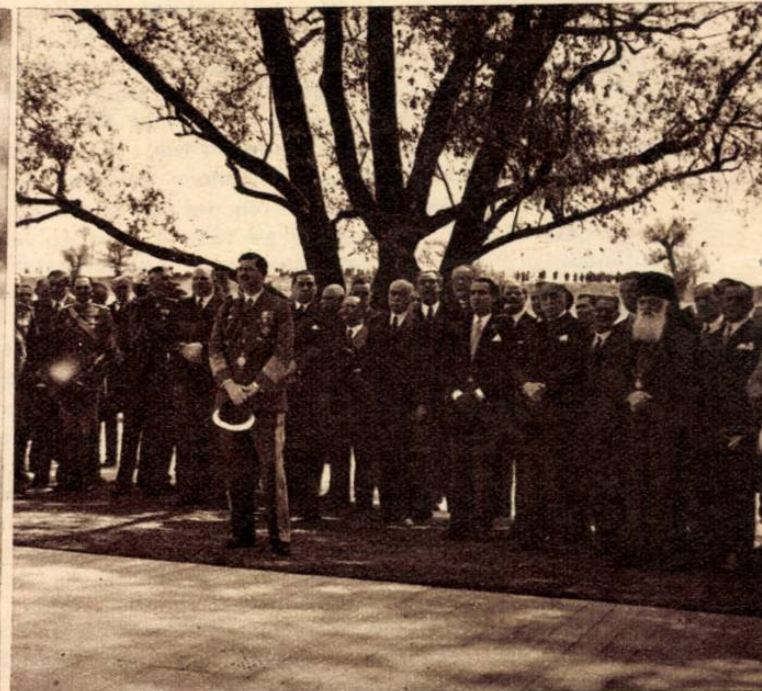
MARGARETA NICOLAU.

Dr. Al. Donescu, primarul general al Capitalei și inițiator al „Lunei Bucureștilor“

Moară de vânt din Basarabia, în Satul românesc din Luna Bucureștilor.

Suveranul înconjurat de oficialități în timpul slujbei religioase la inaugurarea „Lunei Bucureștilor“.

SPORTUL ȘI CURIOZITĂȚILE LUMEI

FEMEI-JOCKEY

Pe un hipodrom din apropierea Londrei a avut loc, recent prima cursă de obstacole cu femeii-jockey. Fotografia noastră înfățișează trecerea unui obstacol de către femeile-jockey.

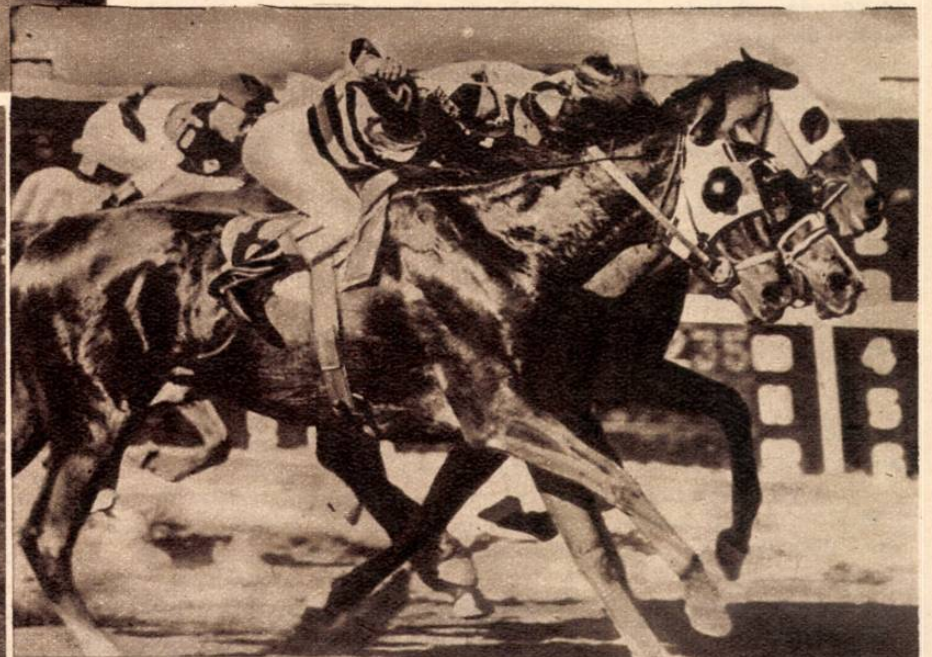
UN „FINISH” IMPRESIONANT

Iată o fotografie rară, luată la cursele din San Francisco. Trei cai sunt despărțiți de numai câțiva centimetri, și se îndreaptă vijelios spre potou, pe care l-au trecut în cel mai perfect „deat-heat”.

LECȚII BASE-BALL ÎN FAȚA OGLINZII

Base-ball este sportul național al Americii. Înainte de fiecare match, se fac antrenamente metodice, susținute. Jucătorii studiază în fața oglinzilor pozițiile de bătaie, pentru a-și da seama perfect de eventualele lor mișcări greșite. Fotografia noastră înfățișează jucători americani de base-ball, antrenându-se în fața oglinzii.

O IMPRUDENTĂ INCERCARE DE RECORD

Un renumit înotător din San Francisco a încercat să bată recordul săriturilor depe trambulină, aruncându-se în apă de la o înălțime de 60 metri. Deși trupul i-a fost bine bandajat, lovitură în atingere cu apa a fost atât de puternică, încât săritorul Ray Woods și-a fracturat coloana vertebrală. În fotografia noastră, vedem clipa în care este scos din apă, după accident.

CONCURS DE ZMEE ÎN AMERICA

În cunoscuta stațiune balneară, Long Beach, din California, are loc în fiecare an, un concurs de zmee, la care participă sute de copii de școală, cu zmee construite chiar de ei. Se premiază cele mai originale zmee și acelea care zboară cel mai bine. Fotografia noastră înfățișează pe concurenții cari poartă, fiecare, zmeul construit în... „atelierile proprii”.

FEMEIA

LITERATURA care a oglindit viața satelor noastre, a lămurit deplin locul femeii, în familie, în cadrul obștii, în sufletul și gândurile săteanului. Nu se menține pe aceeași treaptă, e drept, în cadrul fiecărui despărțământ. Altul îi este locul în familie, altul în obștea satului, altul în gânduri și suflet.

Povestea Mariei lui Sevastin — (s'a săvârșit din viață nu de mult, dintr'o naștere grea) — s'ar putea istorisi, pe 'ndelete, de-a-lungul multor file de carte, cu toate bucuriile și amărăciunile ei, măcar că Maria nu a fost decât o simplă femeie de țară. Sufletele unite își au și ele un rost, care dacă se caută a fi deslușit, se înfățișează într'atât de neașteptat, încât te minunezi de îndată ce-ai apropiat mai mult, acest firicel de existență.

Sățutul în care s'a duminat de dânsa — ținea de satul mai mare, unde Sevastin muncia pentru ogorul tatălui și horia Dumineca, cu toate că flăcăul acesta era mai așezat, mai puțin sburdalnic decât liota celorlalți.

Apoi, părinții lor au statornicit cuscrenia și Maria s'a bucurat, înlăuntrul ei, că bărbat i-a fost cine i-a plăcut. Nu-i vorba, pentru ochii ei și întreaga-i făptură, se dădeau în vânt atâția flăcăi! Roiau prin preajmă-i, ca bondarii în jurul reginei, cu vorbe pe două înțelesuri, cu colinde, și hore — în care-i laudau frumusețea, hărnicia și cuminenia. Dinspre toate aceste daruri, vorbele cu tâlcurile lor de piatră scumpă și cânturile, încă n'ar fi fost desule, ca să le prețuiască în deajuns. Maria lui Sevastin trebuia să rămână a lui Sevastin, așa cum poate hotărâseră zodiile și genurile.

Șine cuvântarea părintelui Ștefan a întregit bucuria din inima Mariei. Câtând în ochii ui Sevastin, în care se oglindeau luminile din biserică, Maria a citit, măcar că slove nu se deslușiau, aceeași fericire pe care o simția, potopind-o ca un fel de amețală din vin. Zarva nunții a trecut curând, încărcată de veselie și cântec. O umbră trecătoare a fost faptul, că dinspre căldările unde se aflau așezate lumânările albe de nuntă, un semn a venit să tulbure un pic cheful: făclia Mariei s'a stins fără de veste, după ce arsese de-un lat de palmă numai.

Urările și glumele au șters, repede, îndoiala și amarul, dar un ghimpe a înțepat inima Mariei.

Gospodăria cea nouă s'a împlinit și viața a venit să umple cu bucurii și dureri, fiecare fagure, în stupul în care se străduiau Sevastin și Maria.

Li-a fost binecuvântată unirea cu doi copilași, un băiețel și-o fetiță, cu părul însoțit și ochișorii cicori și durerea din seara nunții nu mai stăruia nici măcar în aducerea lor aminte. Traiul dela țară i-a purtat între ogor și casă, între vie și copii. Se statornicise o liniște în suflete, cum își doriau din totdeauna,

care le imprimăvara, mereu, făptura, pentru muncile de fiecare an. Timpul trecea, pe nesimțite, ca vântul prin vămile văzduhului. Copilașii creșteau, se lătau cu pomii, cu miei și păsăruicile. Anii au fost rodnici, la rând, ca 'ntr'o horă de belșug.

Pe dată însă, s'au întors vremurile. Anul de secetă amară i-a pus în stare și indestulare. Și odată cu sămânța anului care se aștepta bun, Sevastin a dorit un prunc nou Mariei.

Se abia grăul și secara își luaseră locul în hambarul aproape plin, când — într'o nămiează — Maria a căzut, sfârșită de o boală cruntă, în clipa când smulgea un știulete de porumb de pe tulpină.

Au sărit ai casei și până în sat au dus-o în car, încet, încet, ca pe un mort; în locul unde căzuse, un petec de pământ rămăsese năclăit de sânge.

Soacră-sa și-o vecină s'au străduit să-i oprească izvorul sângelui. Zadarnic însă. Când, pe seară, soția primarului a trecut să afle vești și le-a adus aminte că mai e și-o doftoriță în comună, Maria părea un caloian de ceară.

Din satul vecin, unde fusese chemată în pripă, doftorița a fost adusă într'o căruță cu leagăn. Când a intrat și-a privit spre chipul palid al muribundeii, a izbucnit, furioasă:

— Mereu, mereu, aceeași poveste! Mă chemați când nu mai e nicio nădejde! Ce să-i fac eu? Minuni nu pot făptui! La Rachelu, m'au chemat pentru același lucru!

Ce i-ați făcut? Ați umblat cu mâinile murdare! Doamne! Ar trebui să înfundați pușcăria! Știți ce-ați făcut? Ați ucis un suflet de om!

Tip de femei frumoase din Bucovina. Costumul ei este ornat cu monezi și coliere de perle.

Frumusețe românească din Banat.

Femeie româncă din Basarabia.

Să tai un snop de grâu și să ajuți o femeie credeți că e tot așa de gingaș lucru?

Leși trântind ușa, îndurerată. În tindă, Sevastin îi aștepta cuvântul, ca pe-o vorbă din ceruri!

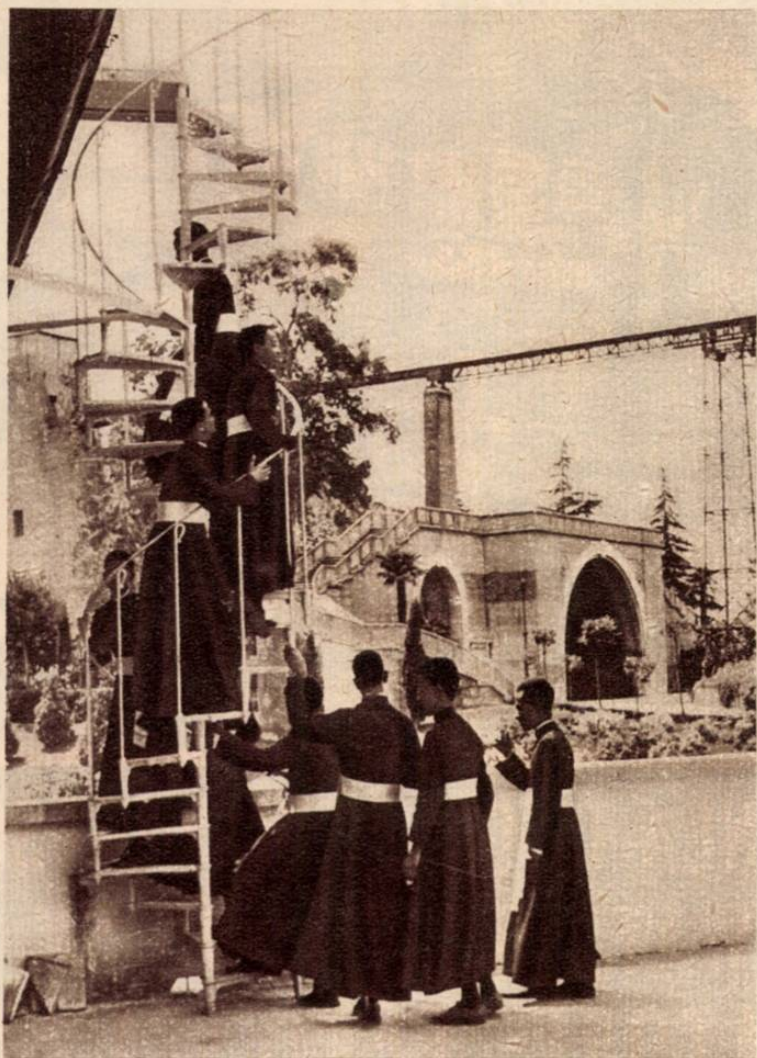
— Du-te lângă ea, Sevastine! Rămâi la căpătăiu! Tu, Costică, du-te după preot!

Și către primăreasă:

— Trebuia să lepede! Asta era! O silia munca asta grea dela câmp. Îngrijirile soacrei și-a vecinei i-au pecetluit soartă!

Noaptea, când luna se-arătase, din nou, un inel, Maria se stinse, ca și făclia ei, din noaptea nunții. În ochii ei deschiși și înfrigurați, a stăruit, până

ELEVI ABISINIENI AI PAPEI.

Chiar înainte de cucerirea Abisiniei de către Italiani, funcționa la Vatican o școală pentru preoții abisinieni, care-și completau acolo studiile teologice. Fotografia noastră înfățișează tineri abisinieni în școala de preoți a Vaticanului, la Roma.

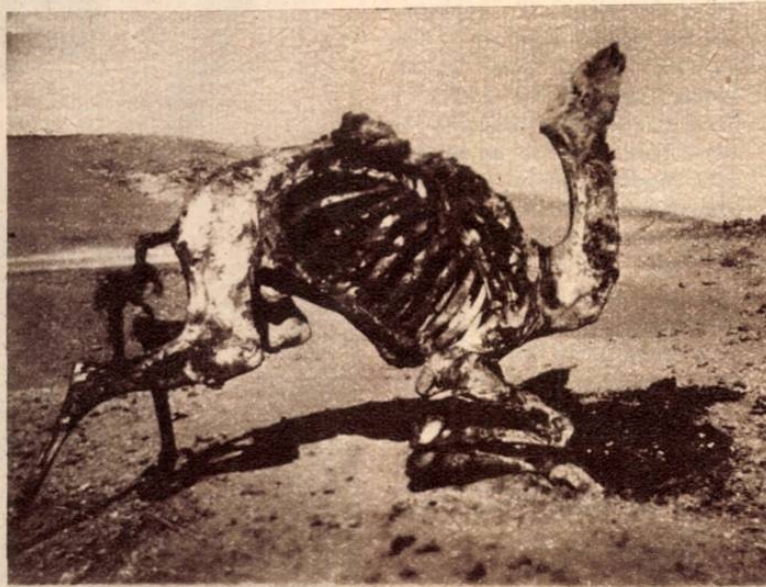
FUMATOARE PASIONATĂ LA 98 DE ANI

Miss Abigail Leffingwell din Los Angeles este în vârstă de 98 de ani, și totuși o pasionată fumătoare de pipă. Dealtminteri, doamna este și foarte cochetă, căci după-cum vedem în fotografie și-a făcut undulație permanentă.

CĂRUCIOR PENTRU COPII ȘI BICICLETĂ, ÎN ACELAȘ TIMP

Un conductor de tamvai din Detroit a făcut o descoperire extrem de practică. A atașat de bicicleta lui căruciorul copilului, pe care-l duce astfel cu mare ușurință. Exemplul va fi desigur urmat. Fotografia noastră îl înfățișează pe inventator alături de aparatul și copiii săi.

CEL MAI MARE OM DIN LUME.

Cel mai mare om din lume, pe nume Langetoni, se găsește actualmente la Budapesta. El are 2 m. și 42 cm. înălțime. Fotografia noastră îl înfățișează purtând o jachetă în care au intrat cu siguranță 6 metri de stofă.

Pe drumul între Haifa și Tel-Aviv, trăznetul a căzut pe o cămilă ce trecea prin pustiu. Cămila a fost ucisă, în poziția în care-o vedem în fotografia noastră. Beduinul care se afla pe ea a scăpat neatins.

la urmă, icoana de sfânt palid și trist, a lui Sevastin. A dus-o cu ea, poate, în ceturi! pită de apele Dunării, peste măsură de năvalnică și tulbure în primăvara aceea!

De-aș ști cânta ca cucu,
Nu m'aș mânca eu cu lucru:
Aș sbura din creangă 'n creangă
Și-aș cânta lumea cea largă
Pân'la mândra mea cea dragă:
Și-aș mânca frunză și iarbă.
Aș sbura lin și ușor —
De i-aș duce al meu dor,
Netezindu-mi penele
Și mândrii sprâncenele.
Foicică, trei grante,
Dragostea nu se mai face,
Nici din mere, nici din pere
Nici degete cu inele,
Ci din ochi și din sprâncene
Și din buze subțirele,
Mușcare-ar neica din ele,
Ca dintr'un fagure de miere —
Să-i treacă de dor și jele!

În acest fel și într'altul cântă Gheorghiiță pentru Măriuca. Sânt amândoi, tineri și se iubesc! Poate că se vor lua curînd! Nu-și cunosc zodia și nici semne rele nu li sau arătat. Viața îi așteaptă, asemeni ogorului, în primăvară, dornic de spintecarea fierului de plug!

N. PAPATANASIU

O frumoasă fotografie înfățișând profilul interesant al d-nei Simpson.

Ducele de Windsor împreună cu d-na Simpson, fotografiați pe insula Rab, în Jugoslavia, cu prilejul croazierii făcute vara trecută.

DIN PASIUNEA DUCelui DE WINDSOR DOAMNA WALLIS SIMPSON SE VA O CASATORIE FERICITA SAU

LA 27 Aprilie s'a încheiat perioada de șase luni de așteptare și de „probă”, impusă de legea engleză, pentru ca divorțul dintre Wallis și Ernest Simpson să fie valabil. Din ziua aceasta, Eduard, duce de Windsor, ex-rege al Angliei, e liber să se însoare cu „femea iubită”. Dacă în jurul acestui eveniment, de acum încoace fatal, opinia publică europeană pare că a și rostit ultimul cuvânt, e deosebit de interesantă constatarea că dincolo de Ocean, în patria d-nei Simpson, comentariile au luat în vremea din urmă o întorsătură cu totul neașteptată. Hélène Worden, o ziaristă, introdusă în cercurile americane aristocrate din Londra, după ce a stat de vorbă nu numai cu o prietenă a doamnei Simpson, Constance Coolidge, (aparținând aceluia grup de „exotici”, anatemiizat de arhiepiscopul de Canterbury), ci chiar și cu prima soție a lui Ernest Simpson, care locuiește la New-York, publică acum detalii inedite asupra celei mai răsunătoare aventuri de dragoste a epocii noastre.

„— Nu mă miră — scrie ziarista — că Regina Mary, Arhiepiscopul, Primul Ministru și o bună parte din nobilimea țării, consideră fericită orice

Doamna Simpson, care a ajuns să fie astăzi una dintre cele mai celebre femei din lume.

Vedere generală a oraşului Cannes, unde s'a refugiat d-na Simpson, în clipa izbucnirii crizei tronului, la Londra.

femeie americană care, printr-o căsătorie, ar reuşi să pătrundă în familia regală a Angliei. Dar am constatat că, pe când unii au convingerea nestrămutată că Eduard nu se va însura cu Wallis (aceştia, în majoritatea lor, sunt englezi), dimpotrivă, americanii sunt de părere că ea va fi aceea care va spune „nu”. Constance Coolidge, care o cunoaşte bine pe d-na Simpson, mi-a mărturisit astă iarnă la Paris, că Wallis n'a fost niciodată îndrăgostită de Eduard, dar a răbdat cu oarecare orgoliu şi mulţumire pasiunea lui vijelioasă.

Chiar din primul moment, în care s'au cunoscut, el i-a cerut să divorţeze de Ernest. *Cu toate acestea, nu cred că Wallis se va mărita vreodată cu David* (pentru amicii lui intimi, Eduard a fost totdeauna „David” sau „Davv”).

Arhiepiscopul de Canterbury, care a jucat un rol important în abdicarea fostului Rege Eduard al Angliei.

Alţi prieteni americani ai d-nei Simpson, din Paris, nu-şi ascund temerea că o eventuală căsătorie între Wallis şi Eduard va fi o adevărată tragedie. „Se poate închipui o soartă mai grozavă — se întreabă ei — decât aceea de-a fi nevoit să trăieşti, în public, la nivelul unei legende de dragoste impusă şi nicidecum simţită?”.

„Cum poate suporta o femeie să vadă mereu, în faţa sa, de dimineaţă până seara, un bărbat de vârstă mijlocie, fără alte ţeluri în viaţă decât o pasiune rară, năvalnică, dar şi chinuitoare pentru dânsa?”.

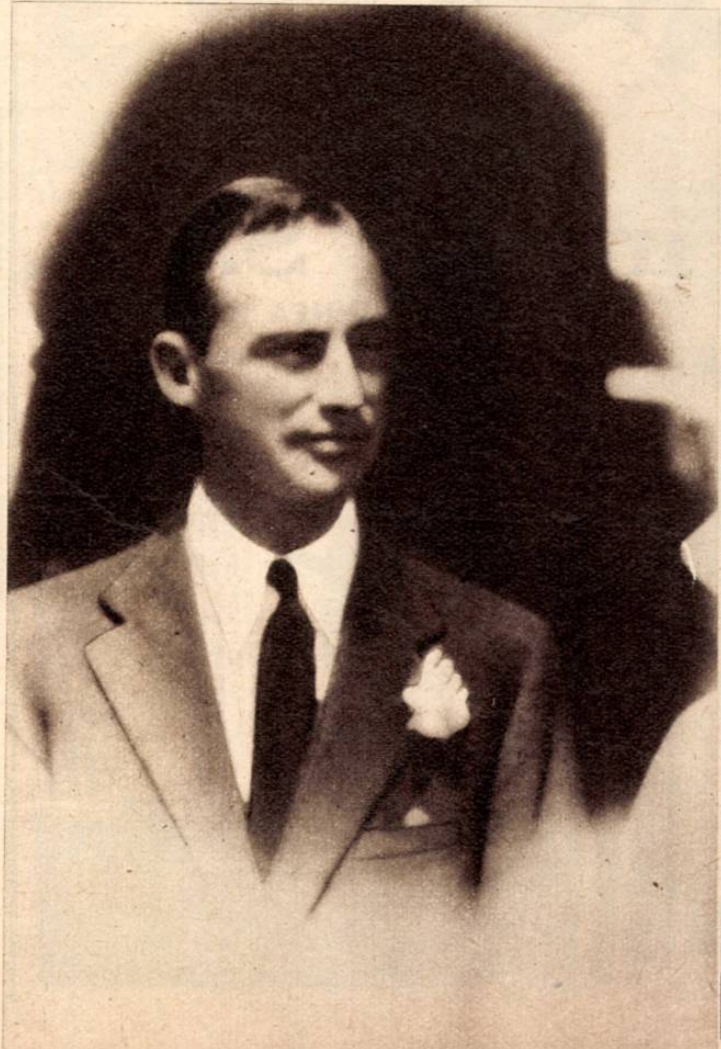
Pe de altă parte, toţi înţeleg situaţia anevoioasă şi delicată, în care se găseşte Wallis.

Că ea a râvnit sau nu să se mărite cu Eduard, nu mai interesează acum; un singur lucru se ştie cu siguranţă, acela că drama a ajuns astăzi la un aşa punct al desfăşurării sale, încât dacă ea nu-l mai ia de bărbat, o jumătate

Iată prima fotografie făcută la castelul Enzensfeld din Austria, cu învoirea fostului rege al Angliei, actualul duce de Windsor. Până la această fotografie, reporterii au trebuit să lucreze prin surprindere.

Domnul şi doamna Herman Rogers, în a căror vilă „Lou Viei” din Cannes, a locuit d-na Simpson.

**PENTRU
A NAŞTE
NU?**

din omenire o va învinui de a-l fi părăsit în chipul cel mai laș; de a fi pierdut — pierzând tronul — orice interes pentru el. A-l refuza pe Eduard, în asemenea împrejurări, eroinei i-ar trebui un curaj supraomenesc.

După părerea amicilor, d-nei Simpson nu i-ar lipsi un astfel de curaj, poate și pentru faptul că numai ea e în măsură să știe dacă în realitate a fost sau nu adevărata cauză a abdicării.

„David a voit să ne căsătorim — s'a destăinuit Wallis unei prietene — chiar în vara pe care am petrecut-o împreună, atunci când el nu era decât Principe de Galles. Dar eu nu-l iubiam“. Din ziua aceea și până astăzi au trecut mai bine de doi ani. E oare cu puțință ca d-na Simpson să-și fi schimbat părerea în acest răstimp? „Nu,“ răspunde cine o cunoaște de aproape, „Wallis nu renunță niciodată la ceea ce a dorit cu adevărat; la Baltimore, la Londra și la Paris — așa cum afirmă atât prieteni cât și dușmani — ea a dovedit în multe împrejurări o mare tărie de voință. Pe de altă parte, la Paris, a umblat mereu svonul că Eduard ar fi amenințat să se sinucidă, în cazul eventual când d-na Simpson l-ar părăsi.

După arătările doamnei Coolidge, aflăm astăzi că anul trecut, d-na Simpson a făcut într'adins o călătorie la Londra și la Paris spre a vedea „Mayerling“, filmul francez, înscenat după romanul cu același nume al lui Claude Anet și care înfăți-

șează pe ecran, într-o a treia sau a patra versiune, tragedia lui Rudolf de Habsburg și a Mariei Vecsera. „Wallis presimția că și viața ei ar putea să se sfârșească în împrejurări identice...“ — spune d-na Coolidge.

Părerea pe care pietonii o au despre d-na Simpson, precum și ceea ce ei așteaptă dela atitudinea acestei femei, în actuala criză, merită să fie cunoscute.

„Wallis e ceva cu mult mai profund, decât o cochetă ambițioasă“. „Wallis îmi este nespuse de simpatică — afirmă o altă doamnă — dar dacă aș fi măritată cu un bărbat, care i-ar plăcea, m'aș feri s'o primesc în casa mea“. Ceea ce, negreșit, n'a făcut întâia doamnă Simpson, când a fost rugată să invite la o serbare pe o prietenă din Baltimore... Wallis Spencer. Prima doamnă Simpson a primit cu toată încrederea pe Wallis Spencer și... și-a pierdut bărbatul!

Farmecul fără pereche exercitat de Wallis asupra bărbaților, se explică prin aceea că ea nu e numai meridională, prin naștere și prin temperament, ci mai e și fosta soție a unui ofițer de marină: un caracter pe placul americanilor și căruia nu i se poate împotrivi. Apoi, șederea ei în China, explică și fraza „laureată a școlii din Shanghai“, pomenită oridecâteori i se pronunță numele.

Dar, oricare ar fi fost educația d-nei Wallis Simpson, după absolvirea colegiului de domnișoare din Baltimore și chiar după purtarea avută la balurile

cam... deochiate din acel oraș, ea este astăzi o femeie calmă și cumpănită, pe care soarta — nu pentru întâia oară — o pune într-o situație dintre cele mai vitrege.

Romanul lui Wallis cu Eduard nu s'a sfârșit. Cum îl va încheia Wallis?

— Este o femeie înțeleaptă și plină de experiență... iată ce susțin prietenii.

— Eduard s'a încrezut mult în judecata ei, pe care continuă s'o respecte și astăzi.

Pe cine să credem, știind mai ales că în cursul primei săptămâni de ședere la Cannes d-na Simpson îl ruga zilnic, prin telefon, pe augustul ei prieten, să nu abdice? Pe de altă parte, dacă ea l-ar fi iubit cu adevărat pe Eduard, de ce a luat prea în serios întâmplarea tragică dela Mayerling?

Intrebări la care numai ziua de mâine va putea să ne dea un răspuns.

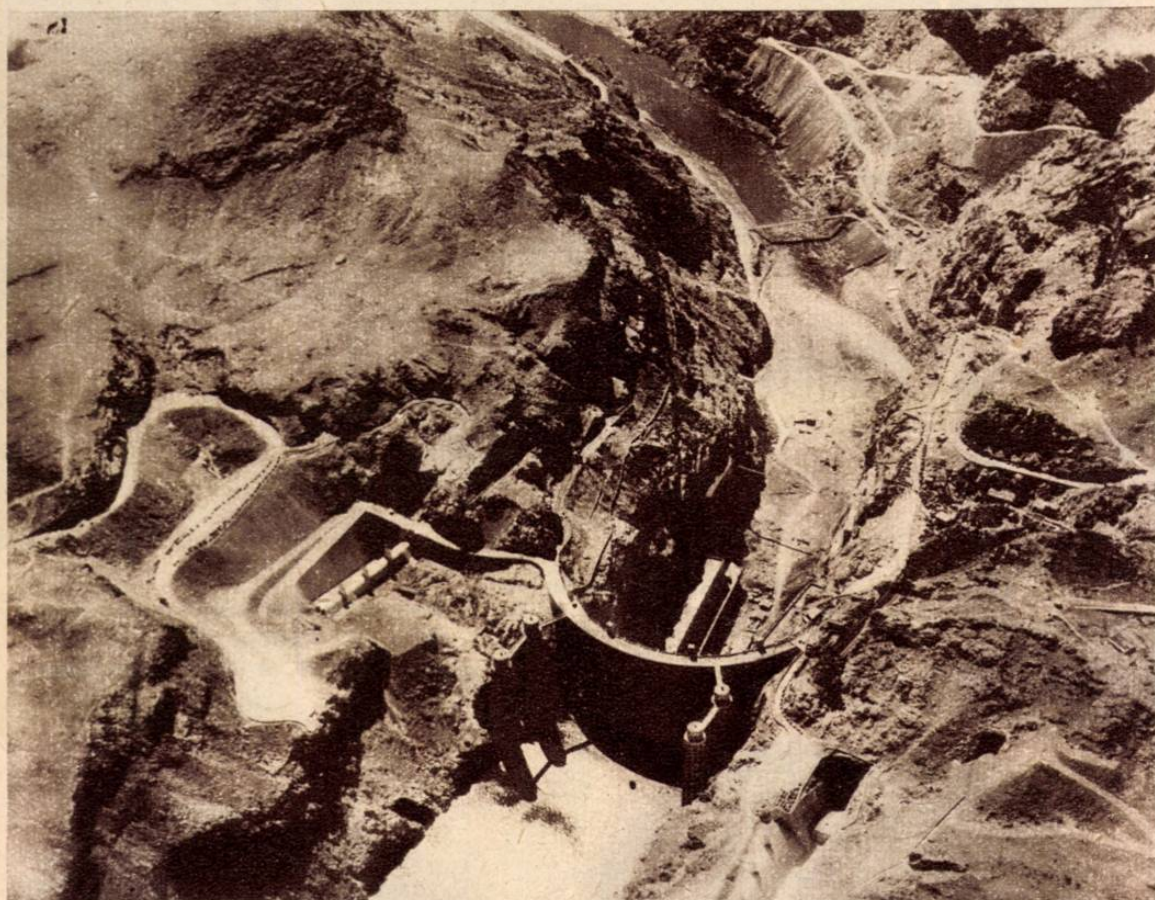
— Credeți că Wallis Simpson s'a îndrăgostit vreodată din toată inima? — a întrebat Hélène Worden pe Constance Coolidge.

— Nu! — a fost răspunsul hotărât și atât de surprinzător al acesteia.

— Credeți că femeile de tipul ei ajung să se îndrăgostească vreodată? — a mai întrebat ziarista, de rândul acesta pe întâia fostă doamnă Simpson

— Da, însă numai odată. Și ora aceea n'a sunat încă pentru Wallis!...

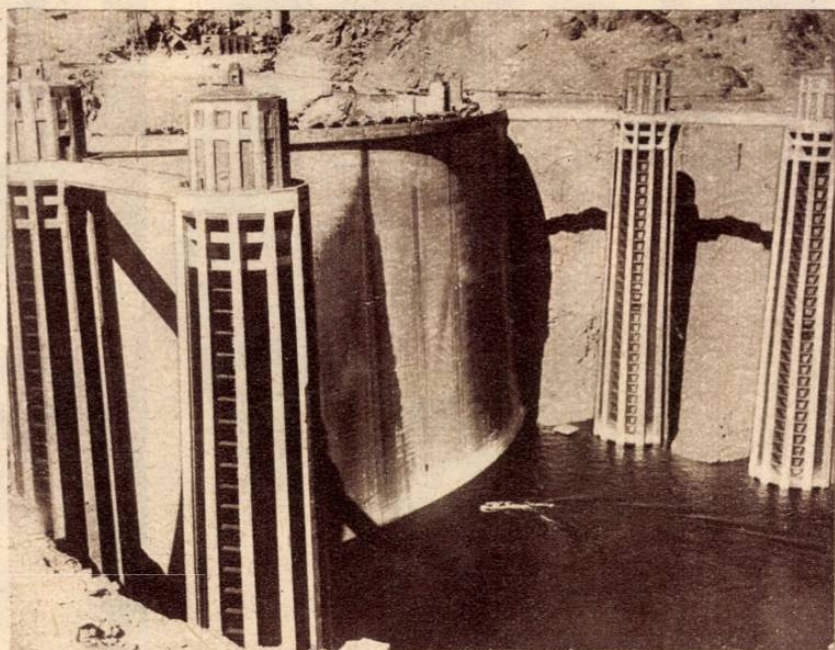
G. R.

15 ani în U. S. A.

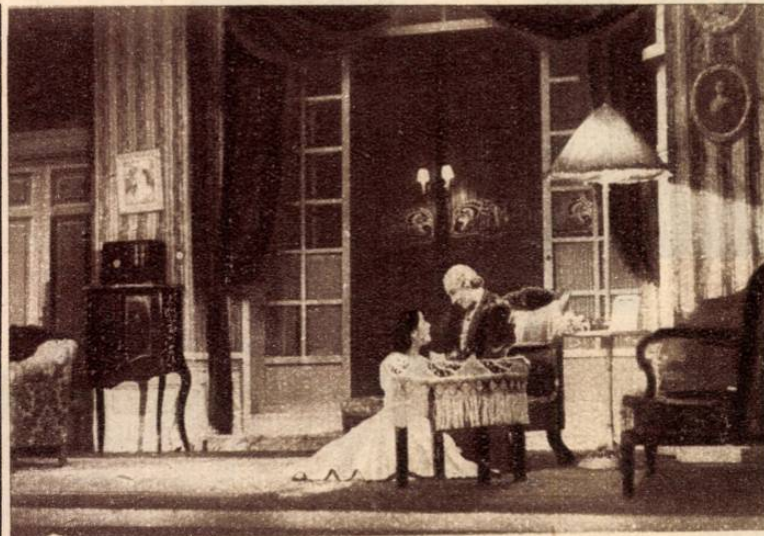
de MIHNEA ION SOCEC

Cititorii noștri găsesc continuarea reportajului cu acest titlu, în suplimentul „De toate pentru Toți“. În capitolul din săptămâna aceasta autorul ne vorbește despre Boulder-Damm. Reproducem aci două fotografii ale Boulder-Damm-ului.

Turnurile de alimentare ale Boulder-Damm-ului. Aceste turnuri trimit apa în 15 turbine, producând o putere de peste un milion cai putere.

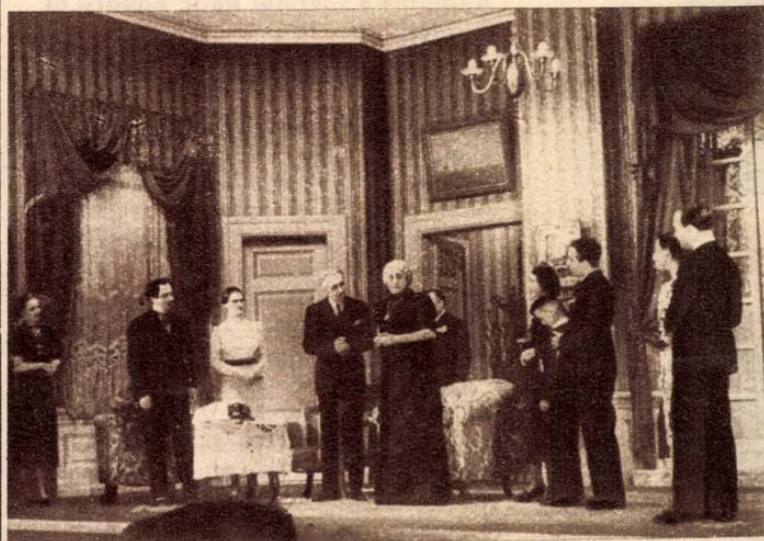
Sus: Vedere aeriană a barajului, în marele Canion al râului Colorado.

MARELE SUCCES AL TEATRULUI REGINA MARIA; CLOȘCA

Teatrul Regina Maria a reluat de Paști, marele succes al acestei stagiuni: „Cloșca“, în care d-na Lucia Sturdza Bulandra are o creație excepțională. Publicăm aci două scene din această admirabilă piesă, care a fost strălucit interpretată pe scena Teatrului Regina Maria.

(Fotografii Cosmophot.)

CHIRURGIE ESTETICĂ

(fără cicatrice)

a nasului și urechilor, a feței, gusei și pieptului.

Indepărtarea operativă a ridurilor

Dr. RUDOLPH HOFFMANN

fost asistent la clinica univ. din Berlin

București, B-dul Domniței 30 bis

Tel. 4.19.50 — Informațiuni gratuite

DOAMNELOR!

Vopsitul părului, în cele mai frumoase culori naturale precum și ondulațiuni permanente, execută ireproșabil Coaforul François, Strada Edgard Quinet, 7 Telefon 3-01-23

Intangibili

de H. MANZOORUDDIN AHMAD, DELHI (India)

Indiană frumoasă și bogată din Kashmi, cu podoabele ei scumpe. Ea aparține castei „Vaishya”.

PROBLEMA Indienilor paria stârșește iar luarea aminte a întregii prese mondiale. Șaizeci de milioane de oameni sunt pe pragul de a părăsi religia hindusă. Pentru orientali este foarte greu să se descurce în întortochierea religiei indiene. Puternicul popor hindus al Indiei, care numără 240 milioane de oameni, se împarte în 2300 caste. Pentru a face parte dintr-o castă, trebuie să te naști în ea. Cel născut într-o castă inferioară n'are posibilitatea, prin sânguință și purtare bună, să ajungă într-o castă mai înaltă. Din această pricină, el își primește, aproape în totdeauna, cu resemnare, soarta pe care i-a hărăzit-o norocul din naștere. Aceste numeroase caste s'au născut din patru fundamentale, despre care sfintele Vede spun că provin din trupul zeului Brahma: *brahmanii*, sau preoții capului său, *radjputii*, sau războinicii umerilor săi, *vaisha-ii* sau neamul negustoresc al trupului său și *shudra-ii* sau sclavii picioarelor sale. Conform cărților sfinte, adepții celor trei caste de mai sus, sunt „născuți de două ori”, și — pentru a certifica aceasta — poartă șiretul sfânt, iar brahmanii sunt „zeii pământului”. Shudra-ii sunt servitori în-născuți ai castei înalte, sclavia lor nu poate fi schimbată sub niciun motiv. Se păstrează o distanță severă între diferitele caste. Călcarea acestei legi se numără printre păcatele cele mai grele. Sutele de împărțiri dintr-una și aceeași castă, au provenit

din faptul că unii întrebuițau o vită, alții două, la lucrul câmpului, sau că unii se spălau cu mâna stângă, alții cu dreapta. Este caracteristic pentru stricta despărțire a diferitelor caste, între ele, că diferiții membri ai castelor nu mănâncă împreună și nici nu lasă pe cei din altă castă să le prepare mâncare, sau să locuiască cu ei sub același acoperiș. Unul dintre păcatele cele mai mari este căsătoria cu un membru al unei alte caste. Cine face un asemenea pas, este exclus din casta sa. El decade în rândurile celor fără castă, devenind paria, impur, de neatins. În India sunt șaizeci de milioane de paria. Și ei sunt de religie hindusă, dar stau în afară de viața socială a Indiei și duc o existență nedemnă de un om. Atât pe un exclus dintr-o castă, cât și pe familia sa, îi așteaptă o soartă tristă. Nici o altă castă nu-i primește, un paria nu poate să ocupe vreun post onorabil și nici nu

poate spera să găsească un logodnic, pentru fiica sa. Nu numai el, dar și urmașii lui devin paria, prin excluderea din castă. Paria, intangibilul, este sărac la trup, la suflet și avere și înfățișat duce lipsa oricărui bun omenesc. Aproape toți sunt servii moșierilor și altor oameni cu stare. În această situație de dependență ajung, în majoritatea cazurilor, din pricina căsătoriilor, și de obicei au de ispășit acest păcat o viață întreagă. Impurii trăiesc fără vreo speranță la o viață mai bună. La fel cu tatăl și fiul trebuie să rabde umilința, dela naștere până la moarte. În orașe, intangibili n'au voie să îndeplinească decât func-

Nu este o baie de soare — ci îngrozitoare sărăcie a acestor paria, cari trebuie să doarmă pe o stradă lăturalnică a orașelului.

Un paria se catără pe un curmal, din suc al căruia se prepară un rachiou foarte apreciat de „intangibili”.

Lucrători ambulanți indieni (paria) în activitate.

Un brahman cu un credincios, la rugăciunea de dimineață.

Impletitori de paturi, din casta „Shudra”. În India, paturile se fac din material foarte ușor, căci locuitorii dorm când în cameră, când în curte, depinde de timp.

Olarii indieni făcând parte din intangibili. Olăria de peatră constituie 60% din vesela indienilor.

pii intangibililor sunt despărțiți în aceeași clasă, de restul școlarilor. În alte școli, n-au voie decât să asculte depe terasele înconjurătoare ale clădirii, fragmente din învățătura ce se predă înăuntru. Aspectul cel mai trist îl oferă satele, în care copiii de paria nici nu sunt suferiți în clădirile școlilor, ci li se desemnează un loc, la marginea satului.

Întrunele regiuni ale Indiei, cei fără castă n-au voie să-și ridice colibele decât în afara orașelor și satelor. Ei n-au voie să pășească în vreun tribunal, să viziteze instituțiile publice, să ocupe vreo funcție oficială, nici măcar să intre în vreun templu.

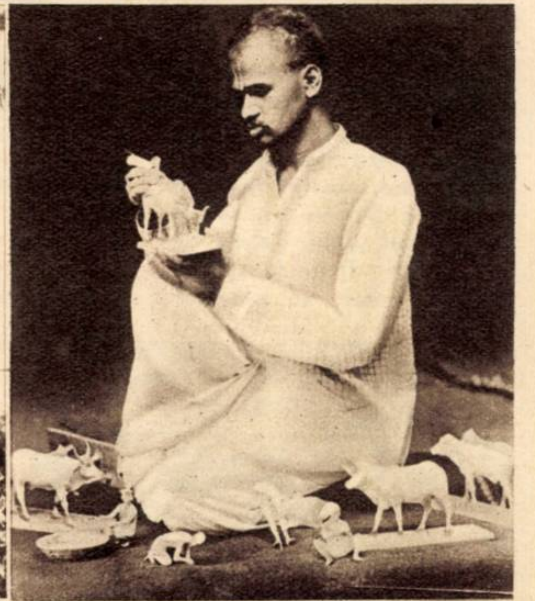
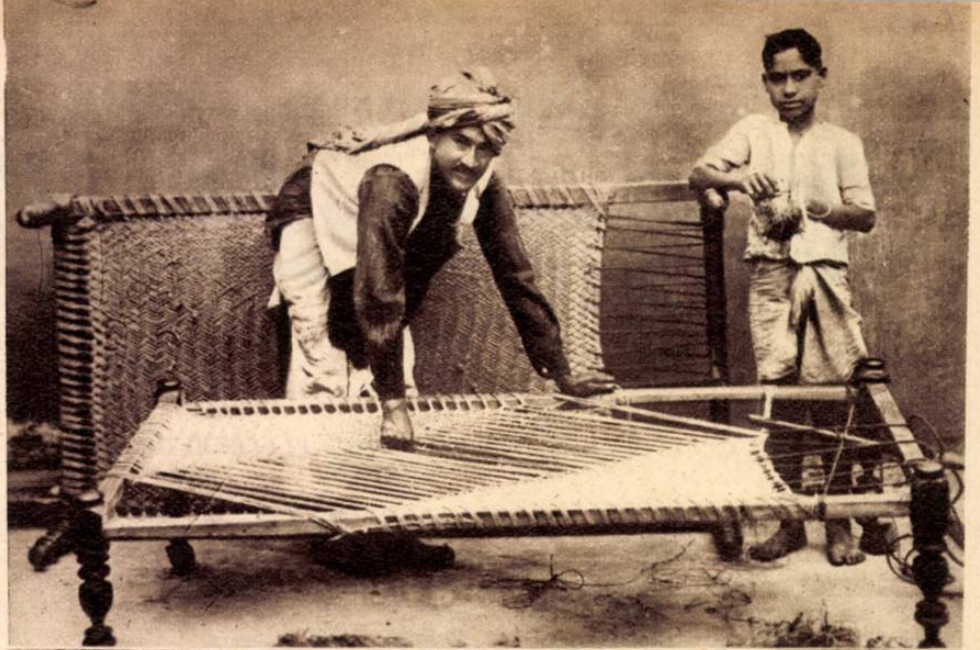
Dacă vreun paria se apropie, în sudul Indiei, de șoseaua națională, trebuie să măsoare distanța până la ea. Dacă este mai mică de două sute de pași, trebuie — ca semn că un intangibil se află în acea regiune — să pună pe pământ o frunză verde, acoperită cu nisip.

țiunile cele mai murdare și mai josnice. La țară, ei sunt cei mai săraci din toți lucrătorii. Cu toate că aproape în fiecare an izbucnește foametea în vreo regiune a țării, ucigând o sumedenie de oameni, membrii castelor mai nobile nu vor lua niciodată, pentru câmpul lor uscat, apă dintr-o fântână săpată de un paria. Dacă vreodată numai umbra unui paria cade pe masa unui membru de castă, mâncarea e socotită spurcată și trebuie să fie aruncată imediat.

Ei n-au voie să treacă prin anumite orașe și sate decât în ora prânzului, când soarele își aruncă vertical razele. Razele oblice ale soarelui de dimineață, sau după amiază, ar putea proiecta umbra unui paria pe casa unui membru de castă, și astfel ar impurifica-o.

Desigur că teama de „pata” produsă de paria s'a răspândit și prin școli. Abstracție făcând de școlile din orașele mari, care sunt puse sub supravegherea guvernului, co-

Un paria (intangibil) — vânzător de păsări. În coșul pe care-l poartă cu sine, se găsesc încă alte numeroase animale, pe care el singur le-a domesticit. El se bucură de încrederea acestora și chiar dacă le dă libertatea, ele se întorc la casa în care au fost crescute.

Prințul moștenitor din Lunawada. El face parte din casta „Radjbut”.

Un paria, purtător de lemne, din orașul de munte Nainital.

Un artist făcând parte din casa brahmanilor din sudul Indiei, cioplind „vite sfinte” din fildeș. „Vita sfântă” constituie pentru artiștii indieni un subiect foarte interesant și se bucură și de aprecierea publicului. Artistul poartă pe frunte semnul secției sale.

Un membru al vreunei caste venind pe acelaș drum se oprește totdeauna la vederea acestui semn. La strigătul său, paria trebuie să se îndepărteze imediat. Când intangibilul ajunge destul de departe, trebuie să strige: „Sunt la o distanță de peste două sute de metri, vă rog să mergeți mai departe!”

Mulți paria trăiesc din cerșit. Pomana care li se oferă nu li se dă în mână, ci se aruncă pe jos, la o mare depărtare. Abia când se golește strada, își poate ridica moneda.

Încă de acum patru ani a încercat Gandhi să depună toată influența sa pentru ridicarea stării sociale a intangibililor. Motivul principal pentru aceasta a fost chestiunea pusă de guvern, în August 1932, relativă la apărarea minorităților. Gandhi

vrea să împiedice despărțirea celor 60 milioane de intangibili de religie hindusă, fapt prin care aceasta din urmă ar deveni mult mai puțin puternică.

Opera sa pentru paria a început cu postul său din August al aceluiași an. Imediat după asta, a întreprins o călătorie prin țară, pentru a se convinge singur, pretutindeni, de starea tristă a intangibililor. Intre timp a putut obține câteva concesii, în materie politică și socială, pentru „cei fără castă”. De pildă, s'au organizat chete, iar din banii rezultați s'au ridicat școale pentru copiii de paria. S'au înființat și societăți, cari îngrijesc de o viață mai igienică pentru intangibili, dându-le sfaturi cum să se mențină curat, el și coliba lui, ș. a. m. d.

Există însă un punct în care cerbicia hindușilor ortodocși nu poate fi înfrântă: sub niciun motiv nu vor să deschidă templele lor și pentru paria! Din această cauză au pus în drumul de cercetări al lui Gandhi, cele mai ingenioase piedici, scoteau și ascundeau roțile automobilului său, sau se așezau în rânduri compacte, în fața vehiculului.

Da, din același motiv nu s'au dat înapoi nici dela încercări de atentate la viața lui. Totuși, neținând seama de puternicul curent potrivnic, Gandhi a continuat să lupte pentru reforma stării intangibililor. Nu era o datorie ușoară ceea ce-și propusese el, căci el lupta contra unei tradiții milenare.

Problema intangibililor a devenit acum acută, prin schimbul de scrisori publicate prin presa indiană intervenit între conducătorul paria-ilor dr. Ambedkar, care a fost reprezentantul intangibililor la conferința mesei rotunde și dr. Moonje, președintele hindușilor Mahasabha, organizația politică a hindușilor ortodocși. Miezul acestui schimb senzațional de scrisori este asigurarea d-rului Ambedkar de-a influența pe hinduși să nu pună piedici intangibililor în cazul când aceștia vor accepta să părăsească religia hindusă, dându-le libertatea în politică și dreptul de vot, dacă vor deveni „Sikh” (adică un amestec al religiei hinduse cu Islamul).

Privit din punctul de vedere al intangibililor, islamul sau creștinismul le este favorabil. Islamul le oferă frăția, căci toți adepții acestei religii se numesc frați, fiind răspândiți prin toată India, și au și drepturi politice. Creștinismul nu este mai puțin atrăgător.

Dacă hindușii paria trec la această religie, vor putea beneficia nu numai de avantajile oferite creștinilor indieni, ci și de ale celor din alte țări.

În afară de asta, creștinismul este susținut de guvern. Sec t „sikh” dimpotrivă este o comunitate de numai patru milioane suflete, restrânsă fiind numai în provincia Punjab și în afara acestei provincii n'are nici un drept politic.

Chestiunea privită din punctul de vedere al hindușilor, convertirea intangibililor la religia „sikh” ar fi cea mai nimerită. În cazul când intangibilii trec la Islam, sau la creștinism, nu ies numai din religia hindusă, dar și din cultura hindusă. Dacă însă devin „sikh”-i, rămân cel puțin la cultura hindusă. Convertirea lor, pe de o parte la Islam, ar dubla numărul musulmilor din India, făcând pe hinduși să se teamă de o stăpânire a acestora în India, pe de altă parte, înmulțirea creștinilor cu încă șazeci de milioane ar întări guvernarea engleză în țara lor.

Desființarea acestei secte a intangibililor este, după părerea lui Gandhi, o datorie religioasă. Propunerile sunt absurde. Intangibilii nu sunt numai o comunitate ci o mulțime, un popor. Ei nu pot deveni „sikh”-i, sau orice altceva, fiindcă unul sau celălalt îi îndeamnă. Și cine poate convinge pe „sikh”-i — o sectă curioasă de oameni, pe cari în afară de Punjab nu-i mai poți găsi nicaieri în India — să îmbrățișeze părerea lui Gandhi, că ar trebui extirpat cancerul intangibililor din corpul hindușilor, și nici nu dorește ca aceasta să se întâmple. Dar „el vrea să încerce a împiedica intangibilii să devină musulimi, sau creștini”.

În orice caz, întreaga schimbare este foarte interesantă căci în India a ajuns o convingere crescând din ce în ce, că intangibilii sunt pe punctule de a se despărți de religia hindusă, nimeni nu-i va putea împiedica dela aceasta.

UN BASM CARE DEVINE REALITATE.

AUTORUL englez Swift a încântat copilăria fiecăruia dintre noi, cu povestea călătoriilor lui Gulliver în Țara piticilor. Cinematograful a înscenat, nu de mult, filmul acestei călătorii. Piticii erau înfățișați aci de niște păpuși mișcate cu ajutorul sârmei.

Există însă în lume un număr de pitici adevărați și aceștia vor sosi în curând la București, ca să realizeze adevăratul basm al lui Swift.

Trupa de liliputani, care se va stabili în Parcul Național dela șosea, în cadrul Lunei Bucureștilor, e formată din 30 de omuleți, bărbați și femei, dintre cari niciunul nu e mai înalt de 1 metru și 10 cm. Oamenii aceștia de o șchioapă, adunați din toate părțile lumii, par miniaturi de bărbați sau femei și nu se deosebesc cu nimic de oamenii mari, în afară de statura lor.

La București se construiește un mic orașel, anume pentru ei, unde piticii își vor petrece viața. În proporții reduse, toate așezările sociale, cu care suntem obicinuți, își găsesc replica în acest oraș: există aci o gară, pentru trenulețul lor, o biserică, o primărie, poliție și poștă, restaurant și cafenea, ateliere de tot felul, locuințe particulare și chiar casa moașei comunale. Piticii cari vin la București sunt, mai toți, artiști de circ. Ei se vor produce în cadrul Lunei Bucureștilor, cu cei patru poney ai lor, cu un măgăruș pitic, comic, ca acrobați, jongleuri, călăreți de înaltă școală, clowni muzicali, echilibriști. Va fi desigur un spectacol unic și cum nu s'a mai văzut în Capitală.

Doi locuitori din „Orașul piticilor”.

Fotografie înfățișând străzi și case din „Orașul piticilor”.

Uzinele de pește ale lui Dumnezeu

Pescuitul — o veche indeletnicire românească. — Un mare negustor de pește: Petru Rareș. — Dunărea, zona inundabilă și bălțile — rezervoare de pește, ale țării. — Maximum și minimum-ul producției de pește. — Cum putem spori producția. — 1,31 kg. de cap pe an!

INAINTE de a fi o țară eminentamente agricolă, a fost o țară eminentamente piscicolă. Economia noastră veche nu se întemeia decât în mică măsură pe plugărie și în cea mai bună parte pe creșterea vitelor cornute și ale oilor și pe roadele pescuitului.

Meseria de pescar a fost una din cele mai vechi indeletniciri a populației românești, așezată de-a lungul Dunării și în deltă — această „uzină de pește a lui Dumnezeu”, cum a numit-o minunat de frumos, marele nostru povestitor Mihail Sadoveanu.

Mai toate porturile noastre dunărene au fost la origine sate de pescari. Așa este, de pildă, cazul Brăilei, al cărei întemeietor a fost, după marele nostru istoric, d. prof. Iorga, Brăila pescarul.

Cât de veche și răspândită indeletnicire românească a fost meseria de pescar ne arată multe din poeziile și legendele populare dunărene. Poporul român — ne spune într'un loc, d. Apostol Culea — a avut o neîntreruptă legătură cu Dunărea și cu bălțile ei.

În epoca năvălirilor barbare, bălțile și delta ar fi fost chiar, după unii istorici, loc de refugiu al populației băștinașe, ce ocupa șesurile Dunării.

PESCUITUL ÎN TRECUT.

Năvodul, instrumentul pescăresc cel mai utilizat, este o creație românească. Pescuitul în Dunăre și în bălți dădea, în trecut, roade atât de bogate, încât la noi au venit să pescuiască, cu secole în urmă, pescari din *Rusia, Polonia, Galiția, Grecia și Turcia*, cari se așezau unde voiau. În secolul al XVII-lea, călugării greci aciuiți prin mănăstirile din apropierea lacurilor și iazurilor bogate în pește au dat o deosebită atenție pescuitului, înființând chiar și mici fabrici de conserve de pește, pentru export în Orient.

Dintre marii negustori de pește români, s'a ales și un vestit Domn al Moldovei, *Petru Rareș*. O bună parte din haraciul pe care-l datoram Turcilor se plătea din vânzarea peștelui.

Venețienii veniau cu corăbiile lor încărcate cu mătăsuri, sticlărie și oglinzi până la Dunărea noastră, pentru a cumpăra în schimbul mărfurilor lor scumpe pește conservat și icre. Pentru buna întreținere a bălților, lacurilor și iazurilor, Domnul orânduise stolniceri. În secolul al XVII-lea, breasla pescarilor, formată aproape exclusiv din Români, ajunsese una din cele mai importante. În mai puțin de două

secole, o schimbare importantă se produse. În Delta Dunării, vechea populație curat moldovenească, până la 1812, din cauza deselor schimbări de suveranitate — când sub Ruși, când sub Turci — începu să dispară, înlocuită fiind cu coloniști dintre Cazacii Zaporojeni, dela Nistru și cu Lipovenii dela gurile Donului, aduși de Ruși.

În șesul dealungul Dunării s'a petrecut alt fenomen. Marea majoritate a pescarilor români, atrasă de rentabilitatea crescândă a pământului, în epoca de afirmare agricolă a principalilor, adică după 1829, se lasă de vechea meserie sau o păstră ca o anexă a ocupației agricole. Iată cum se explică

Domnitorul Petru Rareș.

faptul că astăzi elementul românesc este în minoritate, în meseria de pescar.

REZERVORUL DE PEȘTE AL DUNĂRII.

Pescuitul a fost în trecut și poate fi și în viitor una din cele mai deseame izvoare de bogăție ale țării. Criza prin care trece astăzi piscicultura are cauze adânci, dar remediul există pentru a se readuce pescuitul la importanța de altădată. Unul din rezervoarele principale ale României este Dunărea, care străbate teritoriul României până la gura ei cea mai mare, Stari Stambul, 1050 km, lungimea totală a fluviului fiind de 2000 km.

Socotită lățimea ei mijlocie, la 1 km. deoarece nu suntem stăpâni pe ambele maluri, pe tot parcursul, Dunărea românească reprezintă o suprafață de circa 105.000 hectare. Debitul mijlociu al Dunării, la ceatalul Ismail — înainte de despărțirea celor trei brațe ale Deltii — este de 7230 metri cubi pe secundă, față de 1600 metri cubi, debitul mediu la Viena și 2370 metri cubi, debitul la Budapesta. Debitul maxim al fluviului, la ceatalul Tulcei este de 35.000 metri cubi pe secundă, iar cel minim de 2000 metri cubi pe secundă. Diferența aceasta e normă între apele crescute și apele joase, ar fi sursa unor repetate dezastre, dacă n'am avea largă zonă inundabilă a Dunării, care să primească, în cazul creșterii fluviului, surplusul formidabil de apă, dându-i răgazul să se scurgă cu încetul. Această zonă inundabilă are pe teritoriul nostru o suprafață de circa 1.000.000. ha. Capacitatea de înmagazinare a zonei inundabile poate atinge maximum de 24.000.000.000 metri cubi. Numai insula Brăilei, zisă și Balta Brăilei, cu o suprafață de 87.642 ha. a în-

magazinat în 1897 — după calculele hidrologului ing. I. Vidrașcu — circa 5.500.000.000 cubi de apă. Balta îndeplinește astfel — spune d. dr. G. Antipa — rolul unei supape de siguranță a fluviului, în timpul creșterii. O importanță hotărâtoare o au însă din punctul de vedere al producției pescuitului, epoca creșterilor, întinderea și mai cu seamă durata revărsărilor. D. dr. Gr. Antipa a putut stabili pe baza observațiilor făcute, legea generală că producția de pește este direct proporțională cu suprafața inundată și cu durata revărsărilor, deoarece zona inundabilă oferă cele mai prielnice locuri de reproducție, din punctul de vedere al cantității și calității hranei de pește și al siguranței reproducțiilor.

DELTA „UZINA DE PEȘTE A LUI DUMNEZEU”

Dela ceatalul Ismail în jos, Dunărea intră în regiunea Deltei. „Uzina de pește a lui Dumnezeu” constituie un tot biologic și economic cu regiunea din fața gurilor Dunării, a Mării Negre. Suprafața acestui tot este de 430.000 hectare, din care 379.000 ha. bălți cu stufăriș. În total, suprafața bălților în care intră și delta, pe toată zona inundabilă a Dunării, este de circa 850.000 ha. Dela gurile Dunării, spre sud, se întinde litoralul Mării Negre, din care stăpânim 440 km. în lungime. În suprafață, suntem stăpâni pe 225.000 ha. Litoralul și largul mării, râurile de șes și de munte, lacurile de șes și de munte, și elestele oferă altă sursă de pescuit, alte izvoare de venituri pentru economia națională.

ÎNTINDEREA ÎN HECTARE A REZERVORARELOR DE PEȘTE

Totalizând apele curgătoare principale și bălțile bune de pescuit, Marea Neagră dela Bugaz la Ecrene, în lungime de 450 km. și în suprafață de 225.000 ha. adăugând la acestea, terenurile inundabile și grindurile însumăm un total general de 2.219.150 ha, reprezentând circa 7% din suprafața de 29.000.000 ha. a țării.

Din cele 2.219.150 ha, apele curgătoare, bălțile și marea, totalizează: 1.010.480 ha, care se descompun astfel:

Dunărea 105.000 ha.
Nistrul, Prutul, Siretul 100.000 „
Bălțile în care se poate pescui mai tot anul 580.480 ha.

Marea 225.000 ha.
Terenurile inundabile totalizează 1.118.670 ha.
Terenurile inundate de Dunăre 518.670 ha.
Terenurile inundate de afluenții Dunării 400.000 ha.
Grindurile din Deltă, Insula Brăilei, etc. 200.000 ha.

N'au intrat în datele acestea, râurile țării sărace azi în pește, dar cari mâine, prin repopulare, vor putea da un mare randament în pește, precum și bălțile în cari pescuitul nu e productiv.

VARIAȚIUNILE PRODUCȚIEI DE PEȘTE

În medie, producția de pește pe ha. de apă dulce, nu trece de 15—20 kg. anual, când ea ar putea spori până la 80—120 kg. la un ha. În loc ca producția de pește să crească, am înregistrat în ultimii ani, o scădere.

Între anii 1905—1930, după statistica oficială, producția totală a peștelui a atins maximum de 32.000.000 kg. în 1907 și minimum de 13.000.000 kg. în 1928. Dacă luăm datele pe regiuni, variația este proporțională aceeași. Diferența între minimum și maximum a fost de 1 la 12. Aceeași variație o constatăm și în perioada 1930—1936.

Pescarii lucrează cu înfrigurare.

1930 13.333.321 kg.	1931 16.447.432 kg.	1932 30.782.820 kg.	1933 17.482.724 kg.
1934 18.552.949 kg.	1935 15.233.021 kg.	1936 14.306.583 kg.	
PRODUȚIA DE PEȘTE IN 1930-1936			

Din tabloul de mai sus, constatăm că între anii 1930—1936, maximum de producție a fost de 30.782.820 kg., în 1930, iar minimum de 13.333.321 în 1936, o diferență dar, de 1 la 11 între maximum și minimum.

Statistica pe 1936 a producției pe specii arată o scădere catastrofală a pescuitului crapului, a cărui medie de producție pe ultimii 15 ani, a fost de circa 3.000.000 kg. Cantitatea de crap pescuită în 1936 este de numai 1.215.851 kg., față de 2.976.029 kg., pescuită în 1935 și de 3.550.027 kg. în 1934.

CAUZELE SCĂDERII PRODUCȚIEI ȘI MIJLOACELE PENTRU SPORIREA EI

Asupra cauzelor scăderii producției pescuitului, părerile sunt împărțite. Producția pescăriilor noastre este în bună parte, în funcție de variațiunile nivelului Dunării și a revărsărilor ei asupra bălții. D. dr. Gr. Antipa, care a scris numeroase lucrări despre problemele științifice și economice ale Dunării și Deltei, constată că hrana peștelui este formată din fauna și flora aquatică, care trăiește în bălți și ale căror germei se găsesc în stare latentă și în terenurile inundabile. Pentru ca să ajungem la o producțiune tot mai intensă a pescăriilor „în principiu general” — scrie d. dr. Gr. Antipa — „noi nu avem decât să întreprindem în bună stare căile pentru revărsarea regulată a apelor și pentru migrațiunile peștelui, adică gârlele de alimentare a bălților, adaptând tot mai mult sistemele de exploatare, condițiunile hidrografice și biologice”. Între 1932—1935, din cauza secetei, revărsările în baltă au fost foarte mici și de scurtă durată.

Anul 1936 n'a mai fost secetos, dar producția s'a resimțit în bună parte, de ravagiile pe cari le-a produs în procesul de creștere și dezvoltare a pueților de pește, lipsa de apă suficientă, de aer și de hrană.

Ca și în agricultură, noi ne-am bizuit prea mult pe bunăvoința naturii, în exploatarea pescăriilor. Tehnica umană n'a intervenit la timp și în măsura impusă de importanța avuției pe care o putea pune în valoare.

Apele Dunării revărsate în bălți, pot fi reținute cu ajutorul tehnicii. Prin lucrări de amenajare, diferențele dela anii de revărsări mari, la cele de revărsări mici, ar fi putut și pot fi corijate sau atenuate astfel ca producția peștelui să fie relativ regularizată. Aceste lucrări de amenajare tehnică, constă în construcții de baraje, care să rețină în baltă, la maximum de nivel posibil, apele revărsate în primăvară, atât timp cât îi trebuie peștelui să-și depună icrele și pueților să se desvolte; în curățirea și adâncirea gârlelor și privalurilor cari alimentează bălțile cu apele proaspete ale Dunării; în amenajarea fiecărui grup de bălți de suprafață, prin digulețe și vane, care să reguleze circulația apelor, în măsura cerută de necesități, astfel ca mortalitatea pueților în timp de secetă sau îngheț să fie evitată, bălțile ne mai fiind în situația de a se usca, sau de a îngheța până la fund.

Un principiu fundamental al pisciculturii germane este cel stabilit de marele piscicultor von Behr-Schmoldow: „Den rechten Fisch in's rechte Wasser”.

De aci rezultă următoarele principii fixate de d. dr. Gr. Antipa:

1. „De a crea în fiecare apă, un mediu în care speciile de pește mai prețioase să găsească pentru ele și pentru puii lor condițiunile cele mai favorabile de existență.

2. „De a face posibil ca în fiecare fel de apă să se poată cultiva acele specii de pește care convin mai bine acelei ape”.

CONSUMUL PE CAP DE LOCUITOR LA NOI ȘI IN ALTE ȚĂRI.

S'a stabilit că populația țărilor producătoare și consumatoare de pește are o sănătate mai bună decât cele importatoare și

(Continuarea în pag. 20)

CUMPĂRAȚI

dela singurul magazin
care satisface
toate gusturile!

la Vulturul de Mare
cu peștele în ghiare

Theodor Atanasiu & Co S.A.

STR. BAZACĂ 1 STR. CAROL 76 · 78 · 80 · 82 STR. HALELOR 21

Uzinele de pește ale lui Dumnezeu

(Continuarea din pag. 19)

consumatoare de carne. Este dar în interesul nu numai al economiei naționale, ci și în al sănătății poporului nostru că producția de pește să fie cât mai mare.

Astăzi, producția noastră de pește nu poate satisface consumul intern. Rusia produce, în medie, 1.000.000.000 kg. pește anual, ceea ce revine la populația ei de 120.000.000, 5 kg. de cap. Aplicând această proporție la populația actuală a României, ar trebui ca pescăriile noastre să ne dea 90.000.000 kg. pește anual, adică mai mult decât de patru ori producția actuală. Înainte de război, la cei 8.000.000 locuitori se pescuia la noi, în medie, 18.000.000 kg. pește și se mai importa 10.000.000 kg. Consumul pe cap de locuitor era de 3 jum. kg. anual. De fapt, numai orașele cu o populație de 2.000.000 consumau circa 14.000.000 kg. pește, adică 7 kg. de cap. Restul de circa 4.000.000 kg. de pește era consumat de populația satelor. Țăranii mai consumau, în mari cantități, pește sărat (cosac) adus din Rusia. Pentru acoperirea necesităților de consumație a populației din provinciile alipite, se importa înainte de război circa 15.000.000 kg. pește, din care numai Basarabia consuma circa 6.000.000 kg. pe an. În total, în actualele frontiere ale României se importă circa 25.000.000 kg. Populația sătească a încetat astăzi de a mai fi un mare consumator de pește sărat care este prea scump pentru punga ei. De unde altădată peștele era alimentul săracului, astăzi omul nevoiaș, nu mai consumă din cauza prețului prea mare, nici *babușca* — zis peștele țărânului — care se desface cu căruțele de negustorii pescari, denumiți în unele părți „mălăeri”, fiindcă fac schimb în natură, primind în loc de bani mălaiu sau porumb. La populația actuală de 19.000.000 a țării, consumul de pește este de circa 25.000.000 kg., din care 15.000.000 kg., adică 4 jum. kg. pe cap consumă cei 4.000.000 orașeni și 7.000.000 kg., adică o jum. kg. de cap, populația sătească, de 15.000.000 locuitori.

Din datele de mai jos asupra consumului de pește în diferite țări, se constată că România se află la coadă. Pe cap de locuitor (orașele și satele la un loc) consumă pe an:

Anglia	30 kg.
Franța	12 kg.
Spania	7 kg.
Rusia	5 kg.
România	1,31 kg.

LA CÂT S'AR PUTEA SPORI PRODUCȚIA

România care ar trebui să dețină locul al doilea printre țările din Europa producătoare de pește, n'ar avea nevoie să recurgă la import, pentru a restabili echilibrul dintre producție și consum. După cum am arătat mai sus, aplicând proporția de consum a Rusiei, de 5 kg. de cap, am avea nevoie, la actuala populație a țării, de circa 90.000.000 kg. pește pe an. În voluminoasa și documentata sa lucrare: „*Exploatarea pescăriilor statului*”, fostul director al pescăriilor statului, d. dr. P. P. Daia, afirmă că dacă s'ar exploata sistematic și intens toate bălțile Dunărei și Deltei, am putea ajunge la o producție anuală de circa 150.000.000 kg. pește. Prin urmare, nu numai că am putea satisface necesitățile consumului intern, dar am putea, eventual, și exporta, în loc de a importa ca astăzi, scrumbii din Olanda, pește sărat (cosac) din Rusia și crap din Jugoslavia.

S. SEMILIAN

Descoperiri surprinzătoare o anchetă asupra PUDRELOR DE OBRAZ

făcută în toată țara de către o
comisiune de Medici Celebri

Patru medici renumiți au terminat chiar acum o anchetă științifică despre acțiunea pudrelor asupra pielii. S'au făcut încercări cu 476 femei de diferite vârste. S'a găsit că unele pudre conțin particule grunjoase care irită și dilată porii pielii și produc pete și coșuri. În schimb s'a constatat că Pudra Tokalon nu conține particule grunjoase. E atât de fină și ușoară fiind „aerizată”, se întinde atât de neted asupra pielii formând o peliculă subțire de frumusețe aproape invizibilă. Pudra Tokalon, celebra Pudră de Paris, e combinată după un procedeu brevetat cu Spumă de Cremă, care face ca pudra să mențină timp de opt ceasuri. Nici vântul, nici ploaia, nici transpirația nu pot strica dragălașul „ten mat” pe care vi-l dă. Adop-

tați încă ce astăzi Pudra Tokalon pudră de obraz, care după încercările științifice este absolut nevătămătoare. De vânzare la toate farmaciile, drogheriile și parfumeriile din țară. —

Realitățile

Sfârșit de stagiune. — Teatrul de succes. — Doi actori:

Stagiunea se apropie de sfârșit. Zilele răcoroase ale lui Mai, sărbătorile Paștelui, care a întârziat, au făcut ca lumea să vie mai mult la teatru decât în alți ani. Din păcate, însă, cu o rândunică nu se face primăvară; cu câteva seri de succes nu umplem

goluri, cari țin de ani întregi. Cu toate eforturile directorilor, ale autorilor, ale actorilor, — teatrul românesc trece printr-o criză destul de impresionantă. Trei teatre naționale au fost desființate (Craiova, Cernăuți, Chișinău) iar cele cari au rămas, la București, la Iași, la Cluj, nu mai cunosc năvala de public de acum 10—15 ani.

Unii cred că filmul e de vină că nu mai vine lumea la teatru. Li se pare că cinematografele răpesc spectatorii. Se prea poate. Mi-aduc însă aminte că epocile cele mai înfloritoare ale teatrului au mers paralel cu prosperitatea ecranului.

Cinematograful a fost un aliat al teatrului. El a învățat lumea să iasă din casă. Socotesc că, după sport, care atrage tot tineretul, marele dușman al spectacolului și al cărții este aparatul de radio, care ține lumea acasă și o alimentează cu muzică, piese și conferințe, fără să-i ceară nici un efort. A ceti, răsfoind foaie după foaie, este o corvadă. A-ți lua bilet, a te îmbrăca, a căuta trăsura, a aștepta tramvaiul, ca să te duci la concert, la o dramă, așisderea. În vreme ce emisiunea de sunete o asculti culcat, mâncând, fumând, jucând cărți, între prieteni ori singur, foarte comod, la gura sobei, în halat și papuci, ba chiar în automobil.

Piesa cehă „*Oameni pe un sloi de gheață*” e cel mai mare succes pe care l-a avut Teatrul Național dela „*Titanic-Vals*”. Biletele se vând cu câteva zile înainte. Și lumea nu vor-

bește decât de familia profesorului onest jucat de G. Calboreanu — neînțelegerea dintre generația trecută și cea de azi. Calboreanu a jucat și pe eroul modest din „*Omul cu mărtoaga*” și din „*Titanic-Vals*” purtând noroc acestei excelente comedii. Urmăresc de câțiva ani și caut o apropiere între marile succese teatrale, în străinătate și la noi. Un singur fir le leagă — grija zilei de mâine. Același dor de-o viață mai bună, a unor oameni săraci.

„*Omul cu mărtoaga*”, „*Șoarece de biserică*”, „*Topaze*”, „*Niky și Miky*”, „*Titanic Vals*”... piese cari, incontestabil se deosebesc ca ținută, au cunoscut la vremea lor, triumful pe care îl înregistrează astăzi „*Oameni pe un sloi de gheață*”. Succesul în teatru nu-l face nici valoarea literară a unei lucrări nici lipsa ei de valoare. Sunt alte elemente care contribuie la buna ei reușită. N'ajunge ca o piesă să fie bine făcută și bine jucată: trebuie să răsfângă actualitatea.

„*Omul cu mărtoaga*” n'are nici cântece, nici toalete, nici situații bufe, nici alcovuri parf-

mate și, cu toate acestea, a cunoscut zeci și zeci de reprezentații triumfale. De ce? A sădit un sâmbure de viață, un biet om sărac și necăjit, cu mărtoaga lui, în care crede. Și fiecare din noi avem o mărtoagă, — un vis interior, disprețuit de ceilalți, strălucitor pentru noi, care trebuie să izbândească. Și fiindcă, visul lui Chirică a izbândit, ne-am dus cu toții să vedem minunea, în așteptarea propriei noastre minuni.

„*Șoarecele de biserică*” e o biată fetiță săracă și vrednică. Prin curajul ei biruște viața. Și toată lumea aleargă să vadă feeria unei simpatice ascensiuni. Tot așa „*Miky și Niky*”, tot așa „*Riri*”, unde o fată săracă, bună, cuminte și îndrăzneată, se căsătorește la sfârșit cu un om mai presus de dânsa, prin nume și avere. Ce fată de azi nu e necăjită ca biata Riri sau Miky sau Șoarecele de biserică și nu vrea, asemeni lor, să scape de necazuri?

Care dintre noi nu se crede nedreptățit ca bietul profesor *Topaze* și, ajungând într-o lume de politicieni veroși, într-o societate coruptă, n'ar face ca el, transformându-se și biruind? Iată mondialul triumf la lui „*Topaze*”, în care nu crezuse nimeni, la repetiții...

• • •

În „*Titanic-Vals*” nu se pricopsește un singur erou, ci o familie întreagă. Toate vârstele sunt măgulite. S'a dus la teatru și femeia de 60 de ani, s'a dus și domnișoara care a greșit, prin vecini și visează pijama de mătase. S'a dus și omul matur, pentru care cumpărarea unei pălării e un eveniment. S'a dus și soția acestuia, ca să vadă ce bine e când ai bani, fiindcă-ți poți vopsi părul în culoarea mahonului, s'a dus și secătura de douăzeci de ani care visează cai de curse, — tânărul din ziua de azi, jucat tot de excelentul Niky Atanasiu, care face și succesul piesei „*Oameni pe un sloi de gheață*”.

Tudor Mușatescu a risipit, tuturor cu dărnicie, de nabab, iluzii; zeci și zeci de mii de oameni au venit la teatru să cânte veselul prîhod al unchiului, care acasă la el, nu vrea să se înece. O întreagă societate s'a regăsit în această comedie românească, al cărei succes va rămâne legendar...

Fără îndoială, n'ajunge să prinzi un aspect al epocii și să-l prefaci în material literar sau dramatic, pentru ca laurii să-l încoroneze numai decât. Talentul scriitorului și o bună interpretare sunt absolut necesare atunci când vrei să ajungi la marele public.

Dar acest public, frământat de necazuri, doborât de grijiile tot mai aspre ale vieții de toate zilele, nu se mai poate confunda în abstracțiuni. Probleme și epoci străine de el, nu-l interesează.

El vrea să vadă pe scenă actualitatea cea mai vie, să-și găsească pe scenă propriile sale preocupări. Iar în *Topaze*, *Omul cu mărtoaga*, *Șoarece de biserică*, *Titanic-Vals* și *Oameni pe un sloi de gheață*, e slujit din belșug.

• • •

Încercările de teatru ceva mai înalt — poezie ori satiră — nu primesc sufragiile multimilor. Nivelul artistic scade din zi în zi, iar cei ce visează altitudini sunt tot mai descurajați.

Dar, în fiecare primăvară nouă, se nasc alte speranțe.

Stagiunea viitoare poate că va fi mai bună. Poate că bucureșteanul se va entuziasma, pentru o realizare de artă adevărată, va pretinde mai mult celor cari se întrec numai ca să-l amuze.

Și'n pregătirea stagiunii viitoare, se mobilizează toate forțele.

Săptămânei

și filmul. — Câteva piese Petre Liciu și C. Radovici

Directori, regisori, actori se pregătesc să plece în străinătate, la vânatoarea ultimelor succese, iar autorii trebuie să răspundă la întrebarea: — *Ce ne mai dai la toamnă?*

Autorii sânt, fără îndoială, cei mai puțin privilegiați. Dacă în mulțimea pieselor străine, jucate pe scenele globului, directorii și actorii n'au decât greutatea alegerii, — autorul își pune întrebarea dacă în cursul verii va putea scrie opera visată și în caz afirmativ, dacă numeroasele direcții și comitete îi vor primi acea operă și o vor reprezenta. Iar întrebarea cea mai dureroasă, pentru scriitorul de teatru este dacă, după atâtea eforturi, va cunoaște sufragiile publicului, atât de exigent în gusturile sale, atât de capricios în decernarea favorurilor. Un insucces înseamnă un nou an gol, în activitatea scriitorului, o nouă așteptare, o nouă serie de întrebări în vara viitoare, în toamna și în iarna menită să-l compenseze, dacă nu să-l păgubească iar.

Douăzeci și cinci de ani s'au împlinit de când a murit Petre Liciu. N'avea nici patruzeci de ani. Scena românească și catedra Conservatorului mai aveau mult de așteptat de la acest actor cult, inteligent, mult talentat și plin de pasiunea artei sale.

Dela comedia bufă, până la accentele tragice ale lui Moisilică din *Lipitorile Satelor* sau *Viforul*, Petre Liciu a străbătut o gamă întreagă de realizări dramatice: *Isidor Lechat* din *Banii* lui Mirbeau, *Tokeramo* din *Taifun*, sunt rolurile sale de căpetenie, cari îi vor fixa de veci numele, în Pantheonul teatrului românesc.

Puțini ani după moartea lui Liciu au trecut și un alt mare actor, încă tânăr, a pornit pe neumblata cale: Const. Radovici.

În puținii ani de teatru, istovii pe scenele Capitalei, Radovici și-a cucerit un nume care nu va fi lesne uitat, căci el avea și ceea ce se cheamă „temperament” și avea cunoștință profundă a „dozării” temperamentului, făcută din bun simț și știință a meșteșugului

teatral. Un joc interior concentrat, împodobit de un fizic generos, de un organ vocal grav și cuceritor cari, toate la un loc, dădeau impresia unei forțe stăpânite, gata să explodeze și să cucerească în flăcările sale sonore, protagoniști și public, din înălțimea galeriei până în cușca suflerului.

Radovici a murit după ce-și dăduse întreaga măsură a puterii sale de comedian. Noi însă am fi avut nevoie de el încă cel puțin douăzeci de ani, căci jocul său era foarte contemporan, cu perspective în viitor, iar spiritul său larg deschis posibilităților de mâine ale artei. Actorii mor și, vai! numai în amintirea noastră mai trăiește opera lor. Cum ar putea cei ce nu l-au văzut pe Radovici jucând, cum ar putea să-și simtă lipsa, în mijlocul atâtor talente cari înfloresc pe scenele de azi și să evoce, odată cu noi, întrupările atâtor și atâtor personaje, masive și delicate în același timp, cu aspecte de rigiditate și totuși pline de nuanțe și de flexiuni înduioșătoare?

Odihnește printre corifeii teatrului românesc, prietene Radovici, alături de Liciu și de Aristizza, alături de acel bun ștrengar, cu care ai muncit împreună și pe care l-ai iubit așa de mult, alături de Achil Popescu... Parcă fu ieri când risipeați râvna și entuziasmul vostru și ne fermați. Și-acum nu mai sunteți printre noi, tovarăși dragi de altădată! Și noi purtăm în inimi, pomenirea voastră scumpă — și vorbim mereu de voi, pe scenă, în culise, în cabinele unde camarazii voștri se îmbracă sau se deghizează la o masă de cafea, în colțul unui vagon, când trenul ne poartă în turneu, spre provinciile dezolate, pe cari le-ați bătorit și voi de atâtea și atâtea ori...

VICTOR EFTIMIU

NU ESTE O ÎNTÂMPLARE...

Nu este o întâmplare dacă, ori-unde vă duceți, cele mai frumoase femei pe cari le întâlniți, sunt tocmai acelea, cari întrebuințează preparatele Elizabeth Arden. Explicația stă în faptul că „tratatamentul acasă” este simplu și, cu timpul, devine ușor obișnuită. E atât de eficace, încât rezultatele se vad curând. Iar preparatele însăși țin atât de mult, încât le puteți întrebuința, fara a le resimți ca prea costisitoare. Urmăriți regulat „tratatamentul acasă” de zece minute, și vă veți găsi, pe fie-care zi, mai frumoasă.

MAI ÎNTĂIU, CURĂȚATI.

Dimineața și seara, sau ori-când schimbați fardul, întrebuințați Venetian Cleansing Cream (Cremă Venețiană de curățat). Aceasta curăță cum nici-odată nu o poate face săpunul, și, în felul acesta, preveniți punctele negre și porii dilatați. Este prima condiție, esențială, a frumuseții. Venetian Cleansing Cream - - Lei 330.-.

APOI, TONIFICATI.

Cu Ardena Skin Tonic (Tonicul pentru piele Ardena). Acesta redă viață și strălucire tenurilor ofilite și

menține tesuturile elastice și matasoase. Ardena Skin Tonic - - - Lei 350.-.

LA URMĂ, NUTRITI.

Ca să păstrați tenul fără sbârcituri, tapotați cu Velva Cream (Cremă de Nutriție), sau, dacă tenul Dv. este mai uscat întrebuințați Crema

ORANGE SKIN FOOD, mai bogată în grăsimi. Lăsați puțină cremă pe față, peste noapte, pentru a îndepărta asprimea și ridurile fetii. Ardena Velva Cream - Lei 330.-. Orange Skin Food - - Lei 330.-.

Faceți acestea regulat, și veți rămâne uimite de rezultat.

Preparatele Elizabeth Arden se pot obține la:

Parfumeria Teatrului, Calea Victoriei 84, București • Galeries Lafayette, Calea Victoriei 13, București • Vojtek & Weisz, B-dul Regina Maria 24, Arad • Krafft & Herberth, Kornzeile 7, Brașov • Parfumeria ELITE, Cernăuți • Drogueria Royal, Piața Unirii 26, Cluj • Parfumeria Franceză, Str. Carol 104, Constanța • Parfumeria Flor-enta, Str. Domnească 44, Galați • Parfumeria „La Elefant,” Str. Cuza Vodă 62, Iași • Drogueria APOLLO, B-dul Regele Ferdinand 7, Oradea • Drogueria Centrală Str. M. Cogălniceanu 6, Ploesti • Gea Kraye, Timisoara.

ELIZABETH ARDEN

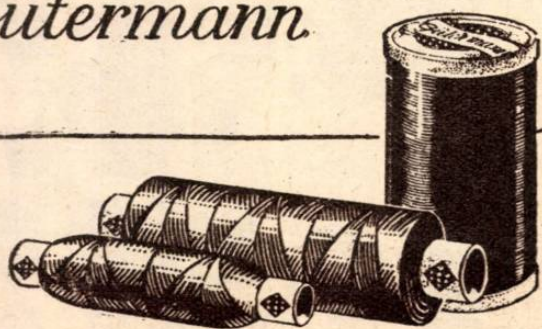
Elizabeth Arden Ltd.

LONDON 25 OLD BOND STREET W1

Cine este practic, coase cu MĂTASE naturală, căci MĂTASEA naturală e elastică, rezistentă și vopsită în culori garantate.

Întrebuințați deci MĂTASEA de cusut

Gütermann

OBSERVAȚI MARCA FABRICII: TABLA DE ȘAH.
LAVABILĂ ÎN APĂ CALDUȚĂ ȘI CU SĂPUN NEUTRU.

PASTĂ DE DINȚI RADIOACTIVĂ

*albește dinții și
întărește gingiile*

**O MINUNE
A ȘTIINȚEI!**

Ca o atențiune pentru devotații pastei „Email d'Argy” le dăruim de primăvară — până la 31 Mai — un flacon cu superba apă de colonie „DIAVOLO”.

Durerile cauzate de **HEMOROIZI** sunt alinate imediat

Despre Pomada Cadum s'a spus cu drept cuvânt că face minuni. Într'adevăr, ea suprimă durerile și micșorează hemoroizii. Acțiunea sa de vindecare este rapidă, întrebuințarea cât se poate de simplă și economică. Pomada Cadum este tot atât de indispensabilă și în tratamentul tuturor afecțiunilor pielii. Ea lucrează cu repeziune și eficacitate.

CEREȚI NUMAI VERITABILA POMADĂ CADUMI

**EVITAȚI SISTEMELE COMPLICATE
pentru înfrumusețarea
TENULUI DV.**

Fabricat din gălbenuș
de ou, are însușirea
de a degresa epider-
ma și o elimină toate
impuritățile depuse pe
porii ei.

Sunt costisitoare și adesea
nu produc efectele dorite.
Pentru a obține un ten fraged
și lipsit de impurități
întrebuințați

**SĂPUNUL
AU JAUNE
D'OEUF 832**

PURIFICĂ ȘI REGENEREAZĂ EPIDERMĂ

REPREZENTANȚA ȘI DEPOZITUL: STR. BOTEANU, 3

PE VREMEA DOMNULUI GOE... ZECE MAI DE ALTĂDATĂ

Maiorul Hübsch — Căpitanul Stoianovici — Nenea
Ion cu decalitrul

ZECE MAI, ziua izbânzii
și a mândriei naționale,
copilăria mea nu te
poate uita. Din totdeauna ai
constituit un punct luminos al
pubertății noastre, al vremii, în
care ca și domnul Goe, eroul
lui Caragiale, purtam hăinuțe
„mariner” și beretă cu inscripția
„Le Formidable”. Ținut de mână
de tata, mă lăsam târît prin
mulțimea care se călca în pic-
cioare în jurul statuiei lui Mihai
Viteazul și mai târziu, la înce-
putul Șoselei Kiseleff, unde peste
drum de Muzeul de Științe na-
turale se afla construită tribuna
regală.

Regele Carol I.

Il sculam pe tată-meu cu noaptea
în cap, tot îmbiându-l „să mer-
gem mai devreme ca să apucăm
loc”. Erau însă mai dibaci decât
noi, cari se înființau de pe la
cinci dimineața pe trottoare, pur-
tând legătura în care țineau
merinde. Și începeau pertrac-
tările de rigoare:

— Ce te'ndeși?
— Că n'oi fi luat locul cu chirie!
— Ia nu te întinde!
— Să te scoli mai de vreme!
— Mitocan tot mitocan!
— Mitocan ești tu cu cine te-a
făcut!

Și deodată unu:

— Aoleou, mi-a turtit ceasul!
Rahagii și bragagii cu bragă rece
faceau afaceri minunate.

Când cortegiul regal mergea
spre locul defilării, trecând la
pas pe Calea Victoriei, în dreptul
bibliotecii Sococ, frumos împo-
dobită, se aruncau din balcon po-
rumbei albi, legați cu panglicuțe.
Carmen Sylva, cu rochia albă
tot așa ca și zăpada părului,
zâmbia îmbujorată la față.

Și începea parada, în sunetul
unui marș nemțesc.
Veneau întâi ofițerii fără trupă:
în fruntea lor comandantul Pieții,
căpitanul Stoianovici, cu o muș-
tață lungă, care făcea una cu
favoritele. Urma Hübsch, cele-

brul maior, comandantul muzicilor
militare, grav și impozant.
Ah, câtă admirație îmi provoca
tamburul maior în fruntea regi-
mentului II de linie! Avea că-
ciulă înaltă de jumătate metru
și ținea tactul cu un buzduhan
enorm.

N'am văzut vivandierele. Am
auzit însă de Marița Blonda,
„affiorită” a „Teatrului cel Mare”,
vivandieră în al doilea regi-
ment de linie, comandat de
generalul Macedonsky — cum
este trecută în arhiva Teatrului
Național de mâna fostului bib-
liotecar Nae Bassarabeanu.

Cât despre tamburul maior, el
trebuie de mult să fie la loc de
verdeață.

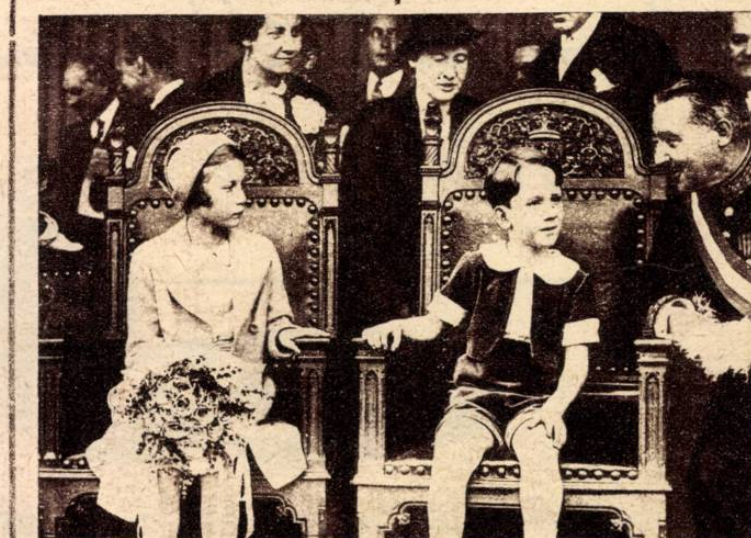
Și când îți era lumea mai dragă
nu știi ce-i venea sfântului Ilie
de-i ardea o ploaie de te fă-
cea ciuculete și colora divers
rochiile albe ale cucoanelor din
tribune. Cum „Zece Maiul” că-
dea în stilul vechi, bine'nțeles
că toți bărbații purtau pălării
de paie. Vă închipuiți ce se a-
legea din ele!

Parcă-l văd primind defilarea,
pe răposatul Rege Carol I, sa-
lutând doar cu un deget dus la
chipiu, grav dar totuși având
ceva senin în privire, pe Regele
Ferdinand, răsfângând o bună-
tate nesfârșită, iar pe lângă ei
pe Regele nostru, chipeș ofițer
de vânători, cu ținută energică!
Seara la „luminăție”, se călca
poporul în picioare. Bunul nenea
Iancu Brătescu zis Decalitrul, —
ar merita un bust în București —
își instruia masalagii, mergea cu
ei în curtea Palatului Regal pen-
tru a ovaționa. Fumul masalelor
dela „retragerea cu torțe” te
sufoca.

La „Sfântul Gheorghe”, la „E-
piscopie” cântau muzici militare
și se încingeau hore în toată
regula.

Multe s'au schimbat de atunci,
Prințul copilăriei mele este as-
tăzi Regele unui neam regăsit
între fruntariile lui firești, al u-
nui neam, care în pofida greu-
tăților se simte îmbărbătat de
înțelepciunea Suveranului tânăr.

IOAN MASSOFF

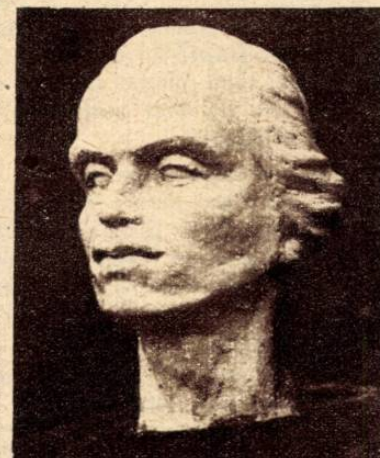

LA MICROFONUL ROMÂNESC

D. Major Christache M. Florea,
conducătorul „Fanfarei Gardienilor
Publici”, care a concertat cu această
orchestră militară Sâmbătă 8 Mai la
microfonul românesc.

Un auto-portret al sculptorului
Cristian R. Stănescu.

Cap de expresie sculptat de Cris-
tian R. Stănescu.

COPIII REGELUI BELGIEI.

Principesa Josephine-Charlotte și prin-
cipele moștenitor Baudoin, copiii Re-
gelui Belgiei, care sunt foarte puțin
văzuți în public, au asistat la o proce-
siune în orașul istoric, Brugge.

Rezultatul concursului organizat de „Realitatea Ilustrată” și „Metro Goldwyn Film” pentru o călătorie gratuită la Expoziția Internațională din Paris 1937.

Juriul concursului pentru plecarea gratuită la Expoziția Internațională din Paris 1937, alcătuit din d-nii: Tudor Theodorescu-Braniște, directorul ziarelor „Adevărul” și „Dimineața”; Barbu Lăzăreanu, publicist; Horia Roman, publicist; Em. Zaharovici, directorul casei „Metro Goldwyn Film S. A. R.”; Nic. Constantin, directorul revistei „Realitatea Ilustrată” și Ion Golea, publicist, întrunit în ședință finală în ziua de Joi 6 Mai 1937, a ales dintre toate răspunsurile date la întrebarea: „Ce înseamnă Parisul pentru mine?” pe cel al domnei FLORICA VRIONI din BUCUREȘTI, str. GENERAL DRAGALINA 3.

Dăm mai jos răspunsul domnișoarei Vrioni:

„Parisul nu-i un oraș; este o ființă vie. Nu-i un simplu pachet de case sau o rețea de drumuri: este un vast organism cu figură ome- nească.”

„Când eram mică văzusem în „Le Rire” desenat un „ouvrier care căsca gura pe stradă și zicea: „J'vois Paris... ca m'amuse”. Numai când am văzut și eu Parisul am priceput sensul acestor cuvinte. Parisul nu se „vizi- tează” ca alte orașe, ca „Roma sau Florența; Parisul se „vede” și revede. Te uiți la el cu exact plăcerea „cu care te uiți la cineva, plăcerea de a contempla „un obraz expresiv”.

„De unde îi vine acest carac- ter intim omenesc, nu știu. „Poate fiindcă nicăieri „pe lume nu se împărechiază

„mai armonios Vechiul cu „Noul. Orașul-muzeu (ca Bru- ges, sau Nurnberg) este „poetic, dar are gust de „cimitir. Orașul-modern (ca „New-York sau... Zenith) e „confortabil; dar are miros „de ghetă noi (de lac).

„Pentru ca ceva să pară viu „trebuie să fie — ca viața „însăși — un amestec de nou „și vechi. A trăi nu înseamnă „oare în fond, a te învechi „fiindcă afli lucruri noi?... „Este în Paris un colț unde „Noul și Vechiul sunt miracu- „los angrenate: este Con- „corda. Deoparte Rue de „Rivoli — Orașul regilor; de „alta Champs Elysées, orașul „Impăratului. Două stiluri, „articulate ca două frag- „mente ale aceluiasi corp viu”.

„Și pe urmă, Parisul este, „pentru mine, locul unde „toate libertățile intelectuale „se nasc, merg la școală, „pentru a se răspândi apoi „în toate țările lumii...”

„S'a zis că Franța e capitala „Globului. Atunci Paris, care „e capitala Franței, este cu „adevărat centrul Pămân- „tului... Poate de aceea o „expoziție cu adevărat mon- „dială nu poate să fie organi- „zată aiurea decât la Paris...”

„Florica Vrioni
str. Gen. Dragalina 3,
București”.

Domnișoara Vrioni este rugată să treacă pe la redacția noastră, în orice zi, între orele 10-12 sau 4-7, pentru a fixa data plecării.

„REALITATEA ILUSTRATĂ”

Ce înseamnă Parisul pentru mine?

Parisul meu: un oraș; este o ființă vie. Nu-i un pachet de case sau o rețea de drumuri: este un vast organism cu figură ome- nească.

„Când eram mică văzusem în „Le Rire” desenat un „ouvrier care căsca gura pe stradă și zicea: „J'vois Paris... ca m'amuse”. Numai când am văzut și eu Parisul am priceput sensul acestor cuvinte. Parisul nu se „vizi- tează” ca alte orașe, ca „Roma sau Florența; Parisul se „vede” și revede. Te uiți la el cu exact plăcerea „cu care te uiți la cineva, plăcerea de a contempla „un obraz expresiv”.

„De unde îi vine acest carac- ter intim omenesc, nu știu. „Poate fiindcă nicăieri „pe lume nu se împărechiază

MADONA DIN ABISINIA

Un pictor italian a lucrat pentru misiunea abisiniană a Vaticanului, un tablou al Madonei, al cărui stil se aseamănă cu stilul bizantin-copt. În acest fel, tabloul se va adapta bine atmosferei abisiniene.

Frate și soră...

... o asemănare perfectă... și același surâs atrăgător... surâsul Chlorodont!

Gurile lor fragede și sănătoase, dinții lor minunați, sunt cea mai bună dovadă că, din cea mai fragedă copilărie, o mamă grijulie le-a dat o îngrijire permanentă cu pasta de dinți Chlorodont.

Chlorodont, care are la bază o formulă științifică, este pasta de dinți, care corespunde în mod perfect tuturor cerințelor igienice și estetice.

O curățire radicală a dinților, fără a ataca smalțul atât de prețios, iată una din calitățile ei neîntrecute. In- grijiți-vă dinții, în mod regulat, cu pasta Chlorodont și veți avea în- totdeauna o gură sănătoasă, de o prospețime neîntrecută, o gură, de care te apropii cu deosebită plăcere.

Pentru tineri și bătrâni
de 2 ori pe zi — di-
mineata și seara.

Pasta de dinți Chlorodont

Farmacitoarea Edwige Feuillère și Erich von Stroheim în marele film de spionaj „In Serviciul Franței” (Marthe Richard) ce rulează cu mare succes la „Cinema Aro”.

PARADA DE 10 MAI

Publicăm aci câteva aspecte
prinse de reporterul nostru
fotograf la parada militară
de 10 Mai.

←
Suveranul trece trupele în
revistă.

→
Defilarea școalei militare de
infanterie.

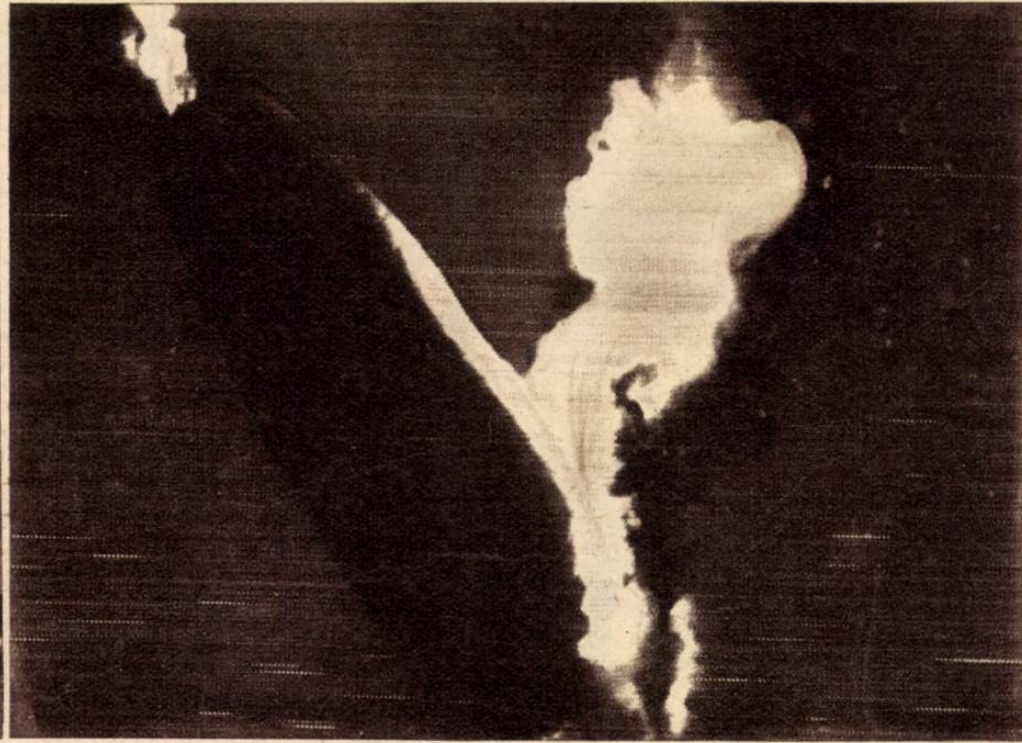
←
Defilarea ofițerilor fără
trupă. În frunte, d. general
Papazoglu, comandantul pie-
ței.

→
Mareșalul Presan, Patriarhul
Miron Cristea și d-na Are-
ția Tătărescu asistând la
paradă.

(Fotografii Berman)

CATASTROFA DIRIJABILULUI HINDENBURG

Dirijabilul Hindenburg, cea mai mare aeronavă din lume, a fost distrus de incendiu, la aterisarea lui pe aeroportul Lakehurst, din Statele Unite. Au murit în acest groaznic accident 34 de persoane. Aeronava venia din Germania. Pereții ei erau încărcăți de electricitate, din atmosferă și la apropierea de pilonul metalic s'a produs între dirijabil și stâlpul de fier un fulger scurt care-a topit o parte din înveliș și a aprins hidrogenul din balon.

De obicei dirijabilele se umplu cu heliu, care nu e inflamabil. De data aceasta, oficiul economic din Berlin neacordând devizele necesare, nu s'a putut procura heliul de trebuință, din străinătate. S'a înlocuit atunci acest gaz cu hidrogen, care are neajunsul că se aprinde. Cât de rău s'a făcut, s'a văzut din acest accident atât de înfricoșător.

Înfățișăm cititorilor două fotografii luate de reporterii agenției noastre, una în momentul aterisării balonului, după izbucnirea incendiului și cealaltă după ce aeronava a fost mistuită de flăcări.

Fotografiile au fost transmise din New-York prin radio.

(Foto New-York Times)

INCORONAREA

Prima fotografie oficială a Regelui George VI-lea și a Reginei Elisabeta, făcută la palatul Buckingham, imediat după solemnitatea încoronării.

Căpătați un zâmbet irezistibil — prin dinți scilpitori

*Iluminați
surâsul Dv.
cu Kolynos*

... Este atât de ușor, DACĂ, în-
trebuiți Kolynos! Kolynos
dă dinților un farmec capti-
vant, un luciu incomparabil.
Și apoi, rețineți bine ace-
stea: Kolynos este *economic*.
El durează de două ori, atâta
timp cât pastele *ordinare*,
deoarece nu vă trebuie decât
jumătate din cantitatea obiș-
nuită: Incercați „procedeul
periei uscate”, cu un singur
centimetru de Kolynos. Veți
fi încântați de rezultate.

Economisiți,
cumpărând tubul mare

prin
Eg-Gü
ceară de
parchet

Soare in casa

ACEASTĂ CUTIE...
conține cel mai bun leac

Când observați că vă iese primul cos, când vedeți că fața Dv. este iritată, înroșită, aplicați imediat Pomada Cadum. Ea calmează durerea ca prin farmec, regenerează pielea și atunci răul dispare... Deasemenea Pomada Cadum e neîntrecută pentru vindecarea eczemelor, a înțepăturilor de insecte, a tăieturilor și arsurilor ușoare. E bine să aveți întotdeauna la îndemână o cutie cu Pomada Cadum. Ea costă atât de puțin!

contra IRITATIUNILOR PIELEI

DINEUL DE GALĂ DELA LEGAȚIA EN- GLEZĂ

La Legația Engleză a avut loc în ziua în-
coronării Suveranilor Angliei, un dineu
de gală, la care a participat și M. S.
Regele Carol II-lea. Fotografia noastră
a fost luată în timpul dineului.

CONCERTUL DE GALĂ DELA ATENEU

La Ateneul Român a avut loc, în ziua în-
coronării, un concert de gală, organizat
de societatea anglo-română. Fotografia
noastră înfățișează pe M. S. Regele Carol
II și Sir Reginald Hoare, ascultând im-
nurile regale englez și român.

RECEPȚIA DELA ATENEU

După concertul de gală a avut loc o recepție,
la care au participat fruntașii vieții româ-
nești. În fotografia noastră, dela stânga
spre dreapta, d-nul Virgil Madgearu, d-na
Thierry, d. Adrien Thierry, ministrul Franței la
București și d. Richard Franasovici.

LA BISERICA ANGLICANĂ

În dimineața în-
coronării s'a oficiat, la biserica
anglicană, o slujbă religioasă. Fotografia
noastră înfățișează colonia engleză asistând
la această slujbă.

INVITAȚII

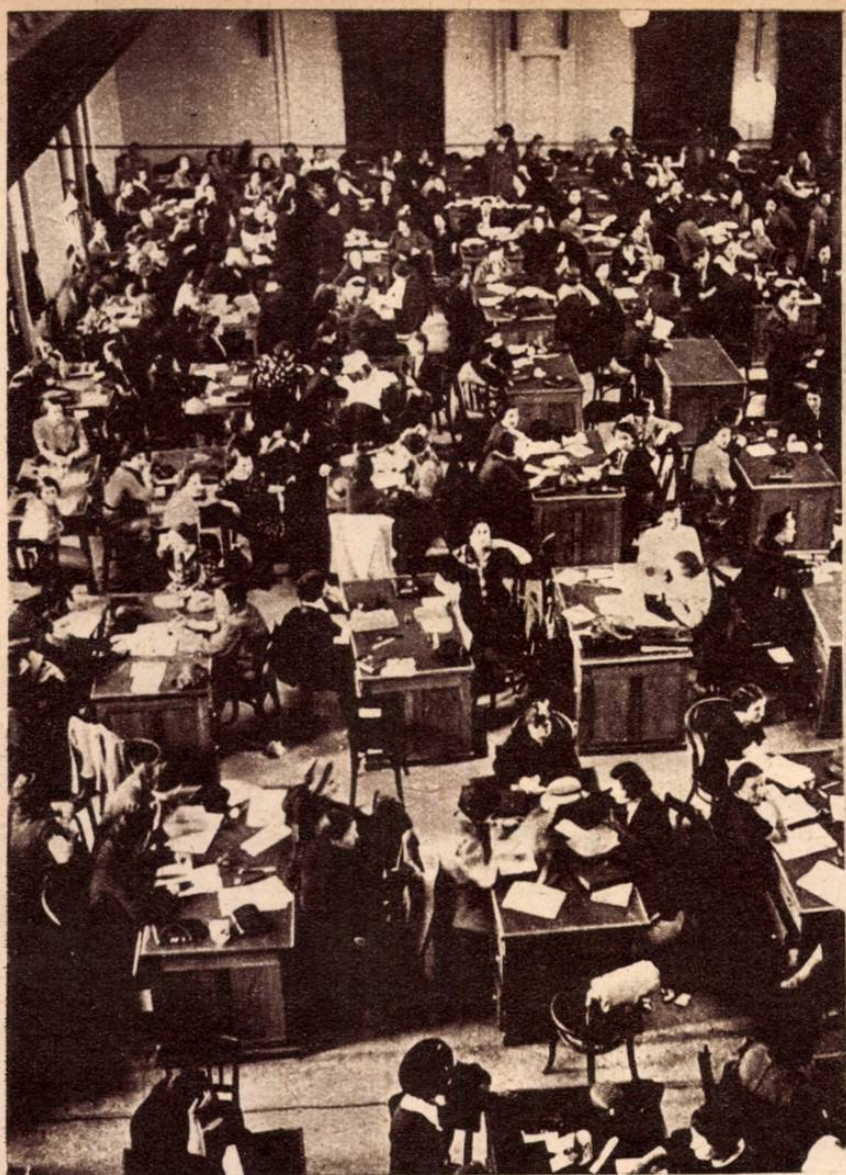
Fotografia aceasta a fost luată
Atheneului și înfățișează un grup de invitați
la recepția dată de Sir Reginald Hoare, la
Ateneu.

GARDEN-PARTY-UL DELA LEGAȚIA BRITANICĂ

Tot în ziua în-
coronării a avut loc, la Legația Engleză,
un frumos garden-party.

CONCURSUL DELA P. T. T.

1200 de concurenți au luat parte la concursul pentru avansare în grad, dela P. T. T. Fotografiile noastre înfățișează: un aspect din timpul concursului și rudele concurenților urmărind prin gaura cheii și așteptând pe săli rezultatul.

Echipa Leicester City la Legația britanică, împreună cu Sir Reginald Hoare și Lady Hoare.

ECHIPA ENGLEZĂ LEICESTER CITY LA BUCUREȘTI

Echipa engleză Leicester City a jucat două matchuri de football în Capitală, cu Venus și Ripensia. În ambele matchuri, echipele românești au ieșit învingătoare.

Echipele Leicester City și Venus înainte de match.

Pe teren, înainte de începerea matchului cu Venus, care s'a disputat în ziua încoronării Suveranilor Angliei, echipele ascultă „God save the king”

Eleganța NU SE POATE ÎNVĂȚA....

dar se poate căpăta

dacă veți adopta ciorapul „ADY” 101.

Universitatea vă poate învăța medicina sau avocatura.

Armonia mișcărilor însă, eleganța firească a unei femei de superioară distincție o veți avea numai, dând toaletelor Dv. sublinierea fineții imateriale a ciorăpului

ADY

O CAPO D'OPERA

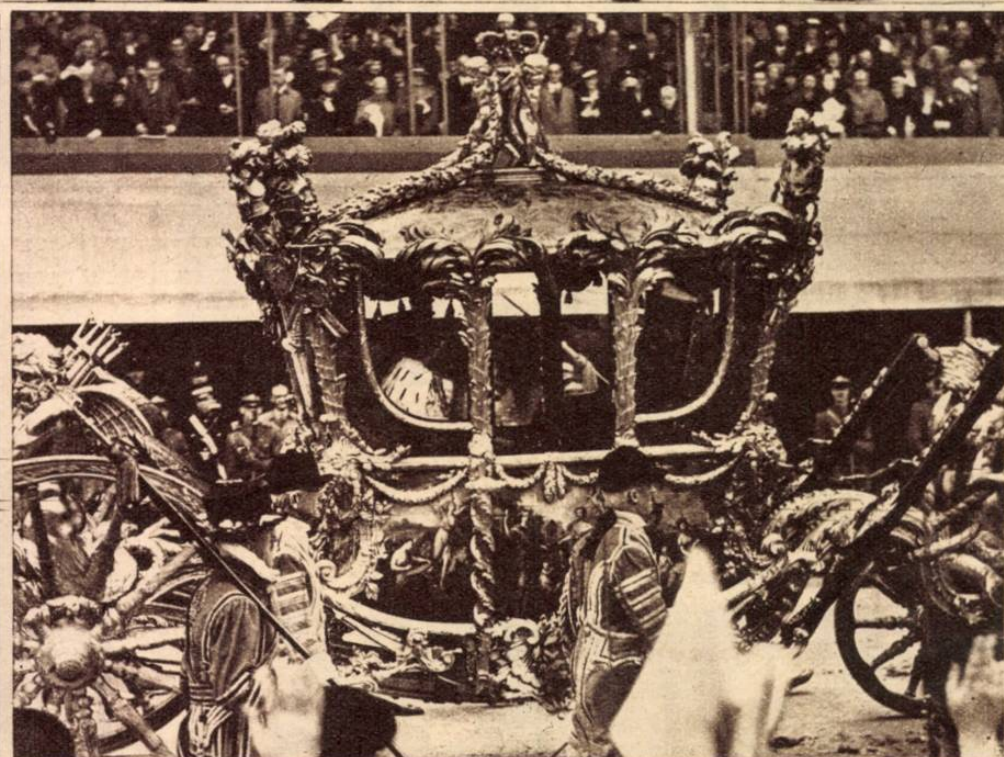
George al VI-lea a fost sfințit Rege și Impărat

REGELE ȘI PRIMUL MINISTRU. —>

În preziua încoronării, Regele George al VI-lea a primit pe delegații diverselor dominații și colonii britanice. Fotografia noastră înfățișează, de la stânga spre dreapta: A. J. Lyons, primul ministru al Australiei, Stanley Baldwin, primul ministru al Angliei și al întregului imperiu, Regele George al VI-lea, Mr. Mackenzie King, primul ministru al Canadei și generalul J. M. Hertzog, primul ministru al Africii de Sud. Fotografia a fost făcută în parcul palatului Buckingham.

„REGELE A FOST ÎNCORONAT!” —>

Arhiepiscopul de Canterbury a pus coroana pe capul Regelui George al VI-lea și apoi a rostit cuvintele: „Regele este încoronat!” În aceeași clipă, toți invitații din Catedrală au strigat de trei ori: „God save the king!”

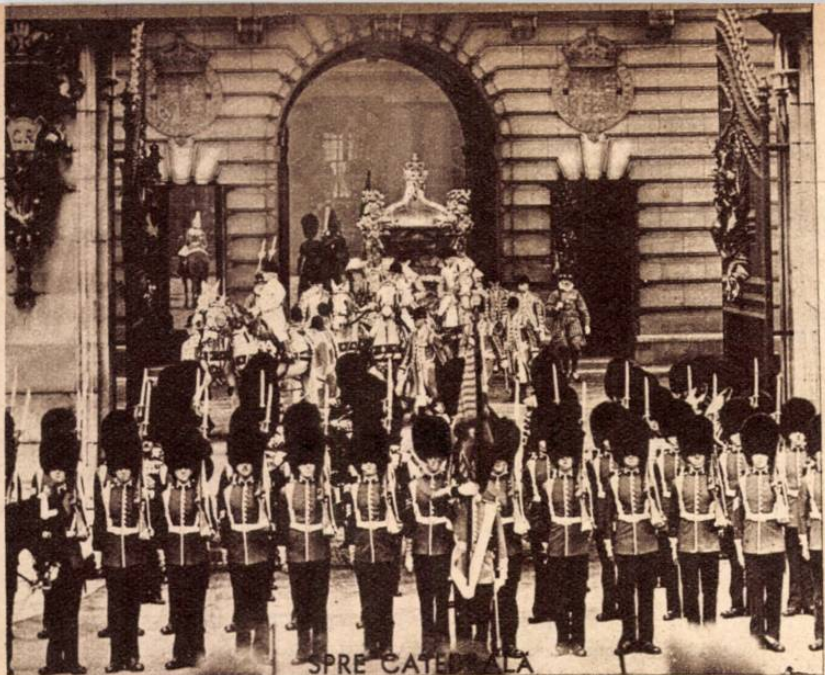
REGELE ȘI REGINA ÎN TRĂSURA DE AUR —↑

Fotografia aceasta înfățișează pe Regele și Regina Angliei sosind la Westminster Abbey, în trăsură de aur a Suveranilor Angliei.

ÎN BALCONUL PALATULUI BUCKINGHAM

Înapoi la palatul Buckingham, după ceremonia încoronării, aclamați, dealungul întregului parcurs, Suveranii au apărut în balcon, mulțumind și de acolo ovațiilor multitudini. În fotografia noastră se văd: domnișoarele de onoare ale reginei, Regina Elisabeta, principesa Elisabeta, Regina-mamă Mary, principesa Margarete-Rose și Regele George VI.

SPRE CATEDRALA

Fotografia aceasta înfățișează trăsura regală a Suveranilor Angliei, părăsind palatul Buckingham și îndreptându-se spre Catedrală.

CEREMONIA INCORONĂRII

Fotografia alăturată înfățișează pe Regele George al VI-lea și Regina Elisabeta, pe cele două tronuri, în timpul slujbei religioase care a precedat solemnitatea încoronării.

„Pair”-ii Angliei sosesc învestmântați în mare ținută, cu mantii de catifea și hermină, la catedrală.

INVITAȚII

Fotografia noastră îl înfățișează pe Lloyd George sosind la Westminster Abbey, pentru a asista la ceremonia încoronării.

Regele George al VI-lea și Regina Elisabeta străbate străzile Londrei.

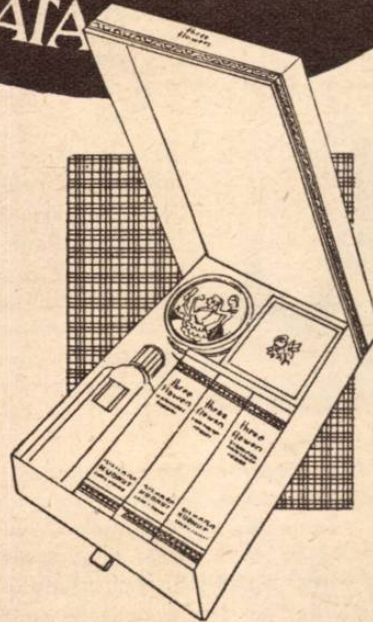

Câtă bucurie umple inima unei Doamne, care ține să-și îngrijească tenul, atunci când descoperă cosmeticul, care i se potrivește.

Dar de cele mai multe ori rezultatele sunt nefericite, chiar cu preparate excelente. Căci nu e de ajuns ca pudra și crema să fie bune în sine, câtă vreme nu sunt armonizate, câtă vreme nu sunt preparate pe baza aceluiaș principiu, care să le facă aderente între ele.

Problema aceasta este rezolvată definitiv și în condiții optime de tratament de INFRUMUSEȚARE RICHARD HUDNUT, cu cele 5 preparate speciale:

1. Three Flowers Special Cleansing Cream (cremă specială pentru curățirea tenului).
Pătrunde lesne în pori mulțumită ușurinții fluidificării sale și eliberează epiderma de impurități.
2. Three Flowers Skin and Tissue Cream (Crema pentru înviorarea celulelor pielii obrazului).
Alimentează pielea și o regenerează.
3. Three Flowers Vanishing Cream (Cremă de zi).
O bază minunată pentru pudră, dă tenului o tonalitate mată și o înfățișare tinerească. Apără contra căldurii, prafului, precum și a frigului.
4. Three Flowers Skin Tonic and Freshener (tonic înviorător al tenului).
Activează circulația sângelui, alimentează și regenerează tenul. După tratamentul cu crema de curățire, această excelentă apă de față șterge ultimele urme de grăsime și de impuritate.
5. Three Flowers Face Powder (Pudră).
Accest produs superior al casei RICHARD HUDNUT, compus cu ajutorul celor mai fine ingrediente, catifelează tenul și aderă perfect.

O serie completă a acestor 5 preparate THREE FLOWERS pentru îngrijirea frumuseții, se găsește într'un frumos cofret special, în toate magazinele de specialitate.

Richard HUDNUT

THREE FLOWERS

Autoritățile și publicul.-Anglia se înarmează.-Urmele trecutului.-Pe drumuri voevodale.-Se închid teatrele...

În zilele cari au urmat Duminică 9 Mai, apoi sâmbătă naționale dela 10 Mai, ministerele și celelalte autorități bucureștene, super-încărcate, super-centralizate au cunoscut o impresiune năvală de petiționari. Fiecare e revoltat că e purtat cu vorba, săptămâni întregi și luni de zile. Cei mai mulți au dreptate, dar cel puțin o treime din acești solicitanți abuzează.

Întrebați pe orice ministru, pe orice înalt demnitar al statului, de câte ori pe zi este deranjat pentru toate fleacurile, de persoane din lumea cea mai bună. În special, doamnele țin să-și valorifice cunoștințele prin tot felul de intervenții, una mai mărunta decât alta. Nu le poți refuza, fiindcă s'ar supăra pentru toată viața. Ești nevoit să le primești. Nu le-ai făcut cine știe ce mare serviciu, dar ți-au luat dintr-o vreme prețioasă, a trebuit să lași conciliabule mult mai serioase, ca să le dai ascultare.

Pe vremea primului proconsulat al d-lui Mareșal Averescu, Ministru-Președinte și titular la industrie, soția unui important partizan al d-sale, astăzi șef de delegație în străinătate, a solicitat șeful guvernului o audiență.

Dl. Mareșal Averescu a lăsat să aștepte diplomați străini, generali și miniștri români, ca să primească pe stimata doamnă, dar stimata doamnă i-a cerut să-i desrobească dela vamă un coș cu fructe glasate, dela Nissa, al căror import era prohibit... Atâta și nimic mai mult!

...Activitatea conducătorilor țării se irosește în astfel de preocupări. N'am văzut încăieri atâta lume la ministere ca în București. Curțile, culoarele, birourile sânt pline. Se revărsă lume și pe trotorele vecine.

Pentru orice moff, fiecare vrea să vadă pe ministru. Și ministrul nu poate refuza, ca să nu primească un afront dela importante solicitatoare, la recepția unei legații străine.

Or fi mari nedreptăți în alcătuirea administrațiilor noastre în felul cum funcționarii se poartă cu petiționarii, dar sunt de o mie de ori mai mari nedreptățile pe care le face publicul. Cereri fanteziste, intervenții permanente pentru cauze dinainte pierdute, deranjări de parlamentari se țin lanț. Atmotsera, uneori justificată, alteori exagerată ce s'a făcut împotriva autorităților noastre și în care ne complacem cu toții, a încurajat pretențiile celor mulți.

Democrația moare, ca să fie înlocuită de demagogie și de nedreptatea celor fără de răspundere.

Abuzurile unor anumiți funcționari încep să fie întrecute de abuzurile cetățenilor.

Până când? Unde mergem?

masacru general.

Dela gospodina care se aprovizionează cu pastă de dinți și mosoare de ață, până la intelectualul care-și aduce aminte că are niște rude la Iași și le trimite salutări afectuoase, — fiecare își închipuie că lucrurile se vor petrece ca acum 20 de ani. Au apărut iarăși defetistii, lașii, prudenții, împăciuitoarii. Fiecare se crede obligat să dea o noutate senzațională și nu știu cum dracu se face, toate aceste vești sunt în favoarea noastră și a marilor noștri aliați.

— Sărării Nemți, au și ei dreptul să trăiască...

— Nu poți sili un popor de 60.000.000 de oameni să moară de foame, în vreme ce alții...

— D-ta îți închipui că o să bombardeze Parisul? Nu, domnule!... O să înceapă cu Bucureștiul! Au depozite de aeroplan în Bulgaria! Întâi pe noi ne atacă! Să vezi!

— Înțeleg Franța ca Franța, dar nu cu Bolșevicii, domnule! Cel mai bun lucru ar fi să fim bine și cu Franțuzii și cu Nemții. Cât despre Ruși, am mai pățit-o... la să ne mai slăbească!

— Vine războiul, domnule! În trei zile, praful s'a ales de noi, că nu mai merge cu lunile și cu anii, ca altădată!

...Iată prevestirile sinistre, cari fac ocolul țării, în aceeași vreme, când Anglia cheltuiește un miliard pe zi pentru înarmări, — garanția cea mai sigură, că nimeni nu va mai îndrăzni să tulbure pacea lumii!

au văzut furtuni și răsmerițe multe și s'au înfiorat de multe zile frumoase. I-au sădit inimi românești, gospodărești, au răcorit generații; în umbra lor s'au odihnit drumeți și umbra lor ne va trebui și mâine, nouă și urmașilor noștri. De ce să-i lăsăm să moară?

De ce să lăsăm să se facă una cu pământul, nimicindu-se, vechile hanuri de odinioară, pușe cale de o poștă, unul de altul, popasuri pentru călători, episcopi, negustori și trimiși domnești?

Aici veneau pe vremuri și se ospătau pandurii și haiducii; poteri se opreau și iscodeau, hangite sprâncenate dădeau de băut logofetilor și chiar voevodului, care cinstea vin rece din ulcele aburite.

Asemeni fântănei dela răscruce, asemeni troiței, asemeni semincilor, hănul este o veche pecetie românească, monumentul caracteristic al peisajului valah. Măcar unul-două de-ar rămâne în fiecare județ, așa cum a fost, mărturie din adânc de vecuri la margine de drum!

Mai frumos ca toate, mi s'a părut cel din apropierea Craiovei când vii dinspre Yâlcea. Se năruiește și el. Păcat. Olteni, inimoși olteni, de ce-l lăsați să piară? Face și el parte din patrimoniul Olteniei haiducești. Poate că la acel han s'a ospătat și dormit cândva Tudor Vladimirescu sau lancu Jianu... Nu vă bate inima la pomenirea numelor acestora?

la ciudata loterie în care s'a transformat de câțiva ani, mișcarea noastră teatrală?

Câțiva ani înainte de războiu, succésul îl cunoșteau așa zisele „piese de bulevard”, ale autorilor parisiени și ale imitatorilor acestora.

O mică, explicație: unii dau „pieselor de bulevard” sensul pe care alții îl dau „femeilor de trotoar”. Să ne înțelegem: „piese de bulevard” sunt acele drame și comedii pe cari nu le reprezintă Comedia Franceză și Odeonul, ci teatrele situate pe șirul de bulevarde, începând dela operă până în fața Republicii: fostul Vaudeville — acum cinematograful Paramount-Variétés, Gymnase, Renaissance și chiar Porte-Saint-Martin unde s'au jucat atâtea lucrări de valoare, în frunte cu poemele dramatice ale lui Edmond Rostand.

Scriitorii de atunci sintetizau preocupările burgheziei, și ale unei pături din aristocrație; dragostea de lux și de aventuri amoroase, adulterul care se termina cu binele general. Henri Bataille proclamase, prin gura eroinelor sale dreptul la fericire. Doamnele sau domnișoarele din lumea bună fugeau într-o bună zi de acasă și „și trăiau viața” în feliicitatea ilegimității și la adăpostul unei teorii de cea mai savuroasă originalitate.

Războiul a măturat aceste producții, cu sosul lor filosofic, cu tot. Un deceniu, apoi, oroarea lungului măcel, înfrățirea popoarelor, dorul de mai bine, umanitarismul a consacrat și la popu, larizat scriitorii ca Romain Rolland, Barbusse, Dorgeles, Latzko, Scheriff, Remarque... Apoi, pacifismul a murit, învins de criză. Se pare că publicul se duce de preferință la piesele cari îi vorbesc de această criză, aduc în scenă oameni necăjiți de sărăcie și cari, către sfârșitul piesei, scapă de necazuri, se pricopsesc, fericiți milionari cum putem fi toți într-o zi. Repertoriul

străin furnizează multe lucrări de genul acesta. Reluarea lui *Topaze* la teatrul Regina Maria și succésul *Oamenilor pe un sloi de ghiță* la Teatrul Național dovedesc cât de mult ne merge la inimă să vedem, măcar pe scenă, întâmplându-se minuni, oameni scăpați de grijile unei vieți din ce în ce mai grele. Oare nouă n'ar putea să ne vie rândul?

Pentru directori, problema e mai ușoară: teatrele străine le furnizează o mulțime de drame și de comedii. N'au decât să aleagă.

E mai greu pentru scriitorii noștri de teatru.

Una dintre cele mai mari dificultăți, dacă nu cea mai grea, ale autorului dramatic român este problema realizării actoricești a operei sale. Inspirația, fantezia trebuie ținută mereu în frâu, cu întrebarea:

— Pentru acest personaj, am sau nu am interpretul? Nu interpretul ideal, dar măcar interpretul posibil.

Căci autorul dramatic trebuie să trăiască în realitate. Eroii săi n'au decât ființa pe care le-o insufflă actorul; ei nu trăiesc prin viața lor proprie, prin ceea ce adaugă sau construiește imaginația cititorului, ca n' lucrările destinate tiparului.

Dramaturgul nu poate gândi în abstract. El lucrează cu material omenesc. Și atunci, sacrifică atâtea subiecte — poate cele mai frumoase — ca să înfăptuiască altele, a căror materializare întâmpină greutăți insurmontabile. E nesfârșită lista pieselor străine, universale succese cari, la noi, din pricina unei interpretări mediocre, au căzut... Cine va consola pe autorul român de insuccesul piesei sale, trântită de actori?

Victor Eftimiu

Doamna Antoinette Trandafirescu-Eremie, cunoscută publicului nostru din concertele date la București, Cluj și în alte orașe ale țării, va interpreta Luni 24 Mai crt., la Opera din București, rolul Gildei din „Rigoletto”.

INSTANTANEE Regele George al VI-lea REGALE ca operator cinematografic

ISTORICIIL viitorului nu se vor servi numai de cronici scrise și de jurnale personale în ziua când se vor ocupa de viața intimă a dinastiei britanice din secolul al douăzecilea. Dela regele George V-lea încoace, membrii familiei regale au ajuns la convingerea că instantaneele fotografice pot fi un ajutor de valoare în activitatea lor zilnică, precum și o distracție dintre cele mai plăcute.

Jurnalele suveranilor de odinioară, ar fi fost cu mult mai valoroase dacă însemnările lor personale s'ar fi ilustrat cu fotografii. Astăzi, activitatea publică a monarhilor este în întregime înregistrată de fotografii presei și, unul dintre rezultatele acestui fapt, este că Dinastia Britanică se vede scutită de ținerea jurnalului care înainte părea absolut necesară.

Regele George al V-lea obicinuia să umple pagini întregi cu activitatea sa zilnică și cu impresiile-i personale; dar în viitor documentele edificatoare vor fi furnizate de colecțiile sumedeniilor de fotografii luate chiar de înșiși membrii familiei domnitoare. La Castelul Sandringham se află o considerabilă colecție de instantanee regale, executate de membrii adulți ai dinastiei. Unele clișee au fost făcute fără știrea „subiectelor”, ceea ce contribuie ca ele să fie cu mult mai aproape de realitate decât portretele pentru cari s'a pozat. Mai ales Prințesa regală, (sora actualului suveran), se amuză de vreo câțiva ani cu asemenea instantanee.

În legătură cu aceasta, se spune că odată, când Ducele de Windsor, pe atunci Prinț de Wales, o tachinase până la exasperare, ea a găsit, pe loc, un remediu foarte eficient. Scoțând la iveală un instantaneu al lui, l-a amenințat că avea să-i dea drumul în presă, știind că fratelui îi dispăcea grozav acel clișeu despre care spunea că este o „caricatură oribilă”. În drumurile sale la Sandringham, la Balmoral, Regina Mary a făcut din aparatul său fotografic un tovarăș aproape tot atât de nedespărțit ca și umbreluța pe care o poartă pretutindeni, strânsă cu îngrijire. Unul din marile regrete ale Majestății Sale este că nu s'a apucat de acest sport mai de mult, astfel încât să fi avut timpul de a fixa în fotografii făcute chiar cu propria-i mână chipul celui mai tânăr dintre fiii ei, Prințul John, mort în 1919.

Mica Prințesă Elisabetha a devenit și ea o pasionată fotografă, de vreo doi ani încoace, de când a primit o miniatură de aparat, ca dar de ziua ei, dela „Uncle David”, Ducele de Windsor.

Una din primele sale ambiții a fost să-l fotografieze pe Corgi, câinele său favorit și tovarășu-i nedespărțit de joacă; dar a trebuit să treacă timp până să-i poată fixa imaginea pe peliculă. Însă cei mai bun fotografi din familia regală este Ducele de Gloucester. El a urmat cu toată seriozitatea un curs de tehnică fotografică spre a putea să „cinematografieze” fiarele sălbatice în cursul marilor expediții vânătoarești din Sudan. Ducele de Windsor posedă deasemeni o remarcabilă dibăcie în această pasionantă fază a fotografiei.

Instantaneele obicnuite nu-l interesează prea mult pe Ducele de Gloucester. Eforturile sale fotografice se îndreaptă aproape în întregime spre surprinderea „animalelor”. Aceasta rezultă fără îndoială din faptul că nu-i prea place să se fotografieze și are oroare de instantanee.

Fiecare membru al familiei regale are preferințele sale deosebite în privința aparatelor fotografice.

Clișeele se trimit la un atelier londonez pentru dezvoltare, deoarece membrii familiei regale au prea puține ore tihnite spre a se mai ocupa și cu aceasta.

Deobicei, instantaneele se măresc, iar cele mai reușite dintre ele sunt înrămate și distribuite prin apartamentele particulare ale palatelor. Negativele sunt clasate în albume, avându-se în vedere eventuală lor valoare istorică pentru posteritate. Actualmente există mai bine de douăsprezece volume de acest fel, legate în piele pentru cari colecționarii ar fi în stare să ofere sume fabuloase.

Regele George al VI-lea a manifestat un interes deosebit pentru aparatele de cinematografiat și, odată, pe când era Duce de York, făcându-și vizita anuală în colonia de vară

dela Southwold, Majestatea Sa a cinematografiat viața veselă și sburdalnică a tinerețului din tabără. Acest film a rulat de nenumărate ori în sala cinematografică a reședinței regale și Majestatea Sa e mândru de el.

Ducii casei regale manifestă și ei un interes din ce în ce mai viu pentru cinematografie. De fapt, Ducele de Windsor și Ducele de Gloucester au fost primii cinematografiști amatori.

Peliclele le sunt prezentate după turnare și ei le „corectează” cu cea mai mare grije în deosebi, Ducele de Windsor e foarte migălos în această privință: el taie cel puțin jumătate din fiecare rol de film pentru ca nu cumva să rămână scene nereușite.

Pe semne, că însăși pasiunea lor pentru fotografie face ca atunci când marele public caută să ia instantanee din viața familiei regale britanice, să întâmpine atât de puține restricțiuni. Iar fotografii regali cari cunosc îndeajuns meseria aceasta, ajută cu dragă inimă amatorilor să obțină cele mai bune rezultate.

„Nu acolo, young lady”, s'a adresat într-o zi Ducele de Windsor unei entuziaste care ținea să-l fotografieze. „Stai lângă arborele de colo — în felul acesta soarele n'are să mai bată direct în lentila aparatului d-tale”.

Un alt membru al familiei regale a ripostat odată unui grup de amatori cari-și fixaseră obiectivele asupra sa, scoțând la rândul aparatul și prinzându-i într'un instantaneu!

Odată, Ducele de Gloucester a încercat să facă fotografii în culori naturale, însă rezultatele nu l-au satisfăcut și, atunci, s'a hotărât să amâne această îndrăzneală încercare până în ziua când savanții vor fi simplificat procedeele. Dar în colecțiile regale se află numeroase fotografii colorate de mână. Familia regală britanică a făcut chiar filme profesionale, cari au rulat în toate cinematografele lumii. Mai multe scene luate de către Ducele de Windsor, cu un aparat de amator, au fost întrebuințate într'un film, reprezentat în 1934 și înfățișând viața sa ca Prinț de Wales.

Regele George al VI-lea lucrând ca operator la aparatul de filmat.

peștele
e un deliciu
preparat
totdeauna
cu
untdelemnul
SPHINX

ACEASTĂ
MARCĂ VĂ GARANTEAZĂ O
CALITATE SUPERIOARĂ ȘI CONSTANTĂ

O A N C H E T Ă I N L U M E A S T U D E N Ţ E A S C Ă

Dece v'ați înscris la facultate?

INTEBAREA aceasta mi-a sfredelit mintea într-o superbă zi de primăvară, când audiam un plicticos și arid curs de filologie romanică. Imi revăzusem camarazii, cu emoție și bucurie, după o absență de aproape o lună și jumătate din sălile ce ascund atâtea frământări, speranțe și dureri și care au fost silite să se închidă un timp pentru liniștea unor spirite ce-și înțeleg rău menirea. Deaceia, m'am gândit să fac din această întrebare o anchetă care să-mi desvăluie mentalitatea și aspirațiile camarazilor cari, în lupta cu viața și greutățile ei, sunt siliți să treacă prin această pepinieră dă-tătoare de cultură și mai ales... „diplome” — cheia magică a drumului spre carieră. Astfel, am pus întrebarea câtorva zeci de studenți și studențe și am primit tot atâtea răspunsuri — fiecare oglindind o altă concepție, un alt ideal, o altă aspirație. Numai acei cu care soarta a fost vitregă, mi-au răspuns invariabil, pe același ton de resemnare și speranță — „Vrem să ne facem carieră, spre a ne asigura existența”. Restul — cu mici excepții — pentru cari facultatea nu constituie decât o pierdere de timp și o distracție — au ținut să mă convingă, cu tot dinadinsul, că „așa a vrut papa” sau că „așa cere ipocrizia socială”.

Prima victimă a interview-ului conceput „ad-hoc”, a fost colegul meu de bancă — un tânăr slăbuț, modest îmbrăcat — numai ochi și urechi la explicațiile profesorului. Fiind în oră, i-am „pasat” chestiunea pe un petec de hârtie.

— „Pentru ce te-ai înscris la facultate?”

Colegul, vădit supărat de întreruperea ce-l silea să piardă șirul explicațiilor meticolos reproduse într'un caștel — îmi răspunse cu o umbră de amărăciune.

— „Pentru ce? Pentru că sunt băiat sărac și am nevoie de o carieră care să-mi asigure existența. Nu sunt pretențios și nici iluzii mari nu-mi fac asupra viitorului: ceea ce cer vieții, în schimbul muncii de acum, este o catedră într'un orașel de provincie, unde să-mi pot întemeia un cămin, după puterile mele. De viața sgomotoasă și frivolă a Bucureștilor sunt sătul; noroc că la vară îmi iau licența și scap”

O studentă din Berlin care e și o neîntrecută sportivă

Rotesc ochii în jur, în căutarea altei „victime”. Privirea îmi cade asupra unui coleg înalt, spătos, cu mâini noduroase și o figură ce trădează pe omul sănătos și dintr-o bucată, dela țară. Nu m'am înșelat în apreciere, căci pasându-i printr-o abilă traectorie aeriană cocoloșul de hârtie ce conținea întrebarea mea, am primit următorul răspuns:

— „Pentru ce m'am înscris la facultate? Pentru că așa a vrut ambiția „tatei”, să-și vadă feciorul „student” la București. Cât despre mine, am făcut ce-a zis, fiindcă mi-a plăcut cartea și, dacă voi putea să parvin în cariera pe care mi-am ales-o, bine, dacă nu... mă întorc în sat, la coarnele plugului, unde au muncit toți ai mei din moși-strămoși.”

Al treilea căruia i-am adresat întrebarea mea, a fost unul din acei băieți eminenți, care fac ore întregi de strajă în fața ușilor încuiate ale facultății, pe frig sau căldură, așteptând deschiderea sălilor de cursuri, ca să ocupe un locșor în rândul întâi. Camarazii îi numesc, cu ironie și invidie pentru examenele luate cu brio, „tocitori”

— „M'am înscris la facultate fiindcă vreau să devin o „personalitate”. Iată de ce muncesc cu sârguință, de ce răscolesc biblioteci întregi și-mi petrec nopțile studiind la lumina mioapă a unui bec de 25 lumini. Vreau să ajung cât mai sus în cariera pe care mi-am ales-o. Nu știu dacă voi reuși — dar, în caz că soarta nu va fi vitregă cu mine, voi lupta din răzputeri să aduc un aport cât de mic pentru progresul țării: sunt prea mulți analfabeți, mai ales în pătura rurală, ce se sbate într-o promiscuitate înspăimântătoare. În prezent, fac parte din echipele regale pe cari le admir și le prețuiesc ca fiind un mijloc ideal pentru ridicarea moralității populației dela sate. Păcat numai că avem prea puține...”

Dar s'a sfârșit ora de curs. Mă strecur repede printre camarazi, căci într'un colț am zărit figura unui bun prieten — fiul unui deputat de nu știu câte ori milionar. L-am luat de-o parte, din cercul în care se afla și fără niciun preambul, i-am repetat întrebarea:

— „Dece m'am înscris? Din snobism și ca să mă conformez așa ziselor „uzanțe sociale”. Nu știi că azi, fără un petic de hârtie pe care e scris cu litere de-o șchioapă „diplomă”, nu poți dobândi stima nimănui?”

— „Ba știu... și deaceia te întreb... ce carieră vrei să-ți faci?”

— „Carieră? Eu și carieră! Tatăl meu are destui bani ca să pot trăi așa cum îmi place. Cariera mea e... politica. Iar tata tot cu politica a făcut și carieră și...”

— „...avere!” — completai eu, malițios.

În imensul hall al facultății, șansa m'a pus față'n față cu un alt camarad, fiul unui moșier din Dolj, care urmează filosofia. În mod mecanic i-am pus și lui întrebarea care mă obseda.

— „Dece te-ai înscris...”

— „... la filosofie?”

— „Nu, la facultate!”

— „Auzi întrebare!... ca să învăț... se 'nțelege!”

— „Ce să 'nveți? Principiile kantiene? Ideologia schopenhaueriană? Doctrina lui Epicur sau poate... cosmogonia lui Laplace?”

— „Dar bine, dragă, ce era să fac? Să stau la țară, să cresc orătării și să fac pe administratorul tatei?”

— „N'am spus asta. M'am gândit doar că aveam destui „filosofi”, așa că locul tău era mai nimerit lângă brazdele și experiența tatălui tău. Cu filosofia vânezi muște și... idei, dupăcum cu avocatura, literile sau alte

Studentii la deschiderea cursurilor.

științe, se întâmplă astăzi să mori pe fome, pe când cu Acaademia de Agricultură ai fi reușit să faci din moșia ta o bijuterie de preț, pe care, valorificând-o prin cunoștințe și experiențe, i-ai fi ridicat producția la maximum de randament. Nu uita că un petec de pământ e egal cu „o vacă de lapte“, care te îmbogățește ușor... numai să știi s'o mulgi...

— „Poate că ai dreptate, dar ce era să fac?... mi-am urmat vocația.

— „Mai bine îți urmai interesele! Salutare! La ieșire mi-am încrucișat drumul cu un teolog și, fiindcă voiam să aud și cuvântul unui viitor slujitor al bisericii, l-am asaltat numaidecât.

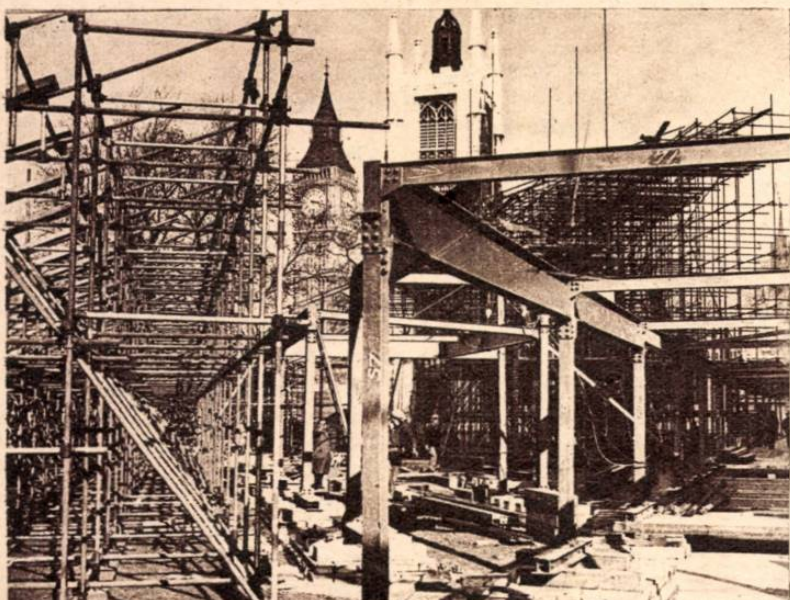
— „Dece te-ai înscris la... teologie?“

După cum vedeți, chestiunea mea a suferit de astă dată o mică modificare.

— „Dar ce era să fac, d-șoară? Am trebuit să confirm tradiția familiei: tata preot, bunicul preot, măică-mea fiică de preot! Era fatal ca „meseria“ să-mi intre în sânge... cum s'ar spune...

...Însfârșit, iată un tânăr care a știut să unească vocația cu interesele primordiale ale vieții.

M. OC.

TRIBUNELE SE DĂRĂMĂ

Tribunele special construite pentru publicul care a urmărit cortegiul încoronării au început să fie dărămate. Vedem în fotografia noastră scheletul unei tribune situată lângă catedrala Westminster.

Două trei zile după serbările încoronării, animația a continuat pe străzile Londrei. Fotografia noastră a fost luată în fața palatului Buckingham. Poporul așteaptă să vadă invitații care vin la un dejun oferit oaspeților de Regele George VI și Regina sabeta.

Filmul încoronării a fost transportat cu avionul la New-York de către renumitul pilot Dick Weirill. Acesta a adus la Londra filmul catastrofei dirijabilului Hindenburg, iar de-acți s'a înnoptat imediat cu filmul încoronării.

Medicul spune:

„Trebuie să știți să alegeți mijloace potrivite pentru îngrijirea tenului Dvs. Cel mai important este să nu întrebuiți produse drastice, care strică mai mult tenului decât să-i ajute“...

Tratamentul „Dermatonin“ se bazează pe un principiu complet nou, care constă într-o activare lentă și tonică asupra pielii, excluzând orice iritații. Crema și pudra „Dermatonin“ au de aceea un efect minunat, chiar în cazuri când pielea feței este foarte sensibilă.

Întrebuiți pentru ziua crema Dermatonin No. 1, care tonifică pielea, servind totodată ca bază pentru pudră.

Pentru noaptea întrebuiți crema Dermatonin No. 3, conținând hormoni, spre a menține tenul mereu neted și proaspăt.

Loțiunea de față Dermatonin este cel mai bun mijloc contra porilor dilatați și oricărei impurități ale pielii.

Cine nu cunoaște încă produsele „Dermatonin“ obține la cerere 4 mostre ale întregului tratament „Dermatonin“ într-o elegantă casetă contra Lei 26.— (în mărci poștale pentru poșta și ambalaj) dela Reprezentanța „Dermatonin“ București I. — B-dul Carol I No. 19

Dermatonin
creme ★ pudră ★ loțiune
Înfrumusețează și tonifică pielea

O singură muscă

vă poate zădărnici odihna de după masă! Musca n'o puteți goni cu nimic; se va reîntoarce mereu, gonindu-vă ea pe dvs. din odaie...

Există un singur mijloc de scăpare: pulverizați prin casă cu

FLY-TOX

POLITICA DIRIJABILELOR

Pe marginea catastrofei nenorociri a dirijabilului „Hindenburg”.

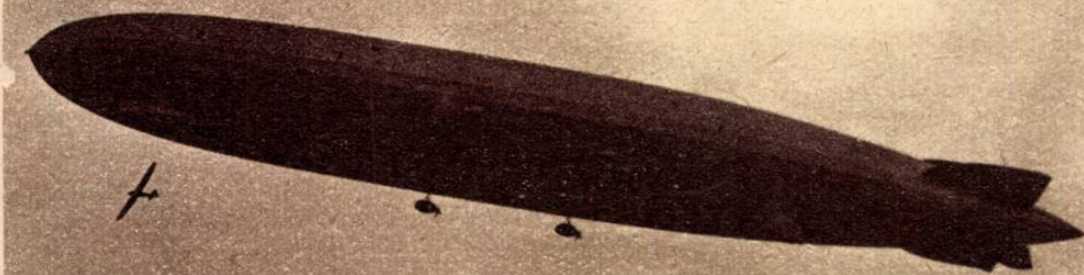
STIREA catastrofei întâmplată deasupra aerodromului oraşului New-York, Lakehurst, în care a căzut victimă cel mai mare dirijabil din lume „Hindenburg”, a umplut de consternare lumea întreagă. Şi adevărat! Când, vezi cum şi unde s'a produs nenorocirea, nu se poate să nu te gândeşti, în afară de celelalte catastrofe similare, care au aruncat doliul necruţător în numeroase familii, dar şi la această cumplită soartă ce conduce din necunoscut toată activitatea omenească neputincioasă să se apere, neştiind de unde să-i facă faţă.

S'au mai întâmplat nenorociri, dar ca o nenorocire să se întâmple chiar atunci când te pregăteşti să cobori, când fluturi batista pe fereastră către ai tăi, cari privesc cu veselie către tine, abea aşteptînd să te îmbrăţişeze, când totul este pregătit să se calmeze după două zile de activitate pe drum, când toată lumea este plină de voieşie iar omul îşi vede orgoliul satisfăcut că munca lui aduce atîta mulţumire semenilor săi, este prea din cale afară de dureros.

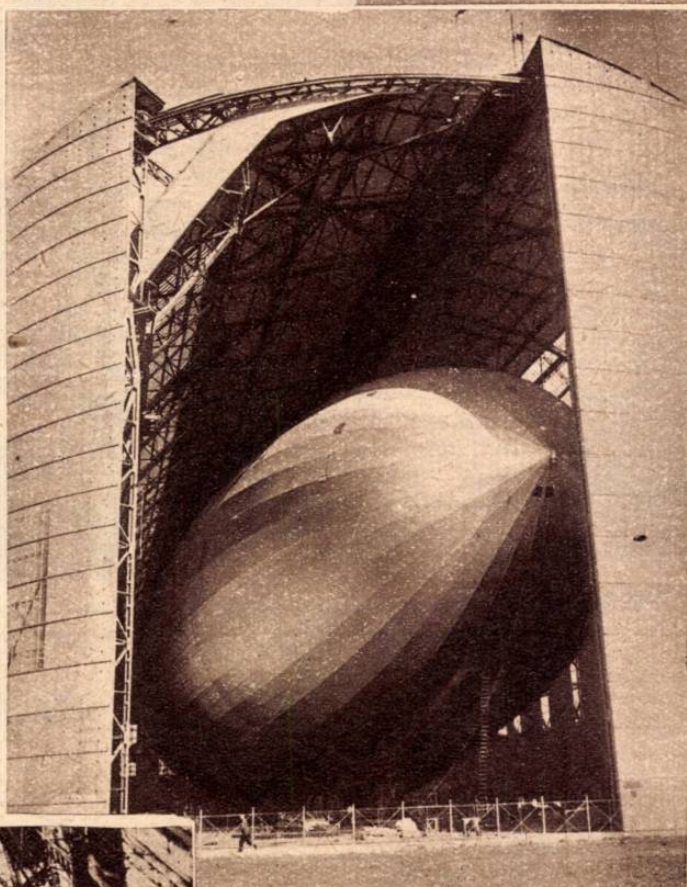
Şi totuşi, privind ziarele, telegramele şi alte informaţii, ai în faţă trista realitate a unui fapt petrecut.

Cel mai mare dirijabil din lume, opera tehnicei germane, singura ce continuă cu dărzenie politica aparatelor mai uşoare ca aerul, nu mai există. El trece astăzi în istoria tragicelor catastrofe ce au înconjurat parcă cu un blestem această descoperire chemată să aibă un apogeu glorios şi un declin nu mai prejos.

Straniu este cum s'a întâmplat această catastrofă! Mult mai perfecţionat ca actualul *Graf-Zeppelin* ce activează încă în condiţiuni excelente pe linia Germania-Brazilia, noul dirijabil L. Z. 129 „Hindenburg”, era o minune a tehnicei, făcând parcă în ciudă celorlalte ţări care, având

„Graf Zeppelin”, care a rămas azi, după prăbuşirea lui „Hindenburg”, cel mai mare dirijabil german.

Dirijabilul german „L. Z. 129”

„L. Z. 129” în timpul construcţiei.

de suferit catastrofe similare, au renunţat la aceste construcţiuni foarte costisitoare şi foarte mult expuse intemperiilor şi exploziilor. A fost supus înainte de a fi lansat pe linia Atlanticului de Nord, Berlin-New-York, la numeroase probe practice. A făcut mai întâi înconjurul Pământului, apoi numeroase călătorii peste Atlanticul de Sud alternând în cursele peste ocean cu cellalt dirijabil, „Graf Zeppelin” mai mic ca dimensiuni şi mai vechi. În urma succeselor obţinute cu aceste aparate, uzina din Friedrichshafen, care le-a construit pe amândouă, a mai pus în lucru încă unul, mai mare şi cu alte perfecţiuni, dirijabil ce urmează să fie pus pe linia Atlanticului de Nord, căutând astfel să dea o replică avioanelor engleze şi americane ale societăţilor de navigaţie aeriană, Pan American Airways şi Imperial Airways ce urmează să deschidă traficul aerian cu avioane gigantice între Europa şi America de Nord.

Ne găsim în faţa unei perseverenţe care trebuşte admirată. Să nu se creadă că Germania nu a fost lovită de nenorociri grozave ceea ce a făcut-o să continue politica acestor nave ae-

riene. Din contră! Numai în cursul trecutului război Germania a pierdut peste 60 de dirijabile, toate cu desnodăminte catastrofale. Ceea ce a ţinut-o pe linia acestei lupte, au fost mai mult marile posibilităţi ale industriei sale creată special pentru aceste construcţiuni, şi o vastă experienţă.

Dau aci câteva date asupra dirijabilului *Hindenburg* pentru a ne da mai bine seama că ne găsim în faţa unei construcţiuni cu totul speciale, accidentul întâmplat fiind o stranie farsă a soartei.

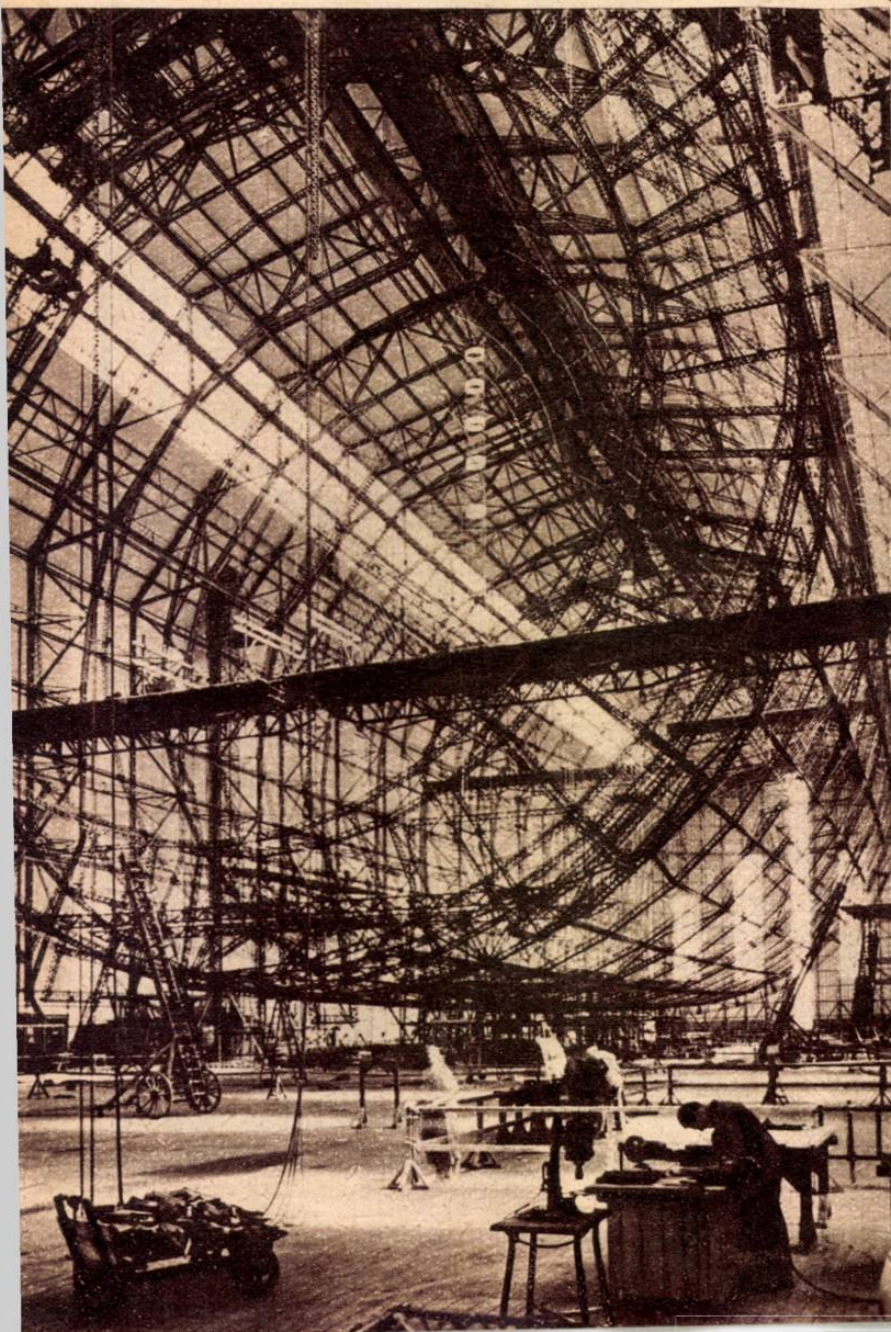
Avea o lungime de 248 metri şi un diametru de 41 metri. Partea rezervată călătorilor avea un amplasament de 400 metri, întreaga osatură fiind metalică, dirijabilul „Hindenburg” făcând parte din categoria dirijabilelor rigide. O promenadă lungă de 50 metri oferea o splendidă panoramă călătorilor, iar pe bord, tot pentru distracţia călătorilor, se găsea un pian cu coadă, adevărat obiect de artă, unic în lume, fiind construit complet din aluminiu. Cabinele de clasa I-a puteau primi 50 de călători într'un lux uluitor. Greutatea aparatului complet încărcat fiind de 214.000 Kg. greutatea fără încărcătură fiind de 195.000 kg. Pe ambele părţi ale paserelei erau montate rezervoarele de ulei cu o capacitate de 65.000 kg., acest combustibil alimentând cele patru motoare Diesel, de 1.200 cai fiecare, ce imprimau acestui colos o viteză de 130 km. p. o.

În faţa acestui Titan al văzduhului în toată grandoarea şi decadenţa lui.

Încă dela apariţia ideii pe pământ că omul ar putea să zboare, dela prima experienţă a fraţilor aeronauţi Montgolfier, s'au născut divergenţe de păreri asupra aparatelor mai uşoare şi mai grele ca aerul. Starea de contradicţie a dăinuit până în perioada războiului trecut, când avioanele au luat ofensiva, lăsând pe planul al doilea aparatele mai uşoare ca aerul, ce prin însăşi natura lor de a pluti le făcea mai apte întrebuinţării. S'au ivit celebre catastrofe ce au făcut pe toţi constructorii să le abandoneze în profitul avionului, mai eficient, mai uşor de construit şi mai puţin expus condiţiunilor meteorologice şi, mai ales, războiului aerian.

Singură Germania a continuat politica aceasta de a construi aparate mai uşoare ca aerul, deşi numeroase tragedii i-au dat a înţelege pericolul ce reprezintă aceste gigantice nave aeriene, în faţa atmosferei dar mai ales supuse exploziilor hidrogenului în căazul cnd n'ar fi umplute cu gazul neinflamabil helium.

În anul 1906 Germania pierde dirijabilul *Zeppelin II*; în 1908 *Zeppelin-IV*; în 1909 *Zeppelin-III*. Numai în trei ani pierde trei dirijabile de dimensiuni impresionante. Dar seria acestor nenorociri nu se termină aci. În anul 1910 sunt distruse dirijabilele *Deutschland*, *Erbohn* şi *Zeppelin-VI*. În 1911 *Ersatz-Deutschland*. În 1912 este distrus *Schwabers*, în 1913 *L. Z. II* ce explodează în Johanesthal, omorînd 28 de călători, iar în timpul marelui război, după cum am spus mai sus, pierde 60 de dirijabile de diverse mărimi.

În anul 1919, îndată după război, Franța pierde într-o inexplicabilă catastrofă peste Mediterana, nenorocire a cărei deslegare a rămas și astăzi o enigmă, dirijabilul „Dixmude” împreună cu cei 54 oameni ce se găseau la bord. În 1909 în urma ruperii învelișului, se prăbușește dirijabilul „République”, omorând cei patru oameni ca se găseau în el.

Trecând în Anglia, o găsim și pe ea supusă la aceleași grele încercări. Prima pierdere o suferă în anul 1907 când ia foc dirijabilul „Lovellance”, iar în anul 1910, când abia se uitase trecuta catastrofă, pierde dirijabilul militar No. 2. În anul următor, 1911, se prăbușește „Lebandy”; tot în același an au fost distruse „Beta”, „Gama” și „N. S. 2”. În anul 1921, Englezii pierd dirijabilul „R. 34”. Tot în același an se întâmplă catastrofa navei „R. 38”, nenorocire mare, care a costat mult Imperiul Britanic, făcând 44 de victime. În anul 1930, Anglia încheie politica dirijabilelor cu celebra catastrofă a aeronavei „R. 101” în care și-a găsit moartea 48 de persoane printre care și lordul Thomson o figură bine cunoscută la noi încă din timpul războiului, fiind atașat militar al Angliei pe meleagurile noastre.

În urma acestei teribile nenorociri, care s'a întâmplat pe pământul Franței în regiunea Meudon, pe când dirijabilul făcea o călătorie spre Indii, accidentul având loc în timpul nopții, aeronava din cauza furtunii ia foc ciocnindu-se cu o ridicătură de pământ. Această catastrofă a fost ultima pe care au mai înregistrat-o englezii. Numeroasele și furtunoasele discuțiuni ce au avut loc în Camera Comunelor asupra acestei tragedii, au pus capăt acestor construcțiuni care au adus în decursul anilor mari satisfacții dar și prea mari dureri ca să mai fie repetate.

La rândul lor, Italienii au avut și ei multe de suferit de pe urma aparatelor mai ușoare ca aerul. În anul 1912 se prăbușește dirijabilul „Fantanacci”, iar în anul 1921, singurul dirijabil uat ca pradă de război, a avut aceeași tristă soartă. În anul următor, 1922, catastrofa dirijabilului „Roma” aruncă în doliu 34 de familii, iar în anul 1927, se produce bine cunoscutul accident al dirijabilului semi-rigid „Italia”, plecat să exploreze Polul-Nord sub comanda generalului Nobile.

Și această catastrofă, ca și cea a dirijabilului englez R. 101, a dat loc la numeroase anchete care au dus la mărirea generalului Nobile găsit vinovat nu numai de accident, dar și din punct de vedere moral, deoarece s'a lăsat să fie salvat primul de către aviatorul suedez Lundborg, când este știut că în orice împrejurare ca aceasta, ultimul care se salvează este comandantul.

Dorind să întrecă în construcțiuni de dirijabile pe Germani, americanii s'au lansat și ei cu mult entuziasm în construirea unor gigantice aeronave, care deși umplute cu gazul neinflamabil helium, pe care îl au din abundență, au avut aceleași tragice sfârșituri, aducând multă jale prin numeroasele victime ce le-au făcut, dat fiind mărimea lor și încrederea publicului în ele. Singura întâmplare mai fericită a fost cu ocazia naufragiului aeronavei „America”, în anul 1910, când întregul echipaj a fost salvat din apele Atlanticului de un vas de război. Peste doi ani, în 1912, aeronava „Altron” se prăbușește cu un numeros echipaj la bord.

Abea se termină războiul, când Statele-Unite sunt lovite de o cruntă catastrofă prin prăbușirea dirijabilului „C. S.” făcând 75 de victime. În anul 1924, o bombă explodând la bordul dirijabilului „T. C.-2” se înregistrează o victimă și patru răniți. În anul următor, 1925, se rupe în aer aeronava „Shenandoah”, fost zeppelin german dat ca despăgubire de război, făcând 18 victime. Dela acele întâmplări triste, ajungem la altele mai aproape de memoria noastră, din anul 1933, în care se întâmplă cunoscuta catastrofă a dirijabilului gigantic „Akron” în care pier 71 de ocupanți, iar în anul următor, vine rândul aeronavei „Macon”, mult mai mare ca „Akron” și mult mai perfecționat; din fericire, ajutoarele imediate au salvat echipajul din apele oceanului Pacific, unde dirijabilul se rupese în două cu ocazia unor manevre navale cu colaborarea aviației.

Trecând în Japonia, amintesc doar că și ea a fost victima unei catastrofe prin explozia în aer a dirijabilului „S. 3”, fost zeppelin german.

Iată dar atâtea și atâtea nenorociri de pe urma acestor monștri aerieni chemați să aducă folos și pace. Prin mărimea lor colosală, aceste aeronave au plătit scump naturii dărzănia de-a se menține. Să nu uităm totuși că natura n'a fost potrivnică în această tragică întâmplare. Deci ne găsim în fața a doi dușmani ce până acum nu au putut să fie învinși cu toate străduințele pe care le face omul; focul la bord și natura deslănțuită.

REMUS IONESCU

DOAMNELOR!

Vopsitul părului, în cele mai frumoase culori naturale precum și ondulațiuni permanente, execută ireproșabil Coaforul François, Strada Edgard Quinet, 7 Telefon 3-01-23

CHIRURGIE ESTETICĂ

(fără cicatrice)

a nasului și urechilor, a feței, gusei și pieptului.

Indepărtarea operativă a ridurilor

Dr. RUDOLPH HOFFMANN

fost asistent la clinica univ. din Berlin
București. B-dul Domniei 30 bis
Tel. 4.19.50 — Informațiuni gratuite

COSTELLA

înfrumusețeară copii

**TESĂTURĂ
RIPSATĂ CEA
MAI DURABILĂ
ȘI GARANTATĂ**

NU SE DECOLOREAZĂ
LA SPĂLAT
- NICI LA SOARE!

*La Vulturul de Mare
cu peștele în ghiare*

Theodor Atanasiu & Co. S.A.

STR. BAZACĂ 1 STR. CAROL 76 · 78 · 80 · 82 STR. HALELOR 21

"CAMARADUL" MIHAI

CE SPUN PRIETENII VOEVDULUI DESPRE AUGUSTUL LOR COLEG

diferite clase sociale. Profesorii clasei au grijă ca deosebirile între aceste clase să nu fie sesizate și toți elevii să se simtă egali.

Dealtminteri acela care dă tonul acestei egalități între elevi este însuși Marele Voevod Mihai, al cărui spirit camaraderesc și a cărui finețe desăvârșită face ca atmosfera de prietenie a clasei să fie tinerească și desăvârșită.

Cea mai bună mărturie a faptului că Voevodul nu se gândește să facă vreo deosebire între diferitele clase sociale ale colegilor săi, este „trifoiul cu patru

Lascăr Zamfirescu, fiul diplomatului.

„Camaradul Mihai”. Prințul moștenitor a depus de curând examenul de conducător de patrulă străjerească.

CLASA Marelui Voevod Mihai numără 13 elevi. Aceștia au fost aleși din diferite clase sociale. Cele mai sânguincioase elemente selecționate din diferitele regiuni ale țării au fost adunate la un loc, alcătuind admirabila clasă de studii a principelui nostru moștenitor.

Având aceeași vârstă cu Marele Voevod Mihai, ei cresc alături de el, într-o atmosferă de emoționantă prietenie.

Spuneam mai sus că elevii au fost selecționați din

↑ O mică discuție în curtea școlii. Cei 3 băieți din clasa Voevodului, îmbrăcați toți în uniforme albastre, împodobite cu inițialele regale.

foi”, adică grupul alcătuit din Marele Voevod și cei mai buni trei prieteni ai săi: Lascăr ZAMFIRESCU, fiul trimisului României la Varșovia.

Walter HELTMANN, fiul unui profesor sas din Sibiu.

Radion CHIABURU, fiul unui țăran din Basarabia.

Toți patru sunt nedespărțiți. Problemele interesante, ivite în cursul orelor de clasă, sunt desbătute de ei în comun. Plimbările le fac mai totdeauna toți patru împreună. Zamfirescu, Heltmann și Chiaburu sunt invitați de câteva ori pe săptămână la palat.

Aceasta nu vrea să însemne că Marele Voevod își neglijează colegii ceilalți. Aproape în fiecare zi un altul este invitatul principelui.

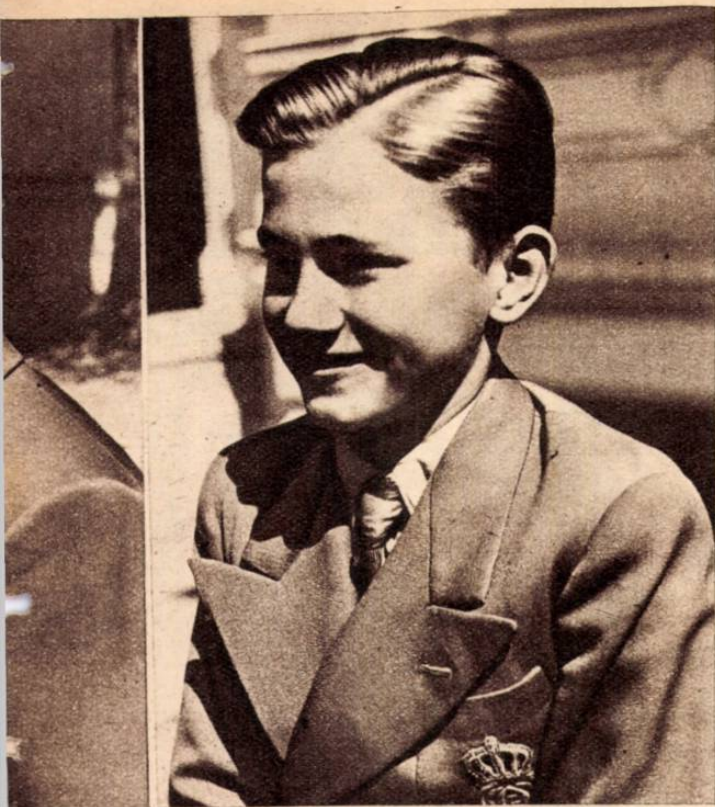
Deși colegii îi spun „Măria Sa”, legăturile dintre ei nu au nimic din răceala protocolară. Firește, cei 12 colegi ai Voevodului, elemente bune și sânguincioase, sunt conduși de un desăvârșit bun simț și știu să păstreze o anumită distanță. Cu toate acestea, se întâmplă foarte des ca în timpul antrenamentului sportiv, Voevodul să aibă câte o ciocnire mai puternică cu unul dintre colegii săi. Jocul nu se întrerupe. Principele nostru moștenitor este sportiv prin excelență, și înțelege să se adapteze situației.

Dragostea colegilor pentru Voevodul Mihai este nespusă. Ca o mărturie pentru această afirmație, redăm mai jos răspunsurile prietenilor săi cei mai buni, la întrebarea noastră relativă la părerea pe care o au despre „camaradul Mihai”. **Fiul diplomatului, Lascăr ZAMFIRESCU:** „Măria Sa ne-a dovedit cu prisosință simțul său camaraderesc, în toate împrejurările, procedând după propria-i inițiativă, atât de natural cum numai rar se poate întâlni între prieteni. Bunătatea și simțul său ne împlinesc toate rugămințile, chiar dacă sunt greu

← „Rac”, camaradul și însoțitorul cel mai sincer al Voevodului.

→ „Trifoiul cu patru foi”. Cei patru prieteni nedespărțiți se plimbă în parcul palatului.

u, fiul di-

Walter Heltmann, fiul profesorului sas din Sibiu.

Radion Chiaburu, fiul de țăran din Basarabia

și dă dovadă de înțelegere pentru diferitele noastre chestiuni particulare. Simțul său de datorie ne servește ca exemplu. Prințul moștenitor este foarte studios, și urmărește mai ales lecțiile cari îl interesează îndeaproape. Încă ceva despre „camaradul Mihai: este un prieten în adevăratul înțeles al cuvântului”.

Radion CHIABURU, fiul de țăran din Basarabia: „Măria Sa este un camarad cum nici nu vă puteți imagina. El e spiritual și înțelege să se exprime într'un fel simplu și natural. Este sensibil, deloc mândru, ba chiar prea socotit. Nu face diferență între oamenii din diferitele clase sociale. Asta este o calitate pe care mai ales noi, copiii țărilor, fiii de țărani, știm s'o prețuim.

(Fotografii Grosaru)

G. M.

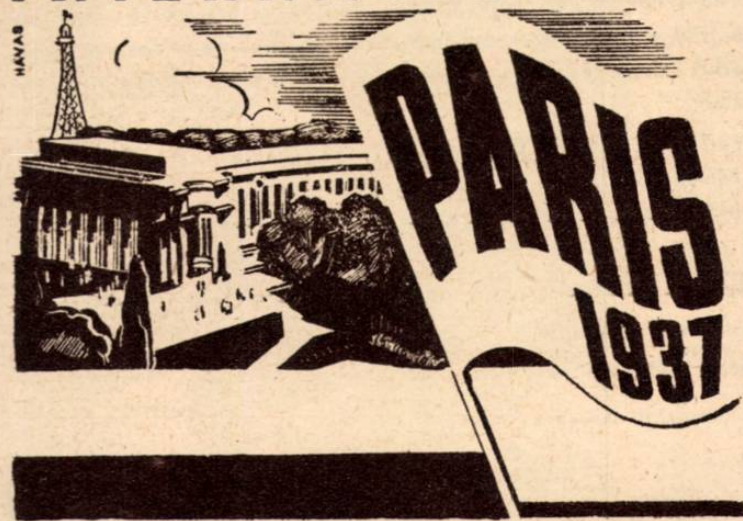
de realizat. Este camaradul cel mai sincer pe care l-am cunoscut vreodată”. *Expansivul sas Walter HELTMANN:* „Camaradul Mihai, este un prieten sincer, drept și bun. Este totdeauna vesel între camarazii săi. El își manifestă totdeauna interesul

„Camaradul Mihai” plimbă mai totdeauna cu automobilul său de sport, câțiva dintre camarazi

Unde apare Voevodul, se produce o manifestație de bucurie, doveditoare de marea dragoste pe care i-o poartă poporul. Autocarul clasei Marelui Voevod, staționează des în fața muzeelor. Trecătorii cunosc acest automobil și așteaptă în stradă ca să ovaționeze pe prinț.

EXPOSITION INTERNATIONALE

MAI-NOEMBRIE, 1937
NUMEROASE MANIFESTĂRI ARTISTICE,
ȘTIINȚIFICE, LITERARE ȘI SPORTIVE
INFORMAȚIUNI: COMP. DE NAVIGAȚIE, AGENȚII
DE VOIAJ ȘI LA TOATE BIUOURILE DE TURISM.

Admirați și dv. acest ten!

Fabricat din gălbenuș
de ou, are însușirea
de a degresa epider-
ma și a elimina toate
impuritățile depuse pe
porii ei

Frăgezimea și puritatea lui
se datoresc îngrijirii regulate
a epidermei.

Curățați și Dv. fata de ori-ce
impurități cu

**SĂPUNUL
AU JAUNE
D'OEUF 832**

PURIFICĂ ȘI REGENEREAZĂ EPIDERMA

REPREZENTANȚA ȘI DEPOZITUL: STR. BOTEANU, 5

- 1 SAREA VICHY-ETAT**
Sare naturală extrasă din ape
pentru a face o apă alcalină
- 2 PASTILE VICHY-ETAT**
2 sau 3 după masă
ușurează digestia
- 3 COMPRIMATE VICHY-ETAT**
Spre a prepara singur o apă
digestivă gazoasă

A SE FERI DE CONTRAFACERI ȘI SUBSTITUȚII

CIUDĂȚENIILE TRADIȚIEI

PENTRU prima oară, dela 1919 în-
coace, Londra a avut prilejul să vadă
deunăzi luntrea regală, atunci când
regele și regina au luat-o în jos, pe Tamisa,
spre a inaugura noul muzeu maritim dela
Greenwich. Aceasta n'a fost însă faimoasa
și bogat ornamentata luntre de pe vremea
reginei *Victoria*, pe care autoritățile res-
pective au scos-o din uz. Locul ei a fost
luat de o barcă cu motor, construită după
cele mai moderne concepții. Dar, pentru a
se păstra legătura cu trecutul, decorativii
„*Luntrași Regali*” au jucat și de data
aceasta un rol de frunte în ceremonii. Ei
fac parte din personalul Curții și, cu toate
că serviciile lor pentru Suveran s'au redus
aproape la zero, și-au păstrat uniforme
pitorești și au apărut în procesiunea înco-
ronării printre ceilalți membri ai personalului
Curții regale.

Primarul Londrei, a fost deasemeni o figură
marcantă în ceremonia vizitei Majestăților

Sir George Broadbridge, actu-
alul primar al Londrei, păzește
cu sfințenie ca și predecesorii
săi toate curioasele tradiții ale
orașului.

Statuia lui John Stow, faimosul
istoric de pe vremea reginei
Elisabetha, în mâna căruia pri-
marul Londrei pune în fiecare
an o pană nouă de gâscă.

oficiale, elegantul Mareșal al Cetății,
solemnul Purtător al Sceptului și
însoțitorul său, Purtătorul sabiei,
s'au dus la biserica *St. Andrew Un-
dershaft*. Acolo a avut loc o ciudată
ceremonie care unei persoane de cu-
rând sosită la Londra, i-ar fi părut
pur și simplu o mare copilărie. Toată
această paradă pompoasă fusese or-
ganizată numai pentru ca eminența sa,
Primarul, să pună o pană de gâscă în
mâna unei statui ridicate pe o piatră
funerară în biserică. Timp de 331 de
ani, 331 de primari au îndeplinit
această tradiție și acesta e motivul
pentru care în secolele viitoare fiecare
primar nou va continua s'o îndepli-
nească.

Dar care e motivul acestui straniu
ritual? Explicația este că statuia îl
reprezintă pe *John Stow*, un mare
istoric de pe vremea Reginei Elisabeta.
El apare pe propria-i piatră funerară,
pe punctul parcă de a scrie ceva.
Și, deoarece a fost un fiu atât de
distins al cetății, s'a considerat ca un
gest de cinstire, formalitatea de a
se procura regulat, în fiecare an o
pană nouă.

lor la *Greenwich*. Intre alte titluri și ranguri, primarul îl
deține și pe acela de „*Amiral al Tamisei*”. Chiar
dacă mai înainte de-a ocupa această funcțiune, fusese
director, al unei societăți de asigurare, sindic al bursei,
avocat, etc. ori practicasese orice alt comerț sau profesie
ce n'are nicio legătură cu marina, acum, ca primar al
Londrei, el are dreptul la toate distincțiunile cuvenite
unui amiral adevărat. Uniforma amiralului face deci parte
din garderoba Primarului, care cuprinde mai multe cos-
tume și uniforme decât a oricărui alt individ din imperiu,
cu excepția, probabil a regelui. Achiziționarea unei ase-
menea garderobe implică niște cheltueli enorme, care-l
face pe acela ales pentru această demnitate să-și plă-
tească scump onorurile și privilegiile, astfel că numai o
persoană excepțional de bogată poate s'o accepte.
Trebuie să cunoști toate străvechile și ciudatele tradiții
ale așa numitului „*City of London*” (Cetatea Londrei)
— și puțini sunt chiar londonezii cari să le știe — spre
a vă face o idee cât de palidă despre sumedenia de
îndatoriri ce-i incumbă Primarului. Spre exemplu nu mai
departe decât vizita regelui la *Greenwich*. Primarul, în
robă, însoțit de șeriffii investmântați deasemeni în robe

Dar mai sunt și multe alte îndă-
toriri similare de cari primarul trebuie
să se achite cu fast și demnitate. Lui
ii revine grija de a încasa pentru
Coroană chirile ce i se cuvin dela
proprietățile închiriate orașului. De
fapt, aceste proprietăți au încetat de
câteva secole să mai aparțină regelui;
ele au intrat fie în posesiunea auto-
rităților municipale, fie a unor indivizi
particulari; dar în mod oficial, nu se

ține seamă de această schimbare de proprietari. Regele trebuie să respecte drepturile orașului, iar la rândul său, orașul respectă privilegiile regelui oricât de absurde ar putea deveni ele. În afară de aceasta, chiria e foarte modestă. Ea constă în câteva potcoave, cuie și alte obiecte de acest soi. Dece oare s'ar datori asemenea lucruri regelui, nimeni nu știe, totuși ele sunt predate cu cea mai mare solemnitate. Probabil că orașul și-a putut păstra numeroasele-i privilegii numai datorită unor astfel de atenții mărunte. Aceste privilegii și drepturi sunt foarte importante și implică stăpânirea absolută a întregului teritoriu al orașului.

Primarul este suveran în ținutul său; toată lumea, chiar membrii familiei regale și însuși regele, îi e subordonată în cuprinsul micului dar puternicului său „imperiu”. Spre a intra în oraș, regele trebuie să obțină mai întâi permisiunea Primarului și numai două regimente din forțele Majestății Sale au dreptul să treacă prin el cu baionetele la armă. Există o poliție specială pentru oraș, forță care este complet independentă; poliția metropolitană n'are dreptul să facă în „city” o anchetă oricât de necesară ar fi ea.

Apoi, numeroase mărunțișuri ce și-au pierdut de mult sensul sunt observate cu meticulozitate. La primar vine zilnic un mesager trimis de Guvernatorul Turnului Londrei, care-i comunică parola ce-i permite să intre în turn la orice oră din zi și din noapte. Dar nu este vorba de o simplă șoptire la ureche a cuvântului de ordine, căci primarul nu ar accepta asemenea metode atât de puțin ceremonioase. Deoarece Turnul este proprietate regală, suveranul trebuie să semneze cu propria-i mână parola care este apoi trimisă primarului și în fiecare zi a vieții sale el trebuie să îndeplinească această mică formalitate. Acum câteva decenii, când Turnul era privit ca un simplu muzeu de mare interes istoric, Guvernatorul a scăpat din vedere să-i trimită parola. A fost o simplă greșală, dar Primarul s'a indignat și a făcut din acest incident o dramă întreagă ducându-se de-a dreptul la suveran și intrând în apartamente spre a se plânge de o neglijență atât de grozavă. Această „intrare directă în apartamentele regelui”, fără o prealabilă anunțare, este un alt privilegiu al primarului.

Organizațiile cari predomină în auto-guvernarea orașului sunt vechile bresle muncitorești. În momentul de față există 78 de bresle, cu vreo 10.000 de membri. Sub regulile stricte ale uneia dintre cele mai străni ceremonii, acești membri aleg pe demnitarul orașului, nu numai pe primar, ci și pe „Maestrul Podului” — a cărui slujbă a rămas o simplă vorbă — și asta nimeni nu mai știe de când — precum și pe „Gustătorii de bere, municipali. La alegerea primarului se aduce în Guildhall (sala breslelor), un pat uriaș de trandafiri, iar sabia orașului este îngropată în flori. Acest act simbolizează secretul sub care se fac alegerile.

Poate breslele se bucură de privilegii speciale. Astfel, spre exemplu, sunt negustorii de vinuri și boiangii, în grija cărora se află lebedele de pe toate riurile și lacurile londoneze. În Iulie, membrii acestor două bresle, însoțiți de Maestrul Regal al Lebedelor, se strâng pe malurile Tamisei și prind toate lebedele de ciocurile cărora agață un semn care indică că aceste bresle sunt proprietarii păsărilor.

Atunci când breasla croitorilor își dă banchetul anual, ea invită pe oaspeți să ia masa cu Șeful Breslei și cu „Lady Cooper”. Faptul că Lady Cooper și soțul ei au murit cu vreo 200 de ani în urmă, nu-i impresionează câtuși de puțin. Acum două secole, Maestrul Corporației, Cooper, a dăruit organizației o mare cantitate de cognac, iar Lady Cooper, i-a furnizat diferite alte băuturi; de atunci, oaspeții trebuie să se considere ca invitați ai acelei darnice perechi. Dar donațiunile nu sunt deloc rare. „Company Halls”, locul de întâlnire al breslelor e mobilat într-un stil princiar și plin de obiecte de artă. Cea mai veche corporație, aceea a Negustătorilor de Mătase, cuprinde numai 212 membri, însă venitul ei este de 111.000 lire (65.000.000 lei); breasla fabricanților de cordoane are și mai puțini membri, vreo 82, dar în fiecare an, la 5 August, Maestrul ei este încoronat cu o solemnitate și cu o serie de ceremonii de un fast pe care numai încoronarea regelui îl poate depăși. Această anuală „încoronare” se celebrează cu religiozitate de mai bine de 400 de ani.

Dar cu tot bagajul lor de datini, care de care mai ciudate, aceste bresle știu să îmbine tradiția cu viața modernă. Astfel, corporația „fabricanților de trăsuri” a declarat că pe viitor va primi pe constructorii de avioane în sânul său.

COPYRIGHT KEYSTONE

PUDRA
FARD
ROUGE

FARMECUL
UNEI PARISIENE...
PRIN APA DE COLONIE
ȘI PARFUMUL
SOIR DE PARIS

BOURJOIS
Paris

Avea dureri de spate insuportabile

Zăcea în pat ca paralizată

Ca mai toți suferinzii de dureri de spate și alte afecțiuni de natură reumatică, această doamnă luă hotărârea de a face o ultimă încercare cu Sels Kruschen pentru a scăpa de durerile care o chinuiau. Mare îi fu surprinderea când observă că durerile devin tot mai slabe și mai târziu, după câteva luni, când se văzu scăpată de ele și se convinse de eficacitatea sărurilor Kruschen ea ne adresă scrisoarea de mai jos:

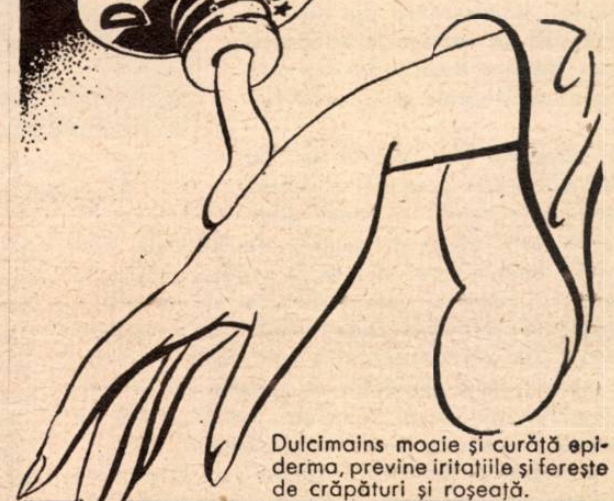
„Vreo patru luni de-a rândul am fost chinată de dureri de spate insuportabile; zăceam în pat ca paralizată. În acest timp am încercat tot felul de remedii, dar nu mi-a folosit niciunul. Eram disperată și mă gândeam să intru în spital. Totuși, citind în reclamele Kruschen despre un caz asemănător cu al meu, m'am hotărât să fac și eu o încercare și nu măcă mi-a fost surprinderea când am observat că durerile se micșorează. Am luat sărurile Kruschen timp de patru luni și nu m'as mai lipsi de ele pentru nimic în lume. Mă bucur că am scăpat de acele dureri îngrozitoare”. — (D-na) B. C.

Cele câteva săruri din Kruschen vă redau sănătatea și funcțiunea normală a rinichilor, nepermițând acumularea materiilor toxice. În felul acesta organismul Dv. este menținut în perfectă stare de curățenie și scăpat de durerile de rinichi, atât de chinuitoare.

De vânzare la farmacii și drogherii. Fl. mare Lei 95. Fl. mic lei 60.

DULCIMAIN
Epiderma
catifelată

gingășia și frumusețea exprimă rasă și adevărată eleganță a femeii. Produsul francez Dulcimains vă poate oferi toate aceste avantagii.

Dulcimains moale și curată epiderma, previne iritațiile și ferește de crăpături și roșeață.

DULCIMAINS
MANUS DULCIS

UN GIBRALTAR BRITANIC IN RĂSĂRIT

Singapore

ANUL acesta, presa s'a ocupat foarte mult de *Singapore* și sunt motive să credem că va vorbi încă și mai mult despre el în viitor.

Japonezii ar vrea cu orice preț să pună mâna pe acest port. Există un document secret, din care reiese că în timpul războiului mondial, Japonia ar fi vrut să maseze un milion de oameni pe frontul occidental, în schimbul portului *Singapore*. Bine-nțeles, oferta a fost refuzată.

Și trebuie să-și ia orice nădejde dela așa ceva, pentru că Anglia e pe cale să transforme insula într'unul din cele mai formidabile forturi marine ale lumii. Milioane de lire se duc într'acolo. S'au și cheltuit până acum mai bine de 6.000.000 de pfunzi, iar bugetul votat pentru aceste lucrări se ridică la 11.211.750 lire sterline.

Junglele tropicale și mlaștinile au fost transformate în gigantice arsenale marine; noui și impunătoare cazărmi înconjoară dealurile pe cari înainte se făceau excursii nocturne; s'au amenajat basini vaste pentru adăpostirea celor mai mari vase de război, iar în cursul anului acesta un mare aerodrom va deveni punct de contact pentru liniile aeriene dintre Anglia, Extremul Orient și Australia.

Șaptezeci milioane de perechi de ochi japonezi se îndreaptă astăzi cu jind spre noul *Gibraltar Răsăritean* al Imperiului Britanic, care însă, dinspre mare, a și devenit cu neputință de cucerit. De curând, o săptămână de manevre înscenate pe o scară uriașă la care au luat parte 30.000 combatanți ai unităților de marină, 90 aeroplane de război și șaptezeci de mii oameni din trupele de uscat, a dovedit aceeași cu prisosință. Operațiunile au avut menirea să demonstreze viteza și siguranța cu care se pot trimite întăriri din India și Irak, de unde au venit 47 de avioane de bombardament, dirijabile și automobile cu soldați.

Un stat independent, imaginar, situat la 1.200 mile spre Sud-Est de port a încercat să-l asalteze. Câteva trupe au debarcat peste noapte, dar înainte de a se fi luminat de ziuă, defensiva ieșise învingătoare. Aeroplanele au fost bombardate, de tunurile antiaeriene, autocamioanele încărcate cu soldați și transporturile de muniții se pomeniră bombardate din aer, iar flota ofensivă se retrase la adăpostul unui nor de fum după îndelungi ostilități cu crucișătoarele și tunurile fortăreței.

Trebuie neapărat ca portul să fie invincibil deoarece prezintă o imensă importanță strategică. În fond, *Singapore* nu este decât o insuliță, de 20 mile lungime și 15 mile lățime, situată la capătul peninsulei *Malaeze* și, întocmai ca *Gibraltarul*, constituie unica legătură maritimă între două vaste regiuni oceanice. Căile de comunicație trec printr'o puzderie de insule unde navigația e grozav de primejdioasă, astfel că vasele inamice pot fi prinse ca într'o cursă și nimicite prin bombardament.

Scopul principal al lucrărilor actuale este asigurarea unei stațiuni de adăpost și reparații pentru flota britanică pe care o reclamă apărarea intereselor Imperiului în Extremul Orient, în caz de agresiune sau ostilități. Interesele Englezilor, acolo, sunt mari și variate, cuprinzând importantul port *Hong-Kong*, intensul comerț cu *China*, *Borneo* cu zăcămintele-i de petrol, *Noua Guinee* cu minele-i de aur și produse tropicale, plus două dominioane în *Noua*

vedere generală asupra portului Singapore.

Zeelandă și Australia. Pentru cazul că vreuna dintre aceste posesiuni ar fi amenințată, trebuie neapărat să se creeze un mare port naval cu o bază aeriană. Acest uriaș proiect se apropie acum de realizare.

În decurs de câțiva ani, portul a fost transformat într'una din cele mai puternice fortărețe ale lumii. Copiii de școală își amintesc însă foarte bine de imensele mlaștini și vegetația de junglă, care acoperiau terenul acestei mari Baze Navale răsărită ca din pământ. Aceasta este situată la *Seletar* și povestea înfăptuirii sale este una dintre minunile mecanice ale lumii. Treizeci și patru mile de țărâși au fost înfipti în straturile de teren solid unde se mai aflau alți patru mii de țărâși separați, unii ajungând până la adâncimea de 30 metri. În afară de aceasta, s'au amenajat kilometri de șosele excelente și s'au construit aproape 17 mile de cale ferată peste mlaștini; mai bine de 6.000.000 de metri cubi

metri lățime și 13 m. adâncime, putând ridica un vas de război cu o încărcătură de 50.000 tone. În jurul acestor amenajamente se află șoproane, cheiuri, ateliere și străzi cu case, într'un cuvânt tot ceea ce trebuie unei mari flote.

Trupele sunt astăzi adăpostite în cazărmi, ce se situează în categoria celor mai frumoase clădiri de pe insulă. Ceva mai departe, spre Est, se află *Changi*, înainte vreme una dintre cele mai căutate stațiuni balneare, devenită însă acum o uriașă tabără militară unde s'au instalat „artileria regală și corpul de mecanici ai regelui”. În fața acesteia, se află două insulițe, *Palua-Tekong* și *Palua-Ubin*, pe suprafața cărora s'au făcut amenajări secrete și unde se află câteva tunuri de cel mai mare calibru, fără a mai pune la socoteală tunurile antiaeriene.

Seletar, un fost sătuc neînsemnat de pescari, prezintă acum o importanță covârșitoare. Prin construirea marelui baze navale în acea regiune, cu câteva mile mai spre Nord, noua bază aeriană regală are și ea o rapidă dezvoltare, iar la terminarea lucrărilor va fi cea mai mare bază aeriană a imperiului. În anii ce vor urma, se vor aduce aci cât mai multe aeroplane și mii de *coolii* lucrează acum la secarea mlaștinilor pe cari trebuie să se construiască hangare, birouri, popote și drumuri. Se vor mai amenaja pe insulă alte două aerodromuri, iar lângă oraș, o nouă și mare bază aeriană civilă, costând un milion de lire și despre care se spune că va fi cea mai modernă din lume, se apropie de desăvârșire.

Toate acestea ne dau o idee asupra vieții active de pe insula *Singapore*. Cât despre oraș, el este cu adevărat una dintre minunile lumii. Puține centre populate sunt atât de cosmopolite. Constituind un mare centru de întreținere a rutelor comerciale de pe ocean, se adună aci oameni de toate naționalitățile, iar în portul său se pot vedea vase de toate tipurile, dela majestuoasele vapoare ce curează mările între India, Europa, Australia, China, Japonia, Asia și Statele Unite, până la micile vase ce fac

transporturi de produse tropicale, din Indiile Răsăritene în Extremul Orient; totodată, portul mai prezintă o continuă imbulzeală de corăbii pitorești prin vechimea lor și bărci cu pescari.

Puține dintre posesiunile Imperiului Britanic au o istorie atât de romantică. Nu se știe de când datează acest port, dar se prea poate ca prin poziția lui unică în lume, ca punct de oprire în ruta comercială către Extremul Orient, să fi fost fondat încă de prin secolul al 12-lea. Ciudat e însă faptul că, vestitul călător, *Marco Polo*, care a trecut pe acolo cu un secol mai târziu, nu pomeneste nimic despre el. Și nu mult după aceea, așezarea a fost distrusă de către inamici.

Dar din documente vechi reiese că un alt port s'a înființat în locul lui deoarece faimosul misionar Sfântul *Francis Xavier*, trimitea scrisori de acolo, acum patru sute de ani, iar Marea Britanie ar fi putut să-l aibă

O vedere generală asupra pieții Victoria, centrul din Singapore.

de pământ au fost scoși cu sapa pentru nivelarea colinelor iar alți 8.000.000 de metri cubi au mers să umple mlaștinile.

Sihkși înalți cu turbane pe cap, păzesc intrarea în această puternică bază navală și călătorului îi trebuie tot felul de permise, eliberate numai de oficialități spre a putea pătrunde în interior. Aparatele fotografice și caetele de desen sunt cu strictețe interzise. Două dintre cele mai impresionante amenajări ale Bazei Navale sunt bazinele cari au o capacitate de 306.000.000 litri de apă și pot adăposti cele mai mari vase de război.

Este apoi docul plutitor, a cărui construcție a costat 700.000 de lire sterline și sub raportul mărimii se clasează al treilea din lume.

Numai transportul lui din Anglia la Singapore a costat 200.000 de lire. Are 282 m. lungime, 42

cu un secol mai devreme, căci în 1703, Singapore era oferit în dar lui *Alexandru Hamilton*. Acesta, scoțian de origine, și deci înzestrat cu mult simț practic, i-a văzut imediat posibilitățile, spunând că ar fi fost un loc nimerit pentru înființarea unei colonii, de oarece sta în centrul mai multor rute comerciale și avea atât ape bogate cât și porturi sigure situate astfel încât toate vânturile erau prielnice vaselor la venire și la plecare; totuși, din motive misterioase și cu nepuțință de închipuit, el n'a primit insula.

Imperiul Britanic dădorea posesiunea insulei *Singapore* lui *Sir Stamford Raffles*, vrednicul ei administrator, în veacul trecut. Un om extraordinar de întrepid și de prevăzător. Pe când el activa în serviciul Companiei Indiilor Răsăritene, Englezii aveau în *Olanda* o mare rivală în Orient și ambiția acesteia din urmă era să ajungă să dicteze în vastul arhipelag al Indiilor Răsăritene. *Sir Stamford Raffles* căută să zădărnicească acest plan și, printr-o lovitură de geniu, puse stavilă expansiunii olandeze, stabilind un monopol prin achiziționarea și fondarea portului *Singapore*, la 29 Ianuarie 1819. El realiză aceasta convingând pe potențaii locali să-i închirieze insula *Singapore*, care pe atunci nu era decât o mică așezare de pescari, pentru suma de 13.500 de lire. Olandezii, firește, s'au infuriat grozav și ridicară proteste formidabile; totuși, la început, insula a fost privită ca o simplă stațiune secundară a Companiei Indiilor Răsăritene. Ea se desvoltă însă repede și, după câțiva ani trecu sub administrația *Bengalului*. *Raffles* făcu din acest punct un port liber, iar rezultatul a fost că *Malacca*, multă vreme posesiune olandeză, dar actualmente intrată în stăpânirea Angliei, își pierdu importanța.

Politica liberului schimb, spre deosebire de măsurile restrictive și paralizante ale Olandezilor, dădu naștere unui comerț intens, iar *Singapore* deveni nu numai un mare centru de distribuție a produselor indigene, ci și a mărfurilor venite din Europa.

La începuturile desvoltării sale, datorită bogățiilor sale, portul a atras mulți indezirabili. Atunci când *Sir Stamford Raffles* a achiziționat insula, mărele înconjurătoare erau bânuite de piraiți pe cari prosperitatea portului nu putea decât să-i bucure. Acești piraiți cutreerau mărele în corăbii ușoare cu care ieșiau înaintea vaselor și, năvălind pe punți, masacrau echipagiul, dispărând apoi cu prăzile în bălțile și golfulețele unde marile vase nu-i putea urmări întrucât apele n'aveau adâncime suficientă. Apariția marilor vase cu aburi puse capăt acestei calamități, deoarece nu mai puteau fi abordate și în același timp se institui o puternică patrulă navală prin acele regiuni. Totuși a trebuit să treacă mai bine de o jumătate de secol până la stărpirea definitivă a piraiților.

Astăzi, *Singapore* are un trafic intens — peste 13.000 de vapoare sosesc și pleacă anual de acolo. Spațiul nu ne permite să menționăm toate articolele ce fac obiectul comerțului său, dar putem spune că prin acest port se exportă între altele, orez, minereu de cositor, petrol, cauciuc, copra și fructe tropicale. *Sir Stamford Raffles* a profetizat, odată, că *Singapore* va deveni „piața și mândria Răsăritului”. Niciun pronostic n'a avut o mai desăvârșită realizare căci *Singapore* e numit astăzi — și cu drept cuvânt — „Răspântia Orientului”.

Copyright Keystone
și „Realitatea Ilustrată”

1 CONSULTATIE GRATUITA
a unui medic oculist

2 EXECUTIA
unui optician specialist

FABRICATELE CELE MAI RENUMITE

IN PRETUL obisnuit al unor ochelari se ofera

FOTOPTIC

BULEVARDUL ELISABETA 3a

A APĂRUT
MAGAZINUL
Pe luna Mai. — 160 pagini 25 lei.

R. I. No. 539
Pag. 17

ASIGURAREA DESĂVÂRȘITĂ A FRUMUSEȚEI

PRIN
STRĂLUCITELE
PRODUSE
ALE
COSMETICEI
AMERICANE

FARDUL

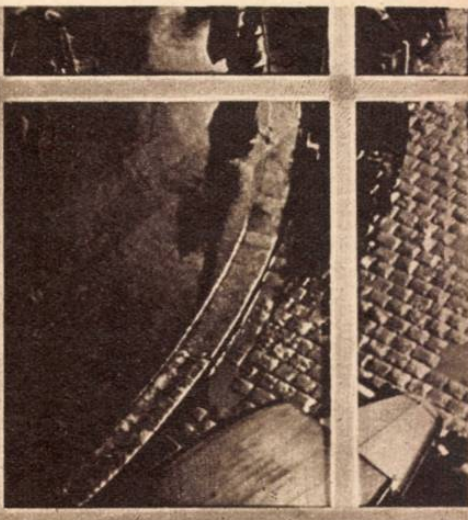

ȘI RUJUL

Angelus
LOUIS PHILIPPE

LOUIS PHILIPPE-ANGÉLUS: Chicago-New-York-Londra-Paris

Pielea D-v
este protejată întrebuințând

Atat vremea urâtă cât și ocupația în gospodărie, nu influențează în rău asupra pielii, dacă este îngrijită cu crema „Nivea”. Calitatea acestei creme de a proteja și a înfrumuseța, este datorită conținutului de Eucerită, care substituie grăsimea naturală a pielii. De aceea „Nivea” este o cremă excepțională și nu se poate înlocui. Pielea D-v. are nevoie de „Nivea” pentru a-și întreține frăgezimea tinereții și a frumuseții

Trusturi... Cartele...

SUBIECTUL pare luat din America de Nord, patria trusturilor și a cartelelor — organizații economice formidabile și care se înfățișează imaginației bietului cetățean în proporțiile ichtiozaurului și pleziozaurului, șopârlele uriașe și balaurii din epoca antediluviană. Și totuși cartelul și trustul sunt de-ale noastre! Le simțim apăsarea nevăzută în fiecare clipă. Când materialele prime de construcție — țimentul, lemnul — când alimentele fundamentale — zahărul, pâinea — când izvorul energiei mecanice — petrolul — se vând cu prețuri atât de ridicate de parcă ar fi aduse cu vapoarele din Borneo și Noua-Guinee, oare nu are drept smeritul cumpărător să creadă că trăiește în firele de păianjen ale unei sinistre rețele economice din care îi e cu neputință să scape?... Agitațiile unor oameni politici doritori de apă turbure și zările lor interesate — căci în vreme ce atacă unele cartele, ei fac parte din consiliile de administrație ale altor cartele! — contribuie la panica generală.

Dar să despicăm nițel lucrurile pe'ndelete, până vom izbuti să ne acomodăm lefșoara cu prețurile cele noi ale alimentelor și vestimentelor. Nu avem dreptul bunăoară să ne supărăm pe industriașii cari sătui de a se mai concura până la istovirea muncitorilor lor și a capitalului investit, fac alianță spre a vinde mărfurile la un preț care să acopere costul real de producție.

Nu avem dreptul să ne supărăm nici măcar atunci când prețurile de vânzare sunt ridicate la un nivel în care intră și întreținerea amantelor de lux sau samsarilor politici sau adunarea unor mari rezerve,

Și iată de ce:

Atâta vreme cât Statul lasă pe fiecare în libertatea de a muri de foame, dacă nu se pricepe să-și agonisească pâinea sau pandișpanul, nu se cade să împiedice pe nimeni să-și adune rezerve pentru zile grele. Averele strânsă prin orice mijloace — subliniem: *prin orice mijloace* — devine la rândul ei *producătoare de bunuri* dacă nu vrea să dispară. Acest principiu economic e atât de adevărat și de viu încât instituțiile de economie — cum e la noi *Cecul* — nu întreabă pe nimeni de unde are banii pe care-i depune și nu îngăduie nimănui (nici Statului!) să urmărească și să confişte banii depuși.

Căci de vreme ce trăim pe un principiu individual, orice încercare de a împiedica parțial activitatea și inițiativa individuală — precum: controlul prețurilor, privilegiul sustragerii devizelor, etc. — fac mult mai rău decât suprimarea *totală* a activităților individualiste.

Toate acestea în teorie, căci în practică intervenția polițistă a Statului este anulată mai totdeauna de viclenia sigură a afaceriștilor, dacă nu chiar de cointeresarea persoanelor puse să facă poliția vieții economice: Nu putem cere nimănui să fie arhanghel al moralității și ținând în paza lui borcanul cu miere al altora, să nu se lingă și el pe degete! (Sau cerem în zadar).

O sută de ani a ținut lupta Statului american — sub presiunea opiniei publice atârțate de zărele doritoare de popularitate — împotriva trusturilor. Nenumărate legi s'au votat (când s'au putut vota) în scopul de a desființa asociațiile patronale care dețineau monopolul petrolului, zahărului, oțelului, țimentului, cărbunelui și aurului. Desființarea s'a operat legal de nenumărate ori — și tot de nenumărate ori trusturile s'au refăcut fără bază legală, dar cu o bază mult mai solidă: *interesul gentlemanilor* al căror cuvânt echivala cu un contract parafat. Astfel s'au ivit — *împotriva Statului, împotriva voinței a zece de milioane de locuitori ai Statelor-Unite* — în decurs de un veac acei „regi” americani, regele benzinei, regele ciocolatei, etc.

Se poate oare crede că ceea ce n'au putut autoritățile americane, vor putea face autoritățile noastre în lupta contra speculei?... E drept că trusturile și cartelurile noastre nu vor merge până la cumpărarea întregului parlament și până la mituirea tuturor sfetnicilor tronului (ziaristul american Hearst a dovedit odată că întregul Senat de la Washington, inclusiv președintele dela Casa Albă își făcuseră propagandă și se aleseseră cu fondurile unui trust de petrol pe care trebuiau să-l... desființeze!) La noi nu e nevoie de astfel de lovituri. Cartelurile au mijloace mult mai simple și mai onorabile de a se justifica în fața oricărei comisii de funcționari publici, puși să controleze prețurile.

Nu e mai puțin adevărat că situația de azi a devenit insuportabilă și de mult disproporția dintre costul vieții și veniturile mijlocii ale cetățenilor e alarmantă.

Dacă legile împotriva trusturilor și cartelurilor sunt inoperante, ce e de făcut?... (Ceva trebuie să facem!)

Intrucât nimeni nu dorește etatizarea și naționalizarea producției, ci menținerea ei în cadrul energiilor individuale — cu beneficii oricât de revoltătoare — firesc este ca în loc de a raționaliza parțial producția (prin control și legi vexatorii) *Statul să intre cu hotă-*

Fațada parlamentului american, s'a discutat în repetate rânduri desființarea trusturilor și cartelurilor.

scumpetea la măcelării și la brutării ar putea fi stăvilită dacă Primăria ar deschide câteva asemenea stabilimente și ar vinde mărfurile cu preț normal. De teama concurenței, ceilalți negustori ar trebui să renunțe la speculă.

rire în concurența generală. Rușii au avut naivitatea să „naționalizeze” palatele nobililor din Moscova și să le distribue familiilor proletare, câte cinci familii într'un salon. Rezultatul: Muncitorii s'au mutat singuri în bordeie, la periferia orașului, în preajma fabricilor. Statul sovietic a fost silit să construiască locuințe nouă, adaptate nevoilor populației muncitoare. Alt rezultat: palatele s'au ruinat, căci numai nobilii le-ar fi putut menține.

Acum câțiva ani se ivise un conflict între primăria Capitalei și brutari, din pricina prețului pâinii negre. Primarul de-atunci n'a recurs nici

William Hearst, regele presei americane, a dovedit odată că întregul Senat dela Washington s'a ales cu fondurile unui trust de petrol, pe care trebuia să-l desființeze.

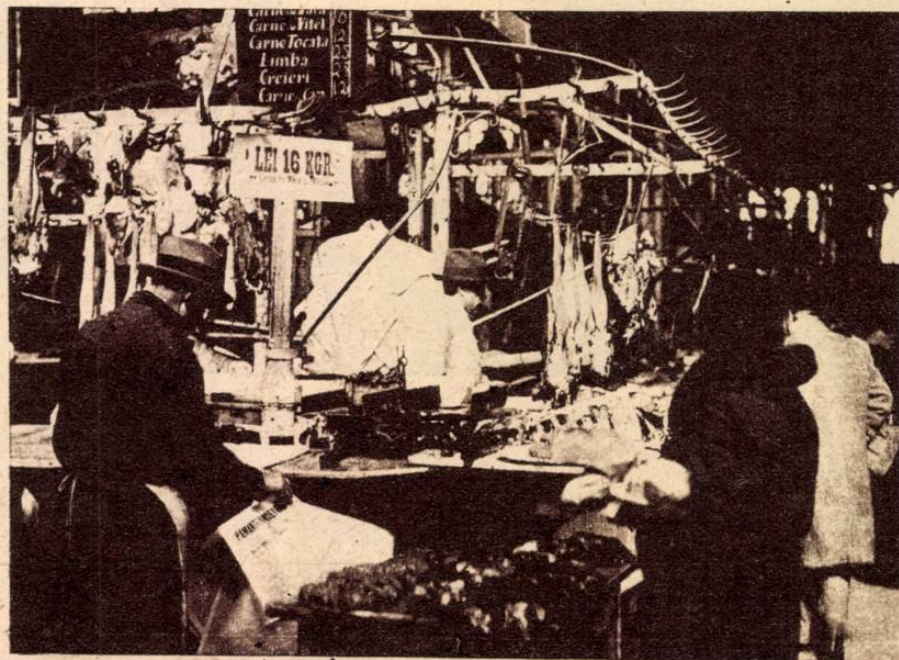
la jandarmii din curtea Prefecturii de Poliție, nici la Parlament. A luat în arendă câteva brutării militare, a fabricat pâine neagră și a vândut-o în piața-mare cu prețul normal. Nu toți bucureștenii ar fi putut fi indestulați, dar faptul că exista în centrul Capitalei posibilitatea de a se cumpăra o pâine cu preț convenabil, a silit brutarii să revie la sentimente mai bune și să vândă pâinea numai cu 0.50 bani mai scump decât prețul firesc.

Dacă Statul declară, prin reprezentanții lui autorizați, că nu se împacă deloc cu prețul actual al cimentului, zahărului, hârtiei și celorlalte produse industriale — ar ajunge mai repede la țelul dorit dacă ar întemeia câte o fabrică-două de ciment, zahăr, hârtie, etc. Tineri ingineri așteaptă cu entuziasm să fie plasați — și marfa ar desface-o Statul, cu prețul normal, care ar introduce în viața economică mai multă cinste și mai multă modestie. După ce fabricile concurente vor fi astfel silit să adopte prețurile stabilite de mărfurile Statului, inginerii cei tineri ar putea să menție stimulul într-o nouă direcție: în direcția *calității mărfurilor* bunăoară, amănunt de care nu se mai ocupă nimeni.

Ipotezele de mai sus nu sunt nici geniale nici prea originale. Au numai meritul de a fi *categorice și cu rezultat*.

Dacă vrem serios — și aici e chestiunea — să combatem excesele cartelelor, acesta e mijlocul.

Mijlocul sigur și mai ușor de realizat.

ATENȚIUNE!

Ați fost fotografiat de Realitatea Ilustrată
 Puteți câștiga 500 lei. În total se distribuie premii de 50.000 lei

Pe stradă, în localuri, în Cișmigiu, la șosea, la curse, la football, vă fotografiază „Realitatea Ilustrată”. Vom publica săptămânal o serie de grupuri și fotografii individuale. Persoanele care se vor recunoaște, încercuite, în aceste fotografii (așa cum se vede în această pagină) și se vor prezenta la redacția revistei noastre, str. C. Mille 5-7-9, vor primi imediat un premiu de 500 lei. Publicăm în această pagină a cincea serie de premianți.

Vom continua cu publicarea, în săptămânile care urmează. În total se distribuie premii în valoare de 50.000 lei.

Premiile se distribuie numai persoanelor care se prezintă la redacția revistei până Joi 20 Maiu crt., ora 12.30 a. m.

E surâsul CHLORODONT

Bunicul și nepotul

... Un bunic, pe care îl poate invidia oricine, un bunic pe care îl vezi mereu surâzând, fiindcă are o dentură perfect sănătoasă. Dar aceasta nu este o simplă întâmplare, ci rezultatul unei bune îngrijiri a denturii prin întrebuințarea constantă a pastei de dinți Chlorodont, cea mai bună din câte există.

Pasta de dinți Chlorodont are o compoziție atât de fină încât o deteriorare a smalțului, atât de prețios, este exclusă. Ea îndepărtează

piatra de pe dinți și dă acestora strălucire, întărind în același timp gingiile. Gustul ei plăcut și înviorător, însușirile ei desodorante, dau gurii o prospețime neîntrecută, care permite oricărui om să se apropie de semenii săi fără nici o jenă.

Pentru a avea această siguranță, merită să întrebuințați pasta Chlorodont.

Pentru tineri și bătrâni
 de 2 ori pe zi — dimineața și seara.

Pasta de dinți Chlorodont

Digestia soțului Dvs.

Un bărbat care digere bine este un om fericit.

A purta de grijă unui soț înseamnă, înainte de toate, să îngrijești de buna sa digestie, preparându-i bucatele, ce-i plac, cerându-i părerea asupra meniu-ului și veghind ca alimentele să-i priască, adică să se digere bine.

Traicul în familie se va resimți în bine de pe urma acestei îngrijiri și dacă, din întâmplare, soțul Dv. se va plânge de cea mai mică indispoziție stomacală, oricare ar fi cauza ei, să aveți la îndemână un flacon de Magnesia Bisurata. Trei minute după luarea primei doze din acest antiacid, durerile de stomac vor fi dispărute. Arsurile, apăsările, crează insomnie, migrene, acrole, gaze. Aceste indispoziții nu rezistă niciodată produsului Magnesia Bisurata, care lucrează rapid și radical.

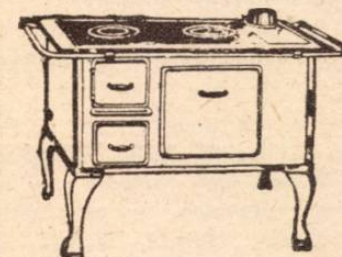
De vânzare la farmacii și drogerii la preț de lei 75, sau în format mare economic Lei 110 flaconul.

O zebra fără dungi nu e zebra.
 Și o tabletă fără crucea „Bayer” e aspirină.

PODOABA BUCĂTĂRIEI

Construcție specială
 Consumație minimală de combustibil!

Mașini de gătit „ELITE”

Execuție: Mașina din placă albă emailată. — Căptușeala de cărămizi refractare (chamotte)

SZÁNTÓ, Oradea

Fabrica de sobe „Zephir”. — Rulouri de lemn „Esslingen”. — Obloane de Oțel.
 Cereți prospecte gratuite!

PRIMUL INSTITUT COSMETIC MEDICAL

Bulevardul Carol 57 fost 39.

Telefon: 3.52.73

D-NA Dr. M. RABINOVICI, dermatolog specializată la Paris și Viena, tratează: negi, pistrui, coșuri etc. Ingrijirea feței cu hormoni și masaje pneumatice. Distrugerea părului de prisos. Slăbirea locală a corpului prin masaje electrice. Cons. 10-12-3-7. Se aplică masca „Hollywood”. Miercuri informațiuni gratuite.

LUNA

Bucureștilor

ICOANE INSTRUCTIVE

CINE vede în „Luna Bucureștilor” numai un dar nesfârșit de distracții nu-i înțelege rostul. Firul de zile al sărbătoririi orașului, trebuie să aducă alături de actualitate măreția și înțelepciunea trecutului ce nu poate fi uitat. D. primar general Al. Donescu ne-a oferit cu acest prilej o frumoasă pagină în imagini și obiecte de preț.

Pentru vizitator, impresiile, pe care i le dăruiește cercetarea expoziției, sunt la fiecare pas pline de improspătare. Il isbește chiar dela intrare un aer curat, dovadă a imediatei vecinătăți a lacurilor asanate, Herăstrău și Floreasca. Ochiul este apoi plăcut impresionat de falnicele standuri lucrate în linii pure, cari au darul să creeze spații în care te poți plimba în voie.

TRECUTUL

Un impozant pavilion, în care se dovedește că pe locul orașului de astăzi cu zeci de mii de ani înainte, au fost așezări omenești. Epoca preistorică, primele licăriri de civilizație, năvala vieții romane pe plaiurile noastre și evul mediu au lăsat îngropate în pământ relicve, pe cari săpăturile le-au scos la iveală. Pavilionul acesta expune sub sticla vitrinei o bogată colecție de vase și alte obiecte lucrate din ceramică, piatră ori metal. Avem ulcioare, ciocane, candelă, statuete, vârfuri de lănci, fibule germanice etc.

Pereții sunt tapetați cu impresionate imagini înce-
zând din vremea când pe aceste meleaguri se ducea viața în luptă sălbatecă cu natura neîmblânzită și ajungând până în zilele noastre.

Pavilionul este completat cu imagini ale Bucureștiului de acum câteva decenii.

Este bine să le cunoaștem ca să prețuim prezentul.

O vedere panoramică luată din Turnul Colței în 1860 ni-l arată modest cu ploaia de acoperișuri din tablă roșie. Locul unde este astăzi planșeul așezat pe Dâmbovița, era o mizerabilă trecere pe un pod de lemn între două maluri râpoase.

Departe se zăresc clădirile orașului. Suntem în anul războiului pentru independență. Dar Palatul Regal și cel dela Cotroceni ce modeste înfățișări aveau!

Trecutul ne arată cât de vrednici am știut să fim, ținând să ajungem astăzi vertiginos orașe cu civilizație apuseană.

PAVILIONUL CREDINȚEI STRĂMOȘEȘTI

Intri în el cu emoție căci ai în față la fiecare pas lucind sforile sufletului tău. Se înșiră în lanț lung tablouri cari reprezintă bisericile voevodale și cele ctitorite de boeri. Cozia, Hurezu, Bistrița, Sucevița, Voroneț, Putna, toate îți vorbesc prin arhitectura lor fără preț. Vin apoi icoanele și tripticele, cari se urcă până în veacuri mult depărtate.

Vin apoi obiectele bisericesti, odoare lucrate de maeștrii vestiți ai timpului nostru, a căror frumusețe e neîntrecută.

Iată o cruce din chiparos, ferecată în argint aurit, dăruită mănăstirii Slatina de către postelnicul Crăciun în 1558. Alături de ea stau talere din argint, un potir din acelaș metal și o candelă brâncovenească. Intr'un capăt al unei săli străjuiește un model luat după mormintele lui Ștefan cel Mare și al Doamnei Maria, fiica lui Radu cel Frumos. Mai încolo, în dosul unei vitrine, sunt expuse trei costume din epoca aceluiași domnitor.

Din loc în loc sunt scaune domnești frumos dăltuite. Printre ele se remarcă tronul lui Petru Rareș.

Pavilionul credinței strămoșești trebuie vizitat de orice om legat de pământul acestei țări.

PAVILIONUL INDEPENDENȚEI

Un stand a fost rezervat epocii de ne-
atârnare națională. La loc de frunte stau tronurile domnitorilor Cuza și Carol și a doamnelor Elena și Elisabeta. Pereții sunt împodobiți cu scene din războiul cu Turcii și pagini din gazetele timpului, cari anunțau evenimentele de pe front. Căderea Plevnei e un strigăt de bucurie și ușurare, așternut doar în câteva rânduri.

În acest Pavilion avem în copie trei porți
Carol II, a descălcării și poarta dacoromană executate de Milița Pătrașcu. Ele au împodobit pavilionul expoziției internaționale din Paris.

PAVILIONUL PREMILITARILOR

Un pavilion interesant este cel al premi-
litarilor. Ne dăm seama cu toții de binefacerea acestei organizații. Care îndrumă tineretul spre o viață cât mai sănătoasă. Tablouri de-o mărime impresionantă arată aici activitatea premilitarilor în sălile de cursuri, pe terenul de sport, pe câmpul

de exerciții și la munca pentru folosul obștesc. Un proiect pentru casa premilitară, arată o fațetă a trainiceii organizații din viitor.

Pavilionul antirevizionist dovedește cu hărți și cifre drepturile noastre sfinte asupra Transilvaniei.

Mai arată libertatea de care se bucură populația ungară sub stăpânirea românească, un mare număr de ziare în limba maghiară, înfățișând ținutul de peste Carpați.

Pavilionul aviației tineretului dă imaginea înfloritoare a serviciului aviației din zilele noastre. Un mare număr de avioane minuscule, îmbie pe numeroșii vizitatori să plece cu o amintire.

Am dat până acum partea prețioasă a expoziției prin valoarea celor expuse. Partea distractivă n'a fost nici ea neglijată. Alături de plimbarea cu vaporul și bărcile pe lacul Herăstrău, vine partea cea mai amuzantă:

ORAȘUL PITICILOR

I-am văzut imediat după sosirea din Italia. Erau 26 de omuleți între 19 și 35 ani, dintre care șase femei iar restul bărbați. Au cu ei 6 poney și un măgăruș.

Locuiesc într'un oraș în miniatură, care reprezintă o icoană veridică a vieții noastre.

Au instituțiile lor: poștă, poliție, judecătorie, închisoare etc. Se comportă atât de frumos încât stărnesc aplauzele vizitatorilor.

Iată că „Luna Bucureștilor” din anul acesta a oferit vizitatorilor de pe tot cuprinsul țării, tot ce poate instrui și distra. Vremea frumoasă face ca succesul expoziției să fie și mai mare.

Toate cuvintele de mulțumire se îndreaptă spre d. Al. Donescu, gospodar de elită, ce face un adevărat apostolat din misiunea pe care o împlinește.

Margareta Nicolau

Banchetul de inaugurare al „Orașului Piticilor”. Cetățenii din Liliput, sunt, după cum se vede, foarte bine dispuși.

Cetățenii Orașului Piticilor fotografiați la sosirea în Gara de Nord.

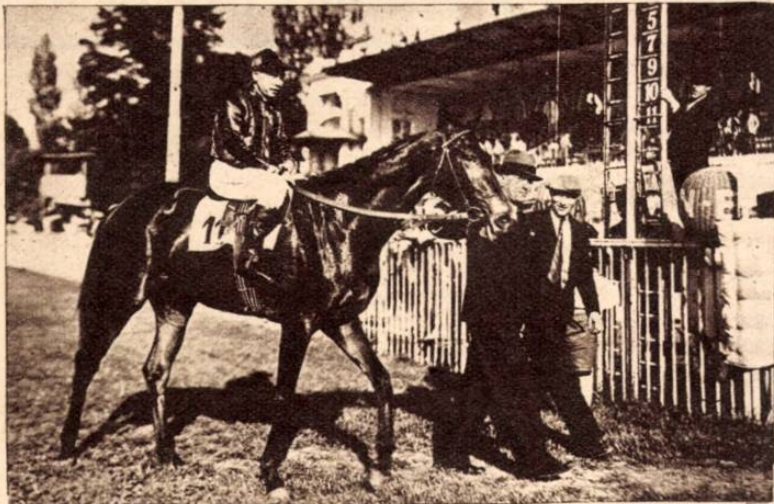
Arhimandritul Scriban și păritele Leontescu oficiind slujba religioasă la inaugurarea „Orașului Piticilor”.

REALITATEA SPORTIVĂ

Ujpest din Budapesta a făcut o impresie bună în Capitală.
Venus nu mai poate pierde titlul de campion

După vizita echipei, *Leicester City* care după cum se știe a fost învinsă de *Venus* și *Ripensia*, Capitala a găzduit formația pestană *Ujpest*. Este interesant de remarcat că această echipă a făcut o impresie mai puternică decât *Leicester* și aceasta din pricina jocului frumos pe care l-a desfășurat atât în matchul cu *Victoria* cu care a făcut 2—2 cât și în partida cu *F. C. Rapid* pe care a câștigat-o la 4—0. Ungurii au demonstrat școala Europei Centrale adică a soccerului plin cu arabescuri. Este un joc superficial, spectaculos, departe de fotbalul inițial, de cel englezesc, dar mult mai frumos, căci oferă faze frumoase și pline de atracție. În foot-ball se pune însă și problema athletică și din acest punct de vedere este incontestabil că sportul simplu, sobru al anglo-saxonilor este superior. Nu este mai puțin adevărat că jucătorii lui *Ujpest* fac eforturi însemnate atunci când joacă. Avem impresia că este mult mai eficace decât multe echipe din prima diviziune ungară și faptui că este clasată a treia es. e desigur numai datorită unui concurs de împrejurări, frecvent într'un campionat unde sunt de jucat matchuri foarte grele. Avem însă cele mai bune păreri asupra pestanilor deoarece au practicat în București un joc corect, frumos, demn de o echipă profesională.

Campionatul divizionar a continuat numai în provincie. *Venus* a făcut 1—1 cu *Ripensia* la Timișoara. *Ripensiștii* au jucat foarte prost și lumea avea impresia că au vândut jocul. *Galeria* a făcut un scandal monstru astfel că *Ripensia* a început să activeze serios în repriza a doua și a scos match nul. Rezultatul este favorabil *Venusului* care este acum la trei puncte de al

„Kassandra“, câștigătoarea premiului Dianei, la Băneasa.

doilea clasat și îi va fi imposibil să mai piardă campionatul. Mai are de disputat două matchuri cu *Unirea Tricolor* și *Ameza* dar pe care nu le poate pierde. *Venus* va juca astfel în *Cupa Europei Centrale* împotriva formației pestane *Ujpest*. *Juventus* a făcut o ispravă mare la Arad unde a învins pe *Gloria* cu 3—0. *Juvențiștii* au jucat cu mult elan și au obținut o victorie care îi scapă de lanternă. Matchul acesta pune într-o lumină

favorabilă și jumătățile de finală ale Cupei României unde *Juventus* va juca împotriva *Ripensiei*. Dacă roș albaștrii își vor menține forma și cum ei bat mereu *Ripensia*, să nu se mire că vor ajunge în finală.

Unirea Tricolor a avut o soartă tristă la Oradea unde *C. A. O.* a învins cu 4-2. *O-boreniștii* sunt în passă neagră și îi așteaptă o retrogradare pe care nu o mai pot evita.

art. vg.

O fază a matchului Ujpest-F. C. Rapid.

Domnișoara Sofia Jianu a dat, Miercuri 12 Mai crt. un concert în sala Dalles, recoltând un frumos succes. La concert și-a dat concursul și d-l Cristache Bellea, bariton.

COLȚUL FEMEII

A spus-o un GINECOLOG

„Când femeile se vor deprinde a da corpului lor o îngrijire igienică regulată, când își vor da seama că toaleta intimă este tot atât de necesară ca și îngrijirea dinților, a tenului și a părului, multe din bolile primejdioase careucid atâtea femei în plină tinerețe nu ar mai exista“.

Apă și săpunul nu sunt de ajuns pentru toaleta intimă. Alcătuirea fiziologică a femeii cere o îngrijire mai deosebită. Spălăturile interne, întrebuițarea unui antiseptic puternic, sunt indispensabile. Cel mai indicat este **LYSOFORM** — un preparat științific.

Dintre toate preparatele antiseptice experimentate de medici, *Lysoform* s'a dovedit a fi cel mai eficace. Numai *Lysoform* poate să curețe toate impuritățile cauzate de secrețiuni, numai *Lysoform* distruge germenii.

IMPORTANT Cereți *Lysoform* numai în flacoane originale închise. Acest preparat fiind superior tuturor preparatelor din acest gen, se falsifică și se vinde vărsat, sub denumirea *Lysoform*. Refuzați aceste imitațiuni fiindcă sunt foarte vătămătoare sănătății. Deci, doamnelor, pentru sănătatea Dv. nu cumpărați decât *Lysoform* în flacoane ermetice închise.

Lysoform

apără sănătatea femeilor și le mărește farmecul vieții.

Citiți:

„MAGAZINUL“
revista publicului select

PURGATIV IDEAL
PURGEN de BAYER
PLĂCUT-SIGUR
RAPID

Mici sfaturi Scherk

Vă va iubi mai mult doamnă, dacă-l scăpați de tortura cotidiană, de după ras. Oferiți un flacon de *Tarr*, care suprimă usturimea rasului, netezește pielea și-l ferește de infecții. *Tarr* face rasul o adevărată plăcere! *Tarr* este un puternic desinfecant. Calitățile sale antiseptice și microbicide sunt extraordinar de eficace. *Tarr* distruge nu numai focarele de bacterii după obraz ci și evită formarea puroiului verde și galben, cauza acnelor, punctelor negre, furunculilor etc. dacă este întrebuințat regulat după fiecare ras. O piele sănătoasă până'n adâncul porilor și perfect curată se obține numai cu *Tarr*. Flacoane a lei 51, 72 și 120

O pudră superbă

minunat parfumată, fină ca atomul și invizibilă, este pudra *Mystikum*. Superioară tuturor celorlalte prin puritatea și finețea ei, are o aderență perfectă care vă va încânta. Pudra *Mystikum* este fabricată din materiile cele mai pure. Cutii a lei 35, 75 și 130.

Machilajul natural

caracterizează femeia elegantă. Si Dvs. veți reuși să fiți «naturală» întrebuințând fardul «*Mystikum*» Scherk — care aderă perfect dându-vă acea nuanță veritabilă pe care bărbații o apreciază atât de mult. Cutia lei 70.-

Citiți carticica atașată flaconului cu loțiunea de față Scherk.

Veți vedea că numai pielea bine curățată dă senzația de prospețime și înfățișarea tinerească, dobândind farmecul atractiv al unei frumuseți sănătoase.

Loțiunea de față Scherk curăță profund pielea, dând un obraz neted, delicat și îmbujorat

Flacoane a lei 62, 103, 164, 300, 475

O carte vă informează

SCHERK
PARIS - BERLIN

STARURILE DE CINEMA SE APĂRĂ DE SOARE

Pentru a-și păstra imaculat albul trupului, vedetele Hollywoodului se apără de razele prea puternice ale soarelui, cu o umbrelă străvezie din celuloid. În fotografia noastră o vedem pe Jean Parker, apărută de o asemenea umbreie.

Întrebuințați întotdeauna această pudră!

Ea vă va da cu siguranță deplină satisfacție, fiindcă este atât de bine și îngrijit preparată, încât nu veți fi nevoită să reveniți mereu cu puful pe fața D-v sensibila.

Pudra „EN VOGUE” aderă perfect, formează o nuanță uniformă, este foarte durabilă și are un parfum discret.

Poudre En Vogue

PARFUMERIE VENDÔME

*Așa arată
ASPIRIN*

PE FAȚĂ

PE DOS

R. I.

No. 539

Pag. 22

BUCUREȘTI SE SCHIMBĂ...

„GAMBRINUS-UL” DE ODINIOARĂ

O casă cu trecut. — Tipuri dispărute: Ion Gorun, Ghiță Ranetti, Hasnaș, Leonescu, Velescu. — Caragiale negustor acum patruzeci de ani...

LOVITURILE târnăcopului scot sânge din cărămizile fostei Case „Mandy” dela începutul străzii Câmpineanu, cunoscută mai mult sub numele de „Gambrinus”: Lucrătorii au de furcă, muncesc din greu, pentru că zidurile bătrânei clădiri, groase și rezistente, nu se lasă cu una cu două. Desigur că muncitorul care trebuie să dea câteva lovituri de cazma pentru a urni o cărămidă gândește că atunci când va veni rândul „blocurilor”, munca va fi mult mai ușoară...

Așa dar, „Gambrinus-ul” va fi în curând la pământ. Cred că nu e motiv de mare regret, dacă pe locul curățat se va înălța o casă modernă, negeneratoare de șoricărie, care — vorbim în cunoștință de cauză — a năpădit strada Câmpineanu. Fără să plângem prea mult, se cuvine totuși, așa cum se obișnuiește cu un decedat ilustru — și „Gambrinusul” și-a avut istoria lui — să facem un panegiric. Casele ca și oamenii: fiecare își are un trecut. Să evocăm, așadar „Gambrinus-ul” de altădată de acum patruzeci de ani. Intrarea localului nu era prin colț, ca în ultimul timp, ci prin mijloc, în locul unei ferestre, care mai poate fi văzută azi — mâine.

Iată vreo câțiva nelipsiți oaspeți ai acestei berării, al cărei antreprenor a fost la început unul Petre Gheorghevi, sârb de felul lui.

În colțul din fund, de lângă „comptuar”, jucau zilnic lungi partide de domino, Ion Gorun (Al. Hodoș) și Ghiță Ranetti, care în revista „Zeflemeaua” adoptase chiar pseudonimul „Delagambrinus”.

Gorun, ca toți infirmii de ureche, era taciturn; în schimb Ranetti își însoțea manipularea bucătețelor de os, cu fel de fel de observații, la care Hodoș nu raționa. Jucau pe o „tratație”. De cele mai multe ori, Ranetti câștiga și-l invita pe Gorun să... comande. Acesta, după ce tăcuse cât timp a ținut partida, observa, cu voce scăzută: „Lasă, lasă Ghiță c'am văzut eu c'ai măs-luit, da 'n'am vrut eu să-ți spun:” La altă masă stetea Vasile Hasnaș cu nelipsitu-i cățel „pudel” dresat și împodobit cu fel de fel de panglicuțe. De „Bubi” al lui Hasnaș se despărtea foarte greu. Câte un tinerel, admirator al talentului lui Vasile Hasnaș: excelent „june comic brilliant” tocmai ce lipsește acum teatrului nostru — venea la masa lui și-l ruga să-i cânte o melodie pe atunci la modă, din „Tati-

nitza” lui Suppée, tradusă de Bengescu-Dabița.

LICIU SUPĂRAT...

Venea Petre Liciu, de multe ori exuberant, dar și de multe ori amărit, plictisit, transpirat. Când era abătut și dus pe gânduri, comanda întotdeauna un absint și camarazii cum vedeau în pahar băutura verde observau: „iarăși s'a bătut Liciu cu iubita lui!” Vecin cu Liciu era Jianu, fostul soț al d-nei Constanța Gănescu,

actor, ofițer al stării civile și directorul unui pension-liceu.

O MASĂ CELEBRĂ

Dar ceea ce dădea prestigiul „Gambrinusului” era o masă izolată și oarecum ascunsă printr'un paravan, la care ședeau, purtând nesfârșite discuții, Caragiale, maiorul, mai târziu generalul Lambru, Delavrancea căpitanul, mai târziu g-ralul Iliescu, Niculescu-Bratu, atotștiutor, dar de multe ori cu picioarele goale în ghetă, fără intermediul bocancilor. Aceasta era o masă specială, la care „străinii” nu prea erau primiți. O excepție era tânărul, pe atunci, Anibal Stoienescu, mai târziu ajuns secretar general al Prefecturii Poliției.

CARAGIALE NEGUSTOR

După moartea antreprenorului Gheorghevi, a devenit Caragiale proprietarul localului. De altfel Caragiale mai fusese berar înainte, când ținea berăria „Benebendi” pe strada sfântul Nicolae Șelari, mai târziu plăcintăria Zappa.

Caragiale n'a avut însă noroc ca negustor, mai ales că la 1906, berea „Oppler” a prins miros de ceapă.

După ce-a închis berăria, Caragiale n'a fost prea multă vreme mofluz, căci i-a venit o moștenire, una din multele pe care s'a priceput să le cheltuiască.

IOAN MASSOFF

Gambrinus se dărâmă...

mai târziu Demetriade, care pentru nimic în lume n'ar fi băut berea fără să bage în pahar un încălzitor.

VASILE LEONESCU

Mai venea Vasile Leonescu, actor și autor dramatic, care nu prea se avea bine cu Nottara. De aceea în „momentele” lui, cum vedea un actor mai tinerel dela Teatrul Național, îl lua în primire: „I-ascultă, amice, aveți p'acolo, pe la teatru, pe unu' „meșterul Costică”. Câteodată, Leonescu făcea o invitație colectivă: „cine are răbdare și-l interesează, să vie la mine acasă să asculte o piesă!” Și se duceau unii, fie în strada Regală, unde locuia Leonescu, când nu era însurat — o cameră mobilată, plină cu amintiri, fotografii, coroane de lauri cu panglici tricolore — sau în apartamentul lui Rădulescu-Niger din fosta casă Olbrich, de pe strada Sfântul Ionică, unde a fost restaurantul Enescu și unde astăzi se află șantierul noii clădiri a Palatului.

Mai veneau la „Gambrinus” Vasile Toneanu, care debutase, cu strălucit succes, în Jupân din „Voevodul țiganilor”, dublându-l pe Ștefan Iulian, bolnav.

Un tip al localului era și Ștefan Vellescu, profesor la Conservator, fost ajutor de primar,

**Silvifix
Silvifix
Silvifix**

În fine un bun fixativ pentru păr. Pe bază de Silvixrin Crema fixativă invizibilă Silvifix însănoște părul Dv. în timp ce-l aranjează. Singurul produs care nu înlește părul și nu cauzează căderea lui. Singurul care distruge mătreața.

CHIAR AZI

trebuie să aveți un tub de Silvifix pe masa de toaletă sau în geanta cu care călătoriți. Pielea capului Dv. va respira liber. Părul se va menține suplu și cu reflexe splendide. O singură întrebuințare dă rezultate minunate!

Preparat și garantat de Silvixrin

LISTA PREMIANȚILOR CONCURSULUI DE RECONSTITUIRE

Am publicat în numărul trecut rezultatul concursului nostru de reconstituire precum și clasificarea justă a desenelor. Publicăm aci numele premianților:

1) Learc Ion, Str. Primăverii-Tei 17, Loco; 2) Văd. Ana Moga, Str. Pummer 12, Timișoara; 3) Osiar Sender, Dărmănești (Jud. Bacău); 4) Marius Paraschivescu, Str. Iancu Văcărescu 7, Timișoara; 5) Cricunef Marcus, Str. Ștefan cel Mare 11, Iași; 6) Nuța Irescu, Aleea Domnească 261, Târgoviște; 7) Venera Lt. N. Lupescu, Calea Șerban-Vodă 62, Loco V; 8) Marha Rădescu Mălini (Jud. Fălțiceni); 9) Violette Maior Mălăncescu, Calea Turnu Roșu 3, Sibiu; Gheorghe

Al. Dumitrescu, Str. Dina Ghica 64, Loco; 11) Henry Petrea, Str. Athena 3, Loco I; 12) F. Orenstein, Str. Silfidelor 3, Galați; 13) E. Mărculescu, Str. Lucaci 95, Loco IV; 14) Văleanu Selegean, Com. Măhăcești (Jud. Turda-Arieș); 15) Bandy Szöke, Odorheiu; 16) Pica Dumitriu, Str. Dr. Boicescu 12, Loco; 17) Elena Pretorian, Str. Bolintineanu 7, Craiova; 18) Nicu Marinescu, Șos. Olteniței 65, Loco.

Doua teorii DESPRE BATISTE

Unii susțin că un bărbat bine îmbrăcat alege batista albă, atât pentru haina de zi cât și pentru cea de seară. Alții însă cred că batista trebuie să armonizeze în culoare cu crayata sau cămașa.

Pentru oricare din teorii ați înclina, rețineți acest fapt: colecția Pyramid e din cele mai bogate! Modelele sunt atât de variate încât, veți găsi batista cea mai potrivită pentru haina Dv.

Pyramid este un produs al fabricii Tootal, Manchester (Anglia). Aceasta înseamnă calitate superioară și garantată.

- Lei 41 BUCATA
- Lei 492 DUZINA

Batistele
PYRAMID
Reg.

Un produs al fabricii TOOTAL MANCHESTER (Anglia)

EAU • DE COLOGNE • POUDRE • PARFUM

Billat 37

OEDIPUS
LT. PIVER • PARIS

NUMAR SPECIAL
INCHINAT GRANDIOASELOR
FESTIVITĂȚI DELA LONDRA
(100 FOTOGRAFII EXCLUSIVE)

COPERTA NOASTRĂ
INFĂȚIȘEAZĂ:

Sus: **FAMILIA RE-
GALĂ ENGLEZĂ**

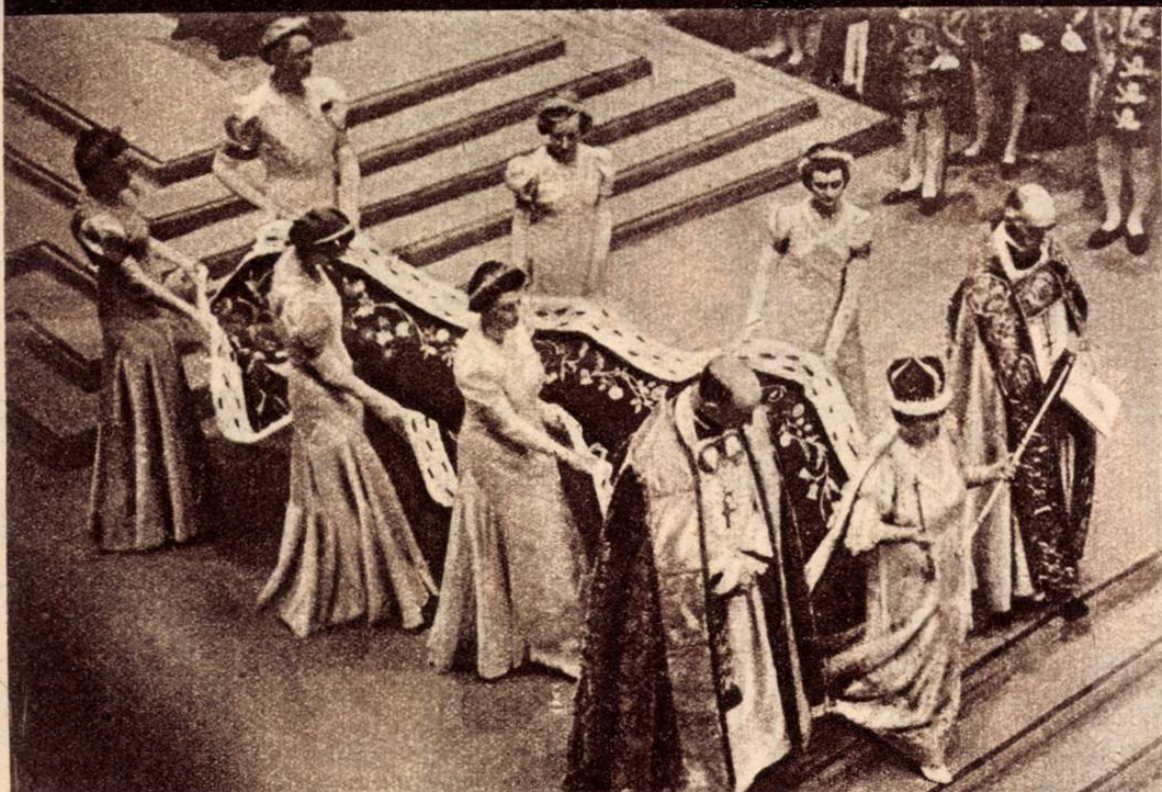
Prima fotografie oficială a întregii familii regale engleză, făcută imediat după încoronare. De la stânga spre dreapta: Princesesa Regală, sora Regelui; Ducesa de Gloucester; Ducele de Gloucester; Regina-mamă Mary; Regele George VI; Regina Elisabeth cu cele două principese: Elisabeth și Margarete-Rose; Ducele de Kent; Ducesa de Kent și Regina Maud a Norvegiei.

Jos, stânga: Regele George al VI-lea și Regina Elisabeth în careta de aur.

Jos, dreapta: Momentul solemn al încoronării Regelui George VI, de către episcopul de Canter-

FAMILIA REGALA IN ZIUA INCORONARII

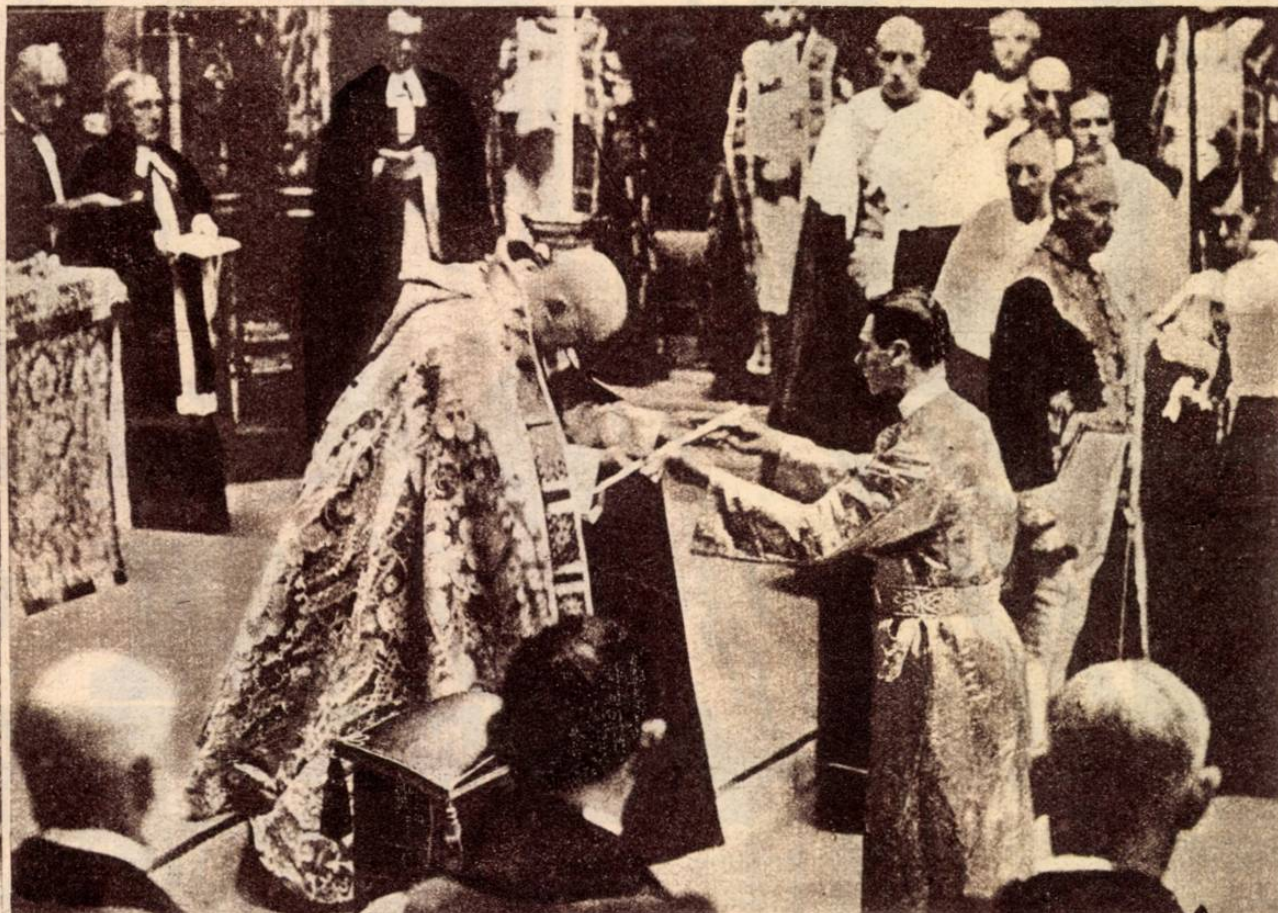
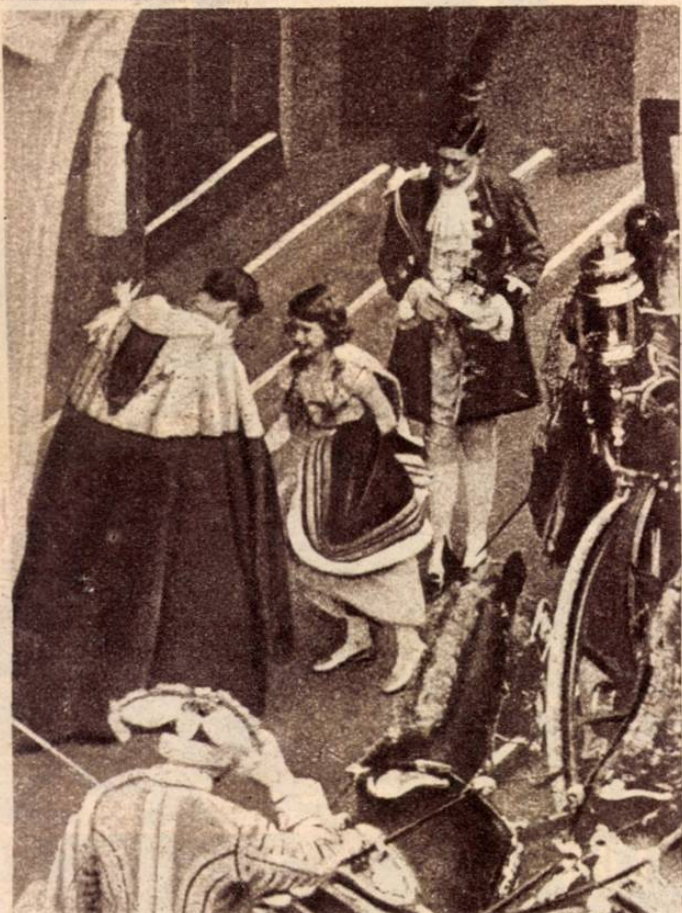
← REGINA, DUPĂ CEREMONIE

Investmântată cu manta de purpură și hermină, purtând sceptrul și bastonul sfânt, Regina Elisabeta părăsește catedrala Westminster, după ceremonie, urmată de șase domnișoare de onoare, care-i poartă trena.

REGINA-MAMĂ →

Cu o ținută impunătoare și majestoasă, a pășit Regina-Mamă Mary, în cortegiul încoronării.

MOȘTENITOAREA PREZUMTIVĂ A TRONULUI

Surăzătoare și bine dispusă, principesa Elisabeth, moștenitoarea prezumtivă a tronului Angliei, sosește la catedrală, fiind întâmpinată de Ducele de Norfolk, organizatorul întregii festivități a încoronării.

SUVERANUL INGENUNCHIAZĂ

Regele George al VI-lea al Angliei și Împărat al Indilor a ingenunchiat. Episcopul de Canterbury se pleacă înaintea sa, și-i înmânează spada de domnitor.

Scoală de culori în antilopă

Eg-Gü

pentru încălțăminte de antilopă

Eg-Gü dressing
Eg-Gü pământ
Eg-Gü creion
Eg-Gü perii de cauciuc și de sârmă

FRAȚII REGELUI

Cei doi frați ai Regelui Angliei, Ducele de Gloucester și Ducele de Kent, au mers călări în cortegiu, dela Palatul Buckingham până la Catedrala Westminster.

REGINA MAMA MARY ȘI OASPEȚII

AGA KHAN ȘI SOȚIA LUI.

Printre numeroasele personalități care au luat parte la banchetul oferit de Rege oaspeților încoronării, se găsea și Prințul indian Aga Khan cu soția lui, pe care-l vedem în fotografia noastră.

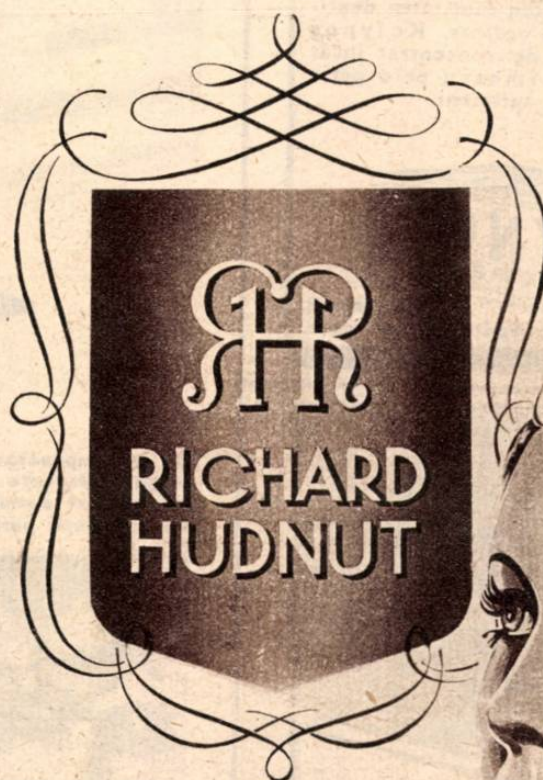
LA REPETIȚIA GENERALĂ.

La repetiția generală care a avut loc la Westminster Abbey, în preluia încoronării, a luat parte și Regina-mamă Mary. Fotografia noastră înfățișează pe Regina-mamă Mary, urmată de Ducele de Norfolk, maestrul de ceremonii al Curții engleze.

REPREZENTANȚII COLONIILOR ȘI AI DOMINIOANELOR.

La festivitățile încoronării au luat parte reprezentanți ai coloniilor și dominiilor britanice. Fotografia noastră înfățișează pe acești reprezentanți în curtea palatului Buckingham.

În cântec vechi-nemuritor

APA DE COLONIA

În ritmul valsului lui Johann Strauss, au dansat și vor dansa ani de-a rândul, generații. La fel, mireasma grațioasă pe care o împrăstie Apa de Colonia RICHARD HUDNUT biruiește timpurile, prin superioritatea calității sale, rămânând nemuritoare.

Întrebuințarea acestei Ape de Colonia dovedește gust și rafinament, întrucât la crearea ei s'au ținut în seamă două elemente: finețea și distincția discretă, ce trebuie să evoce mireasma concentrată din flaconul cu Apa de Colonia RICHARD HUDNUT.

Apa de Colonia „Gemey”, „Richesse”, „Le Début Vert” și „Le Début noir” sunt cele patru creațiuni minunate ale casei RICHARD HUDNUT.

Richard **HUDNUT**

ILUMINAȚI ZĂMBETUL DVS. CU KOLYNOS

VEȚI descoperi o bucurie care n'ați cunoscut-o, este aceea de a avea o dantură albă și proaspătă, gingii rose, ferme și sănătoase. Intrebuințați Kolynos crema de dinți anti-septică a cărei acțiune e bazată pe o teorie științifică complet nouă. Kolynos conține ingrediente cari nu se află în pastele ordinare. Kolynos „e cu totul altceva”. In fiecare cavitate,

in fiecare interstițiu dentară, el spumegă și clocotește, distrugând milioane de germeni cari cauzează decolorarea și caria.

Mai mult încă: Kolynos este economic. Dv. nu puneți decât jumătate din cantitatea dentifrice-ului ordinar. Kolynos este așa de concentrat încât un centimetru pe o perie uscată, e suficient.

Și Dv. puteți avea zămbetul atrăgător pe care-l dă Kolynos.

Economisiți,
cumpărând tubul mare.

Văți gândit ce vă așteaptă
PESTE CÂȚIVA ANI?

Fabricat din gălbenuș de ou, are însușirea de a degresa epiderma și a elimina toate impuritățile depuse pe porii ei

Bătrânețea timpurie se datorește azi mai ales rezidurilor pudrei și fardurilor ce se depun pe porii epidermei și produc sbârciturile cu toate efectele lor dăunătoare tenului dv.

**SĂPUNUL
AU JAUNE
D'OEUF 832**

PURIFICĂ ȘI REGENEREAZĂ EPIDERMĂ

REPREZENTANȚA ȘI DEPOZITUL: STR. BOTEANU, 5

Solemnitatea din catedrala Westminster

Cel mai impunător act din marea ceremonie este omagiul. Regele încoronat stă pe tronul său având în dreapta și în stânga pe episcopul de Bath și Well și pe episcopul de Durham. Îndărătul Regelui sunt demnitarii Statului în mare ținută. Fotografia noastră înfățișează momentul prezentării pairilor, după perindarea arhiepiscopului de Canterbury și a prinților de sânge regal.

După prezentarea omagiilor, tobele bat, trompetele răsună și toată lumea strigă: „Trăiască Regele!” Când aclamațiile se potolesc, arhiepiscopul se duce la altar și pune coroana pe capul Reginei Elisabetei

LONDRA A TRĂIT ZILE DE MARE SĂRBĂTOARE

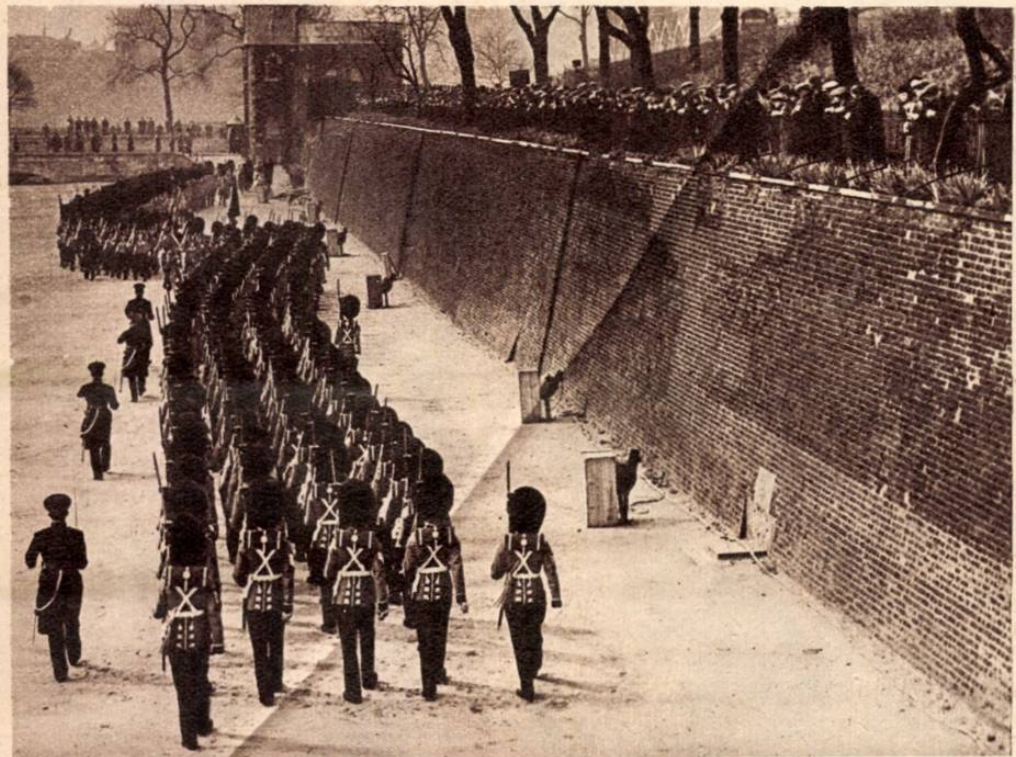
DRAPELELE PE STRĂZI

Decorația străzilor Londrei pentru încoronare a fost pur și simplu formidabilă. Cele mai mici străzi au fost înfrumusețate cu ornamente splendide. Publicăm aci o fotografie înfățișând o stradă inundată de drapele, în East-End-ul Londrei.

IN MEMORIA REGELUI GEORGE AL V-LEA

La Windsor, Regele George VI al Angliei a inaugurat un monument în memoria tatălui său. În fotografia noastră, dela stânga spre dreapta: Regina Elisabeth, Regele George VI și Regina-mamă Mary, în fața monumentului.

REGIMENTELE SE PREGĂTESC

Până în preziua încoronării, regimentele au făcut repetiții de defilare, în vederea serbărilor. Fotografia noastră înfățișează regimentul scoțian de gardă la o repetiție.

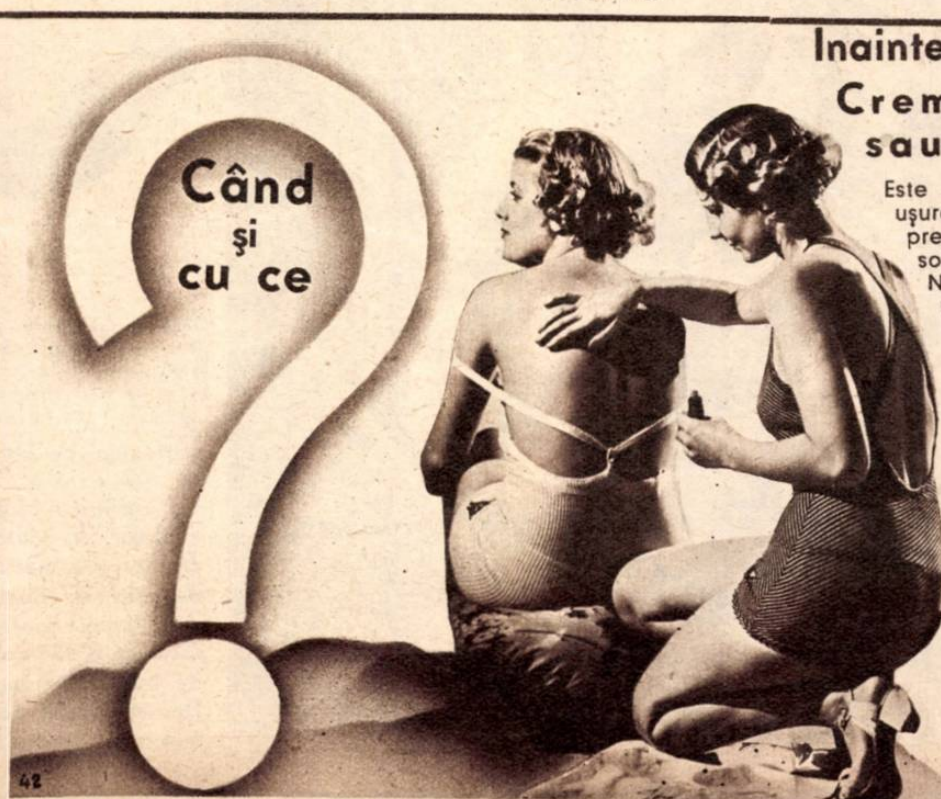
A MINTIRE...

90.000 persoane au primit, în ziua încoronării, medalii comemorative, de argint. În fotografia noastră, la dreapta, medalia pentru doamne; stânga, medalia pentru domni și mijloc, reversul medaliei, cu data încoronării.

**IN NOAPTEA PREMERGĂTOARE ÎN-
CORONĂRII.**

Pe străzi, în parcuri, în piețele publice, a domnit în noaptea premergătoare încoronării, o mare agitație. Femei, bărbați, copii, tineri și bătrâni, cu toții au dormit pe stradă, pentru a găsi un loc mai bun a doua zi.

Înainte de a face baie de soare Crema sau Ulei **NIVEA**

Este cunoscut tuturor că Nivea vindecă și ușurează durerile. Dar este mai bine să preveniți! De aceea înainte expunerii la soare masați-vă bine cu Crema sau Ulei Nivea, la o căldură prea mare sau dacă rămâneți prea mult la soare, repetați aceasta după un timp oarecare. Știința a constatat, că EUCERITA se aseamănă în gradul cel mai înalt cu grăsimea naturală a pielii. Numai NIVEA conține EUCERITA. Nivea micșorează pericolul arșii soarelui și Dvs. rămâneți plăcut răcorit și înviorat.

**CREMA
NIVEA**

AJUTAȚI COPIII SĂ TRĂIASCĂ!

Luminite vii. — Mama și copilul. — Dacă mama ar face minuni... — Mor copiii. — Statistici inutile. — Dece mor copiii. — Lacrimi de groază și durere. — Ce e de făcut?.. Discursurile nu omoară păduchii. — Vă place zahărul, copii?... — Ne adresăm prefectilor. — Pofțiți la țară, Doamnă..

UN bulgăre de lumină vie rupt din lumina soarelui, o fărâma de viață din viața lumii, un grăunte din taina cea mare a ființei, — iată ce e copilul.

Ochișorii lui, din cari boabele de lacrimi limpezi ca cristalul isvorăsc cu atâta ușurință, cuprind, în incolora lor privire, toată minunea existenței și, în stropul lor de umezeală, puterea neîntrecută a înduioșării. Mănuțele grăsuțe de mătase azurie pot să zdrobească, fără știre, vieți tari, călite ani și ani de lupte și nervi. Cu gurița știrbă, lacomă și roză, sfărâma, ca o fiară, piatra tare a celei mai zidite inimi. Trupușorul lui e un nod de carne pe care râde și se joacă lumina și fiorul vieții. Când, în așternut, se răsfrătește tot, vrea să-și mănânce piciorul bucălat și neastâmpărat și încearcă să-și smulgă ochișorii cu mânuțe nedibace, pâl-pâie în el atâta căldură, încât înmoaie ca o ceară și sufletele din oțelul cel mai tare. Pentru mama lui e o floare minunată și fiecare cută, fiecare părticică din vietatea asta mică și nepricepută, e mai dulce, mai caldă, mai catifelată, decât petala trandafirului cel mai rar.

Și e, în adevăr, bobocul de floare — unicul — în care natura, apropiindu-se de desăvârșire, a împletit tainele ca să creeze o minune.

Dar, asemenea tuturor minunilor în care creatorul a pus gingășie și darul nefăcut al vieții, copilul e tot așa de plăpând, pe cât este de dragălaș. Încă înainte de a fi pătruns în lumea noastră, începe a suferi: necazul, munca, boala mamei îl lovesc chiar în ascunzișul lui firesc. De îndată ce se naște, toate durerile îi ațin calea, toate suferințele îl îmbulzesc, toate pietrele i se rostogolesc înainte, toate relele îl pândesc. E necăjit din clipa în care firea îl aruncă în mâini mari cari îl poartă răbindu-l, îl înveslesc în aspre țesături ce îl apasă și-l jupoaie. Protestul lui e asvârlit zadarnic, deși cu toată energia, din gurița desfăcută ca un cioc de pui flămând:

— Uaa — aaa!.. Uaa — aaa!..

Numai sânul mamei, plin și cald îi astupă gura. Puilul de om e un mâncău, ca toți puilii, de orice fel ar fi.

Pentru ca minunea asta mică și pleșuvă să trăiască, trebuie ferită de toți ghimpșii, ascunsă de toate primejdiile, mângâiată și cocoloșită. Mama copilului trebuie să-i netezească drumul lui anevoios, dela cuta

Tragedia copiilor dela țară este impresionant redată în această fotografie, care înfățișează un grup al convoiului de flămânzi din Basarabia.

Ce va face acest bătrân când copilul de lângă el se va îmbolnăvi? Cum va ști el să-i ajute?

Câtă dragălașenie și nevinovăție! Și totuși când vor fi loviți de o boală necruțătoare, nu se va găsi nimeni care să-i îngrijească cum trebuie.

Pe fața acestei femei se citește grija și neliniștea. Cine-i va putea face o vină, dacă micuțul se va îmbolnăvi și va fi lipsit de o îngrijire normală?

scutecului ce l-ar putea răni, până la pieptul care nu mai e al ei, ci al lui. Mama trebuie să-l ferească de asprimea frigului, de dogoarea căldurii, de tăria vântului, de musca neastâmpărată, de colțurile lucrurilor, de mânuțele cari lovesc ochii, de foame, de sete, de boală. Dacă mama ar putea face minuni, atunci viața pușorului ei ar fi o sărbătoare și râsul lui s'ar împleti cu al ei în cel mai dulce imn de bucurie: imnul vieții.

Dar mama nu poate face minuni și viața e o lumină care se stinge prea repede și prea ușor.

Se prăpădesc copilașii și lacrimile calde se rostogolesc zadarnic pe trupușoarele reci și înțepenite.

Mor copiii. Cutiute de lemn încheiate în grabă cuprind rămășița fărâmei de lumină vie peste care oamenii vor asvârli pământ, nădușiți și amăriți. Mama își îngroapă fața, hohotind, în scutecele sau rochițele care nu mai sunt decât niște cârpe fără viață și fără utilitate.

Mor copiii.

De câte ori n'ați auzit acest lucru, de câte ori nu l-ați cetit, de câte ori nu l-ați discutat poate... Mor copiii.

Toată lumea o știe. Și toată lumea știe de ce. Căci s'au făcut anchete, s'au scris articole și studii, s'au redactat statistici, s'au însemnat curbe savante, după calcule îndelungi și complicate, s'a examinat problema sub toate fețele și oameni de seamă au ajuns la încheierea — după minuțioase cercetări — că nimic nu se opune, ba chiar se cere ca această problemă să fie considerată socială.

Și totuși copiii mor.

Se prăpădesc subalimentați și lipsiți de cea mai elementară igienă. Se topesc cu zile fiindcă se nasc plăpânzi, loviți și anemiați de munca, zi de zi, a mamei. Țărâna muncește până în ultima clipă. Durerile facerii o apucă pe ogor, în drum cu carul, la pășune cu vitele, în ograda boierului la împărțitul porumbului, în bățătura ei la curățitul bălegarului. Când o taie junghiurile se lasă jos într'un țipăt: „Uf!... mamă!...” și de multe ori naște acolo în drum sau unde se găsește, asemenea gloabei de tramvai de odinioară care făta între curele. Dar, chiar dacă lucrul s'ar întâmpla acasă, ajutorul ce i se dă e virtual. Femeia care se pricepe, chemată în grabă, pune mai întâi niscaiva burueni sub pragul ușii și trage o bolboroseală de descântec la repezeală, în loc să puie o velință curată.

Nimeni nu se gândește să spele femeia în dureri, dar o țuică să se întărească, o îndeamnă toți să ia. În treacăt fie zis, o facere anormală înseamnă de cele mai multe ori moartea mamei — căci asistența e inexistentă — doctorul fiind la 30-40 kilometri depărtare și tot asemenea, moașa. (Am mai spus odată, dar ar trebui s'o spun de încă o mie de ori; la 10.000 de suflete, o singură moașă oficială!). Dacă facerea e normală copilul e primit în detestabile condiții de igienă. E scăldat și îngrijit cu toată dragostea, i se acordă aceeași atenție ca unui vițel sau unui mânz. Din păcate nu e suficient. Cât despre mamă, primește îngrijiri sub-mediocre. Totuși a doua sau a treia zi va fi pe picioare și va roboti prin casă și prin bățatură. După o săptămână, copilul — înfășat sau nu — rămâne încuiat în casă să nu-l mănânce porcii, iar mama își seacă pieptul la seceriș, la săpă, la arat. (Dacă e iarnă, pruncul e așezat la căldură pe vatră și de multe ori cade și arde — biată ființă mică și nenorocită — de viu). Când vine acasă, frântă de oboseală, se întâmplă și bățută — căci, la țară, femeia e

încă lovită la rând cu vitele — copilul primește un sân umed de nădușeală, din care soarbe o hrană amară și subțiată.

La sindrofii, în timp ce rouge-ul mânuit cu îndemănare arcuiește ovalul gurii, sau între o „passă” și un *relance*, doamna X. sau Y. pune la punct, adânc convinsă, problema mortalității copiilor:

— Lasă, dragă, că așa cresc... Goi, murdari și nemâncați, în frig, în praf... N'au nimic. Sint sănătoși ca tunul și ajung niște voinici... Da' eu (cu vocea pe jumătate)..., cu sweater, cu pază, și iau guturaiul, nici nu știu cum, din senin... A început să mă înjunghie și piciorul... Vai, dragă Madam' Panaitescu, mă apucă groaza la gândul că s'ar putea să am reumatism... Vocea muiată de durere se întărește pentru „plus”...

Ei bine, nu e adevărat. E o minciună care și-a făcut loc și căreia, nu știu de ce, i se dă credit. Copilașii crescute în gunoiul vitelor, în mizeria nespălării, a frigului, a foamei, mor... Mor pe capete. Rămân aceia pe cari soarta i-a însemnat cu norocul vieții sau cari, din părinți, se bucură de o vitalitate dincolo de obișnuit.

Să nu ne înșelăm însă: nu e vorbă de o selecție, de viața spartană, superbă în durtatea ei, neajunsă în puritate. Copilul spartan dormea pe o scândură sau pe pământ — dela o anumită vârstă numai, — dar trupul lui primea valurile apei binefăcătoare și lucia curat în soarele cald al Spartei. La noi copilul de țăran tot pe scândură doarme sau pe pământ, uneori dela cea mai fragedă vârstă. Dar e neimbrăcat ca lumea și viforitele iernilor aspre pustiesc cuibul inimioarei lui, fără ca nimeni să-l plângă. Și e murdar adesea și plin de păduchi din tovarășia cu animalele din bățatură. Selecție?... Ba, mai curând pruncucidere.

A cui e vina?

A părinților? A mamei? Ar fi absurd să se creadă așa ceva. Părinții cu excepția cazurilor patologice, își iubesc odraslele. Se poate ca țăranul să fie mai aspru, dar inima lui se moaie pentru copilașul lui, ca a oricărui părinte. Dacă nu îi dă o îngrijire mai bună e, în primul rând, fiindcă nu se pricepe, nu are vreme, n'are mijloace; în al doilea rând, fiindcă așa a apucat el dela bătrânii lui, așa a învățat, așa fac cei din jur și de o seamă cu el. Mama crește copilul așa cum a fost crescută ea. Și-ar da sufletul pentru el și ar primi chinurile boalei în trupul ei ca să cruțe trupul micuțului, dar cum i-ar trece prin minte să-l oprească să se joace în cămășuță sau de tot despuiat în grolul drumului, după ploaie, ori să nu-l lase să împartă moțul de turtă cu câinele, să-l ție iarna în gura vetrii sau să lupte cu el, în timp ce „omul” mârâie nemulțumit, ca să-l scalde în fiecare zi? Cine mai face așa? Sau cum să dea copilului, când începe a mesteca și el, altfel de mâncare decât a lor?... Nici n'ar putea, dar nici nu-i trece prin gând.

Puiul de om, mănâncă, așa ca taică-su și ca maică-sa, turtă de mălai rece, deasă și tare ca piatra. Burtica lui se umflă monstruos pe piciorușele subțiri ca ața. Și, din când în când, trage și o țuică. E tare și se strâmbă tot. În toată casa e haz mare iar tata se simte mândru că fărâma vie se oțărește, dar înghite. Dacă are niscaiva vecini prin casă primește complimente:

— Bravou... Ei, las'că are în cine semăna... Strașnic, picuile (expresia reală e alta), ai?... Picuile umblă de-abușilea lins de câine, ca să adoarmă apoi pe jos, într'un colț, până ce își vor aminti de el cei mari.

Relele se frag din această ignoranță a țăranului în creșterea copilului. E curios cum pricepându-se la multe, în direcția aceasta e cu totul lipsit de un bagaj strămoșesc util. Copiii se prăpădesc fără ca cei mari să aibe idee de un mijloc de salvare. Pentru prunci, ca și pentru oamenii în toată firea, recurg la aceleași descântece, aceleași fricțiuni cu țuică ori cu gaz, indiferent de boală. Așa se întâmplă că bieții copii mor cu zile.

Imi amintesc de un caz petrecut doctorului V. în satul meu.

Vestit de agentul sanitar că odrasla lui Ilie Culiță (numele e fictiv) zace, se duce la sătean acasă. Copilașul, de o vârstă foarte fragedă, are nefrită și e umflat bine. Doctorul V. cheamă părinții și le ține un discurs în care sfatul atinge amenințarea: să nu se mai dea mâncare copilului. Să nu i se dea decât asta, aceea și așa mai departe. Pentru mai multă siguranță, medicul face vizite zilnice: odată,

Alarmă în organism

Urina tulbure este un semn precis de răceală a căilor urinare. Luând din timp tabletele Helmitol, vă vindecați repede și suprimați durerile.

TABLETELE HELMITOL

Un produs al casei „Bayer”

BAYER

Orice obiecte, cu suprafață fină sau aspră, se curăță cu VIM!

VIM este auxiliarul cel mai prețios al gospodăriei! Curăță murdăria rapid de pe orice obiect: fie de lemn, de metal, de porțelan sau de

sticlă, sau obiecte vopsite; — VIM curăță murdăria până și de pe mâinile cele mai murdare!

Cu condiția: să fie VIM veritabil

de două ori, de trei ori. Micul pacient se îndreaptă văzând cu ochii. Părinți, sint fericiți și ochii le joacă în lacrimi de mulțumire când își arată recunoștința, medicului.

— Il scap; — îmi spunea doctorul V. pe care îl întrebasem de starea micuțului bolnav. — Il scap sigur, numai să nu-i dea să mănânce...

După alte trei zile, copilașul zăcea frumos și înțepenit între lumânări.

Fiindcă „umblase mai bine” i-au dat un pic de turtă, niște varză cu zăbici... că doar nu puteau să-l ție nemâncat, să se prăpădească de foame cu bucatele în casă...

Dar niciodată nu voiu uita moartea fetiței mici, blonde și albe, moartea Loricăi, copilul cu ochii scăldați de lumina cerului albastru.

Veniseam dela București, după un drum lung și chinuitor, pe o vreme de iarnă căinoasă. În umbra serii, Nicolita, mama copilului, hohotea:

— Nășică, moare biata Lorică... Moare...

— Ce are, Nicolito?

— De unde să știu?... O dor oasele și o înecă în gât...

Arde ca focul și se chinuie să-și tragă sufletul, de ți se rupe inima... I-am pus țuică la tălpi, am uns-o cu gaz, am scăldat-o în apă fiartă și i-a „făcut de răceală” Anica lui Stoian. Degeaba, Nășică, moare... Of, Dumnezeu! de ce mă mai lași pe mine?... Dacă moare, nășică, atunci mor și eu... Nu vreau să mai trăiesc... N'am la ce...

Medic la Z. nu era pe-atunci: post vacant. Farmacia cea mai apropiată — acolo se afla de altfel și un bun doctor, a cărui amintire se mai păstrează și azi — la Bălcești, la 28 de kilometri, pe drum de coaste și de scorbit, lipit într-o parte de dealuri — cuiburi de lupi — ale Butanului, ros în cealaltă parte de Oltețul înghețat pe care suflau cu furie toate vânturile din lume.

— Nicolito, hai, vreau să văd fetița...

Pe ulița satului, bătută de viforită, numai noi două luptam cu vremea și durerea noastră. Căsuța Nicolitei își îngropase ferestrele mici și înlăcrimate în nămeții de zăpadă. Înăuntru o căldură otrăvită de fum, miros de gaz, de țuică, de rufe ude. Copilul găfăia pe o laviță, în fața căreia, în genunchi, Mama Ancuța, bătrâna mea doică, se lupta cu plânsul și cu mânuțele bolnavei.

Buzele fetiței erau vinete. Ca să respire se zvârcolea toată și tușea cu bale în care pluteau puncte cenușii.

Întrebările erau de prisos. Anghina difterică gătuia fetița. Nu putea fi vorba de o întârziere. M'am întors acasă într'un suflet. Nină, copilul de curte, a pus pe Pongratz, calul nostru sur, în timp ce Călin, vizitiul, se îmbrăca și, mărșind, prepara felinarul și „levorverlu”. Drumul era tăiat de troiene cât niște dealuri. Sania sălta în

R. I. No. 540

Page 8

bulgări de glod înghețat și icnea în gropi. Vântul se furișă prin desimea blănușilor încrețindu-ne în fiori de frig. Din când în când pânza rărită a zăpezii tănuia mlaștini în care tălpoaiele saniei se lipeau înțepenindu-se. Calul ars de sfârcul biciului se încorda tremurând și ne scotea cu greu în lunecări și căderi. Călin pomenea și sfinți și draci. Pe la Ghioroiu, un lung convoiu de sănii, încărcate cu lemne de construcții, târându-se ca o omidă prin mijlocul drumului, ne opri în loc. Oamenii dormeau aproape toți, sus pe lemne, îngropați în paie și în saricele de blană. Vitele cu ochii mari și buni mergeau ca în somn, Călin sări jos și opri cel dintâiu car. Celelalte stătură pe rând.

— Heee!... Scoal' mă!...

De sub blăni, un somnoros întrebă:

— Da' ce e?

— Dă-te jos de îndreaptă vitele, că nu e drumu' numai al vostru... Hai!... Hai!...

Ne-au făcut loc cu chiu, cu vai.

La Bălcești am stărnit toți câinii satului adormit. Pe doctorul M. — a murit, sârmanul, acum câțva timp — l-am dat jos din culcușul cald. Deși trecut de floarea vârstei era omul care nu da înapoi dela nici o osteneală și în nici un timp nu se cruța pentru viața altora. În timp ce eu luam un ceai fierbinte, el alerga la farmacie pentru ser anti-difтеріс, deși — după spusele mele — presupunea că va recurge la tracheotomie. Am schimbat calul și iar pe drum spre casă... Noapte de coșmar, în care icoana fetiței, svârcolindu-se înecată, mă înebunea. Cuvintele de încurajare șoptite de doctor se ștergeau în vuietul vântului în care fărâmam și eu taina unei rugăciuni fierbinți.

Am intrat în sat, într'un revărsat de zori vânt și dușmănos. La casa Nicolitei se mișcau umbre negre în poartă și prin curte. Din casă, țipetele femeilor ne-au sfâșiat inimile. Am fugit acasă fără să mai intru în odaia moartei mici, să plâng singură, bătută de durere.

La înmormântarea Loricăi, mama a urlat ca o fiară, și-a sfâșiat fața și a mușcat țărâna cu care îi acopereau trupul drag.

A cui e vina?

A doctorului în niciun caz. Nici nu se pune chestia. A părinților? Dar au făcut, sârmanii, tot ce omeneste le-a fost în priceperea lor. Au utilizat toate leacurile băbești, au descântat, au afumat, au fermecat și au afurisit. Totul a fost în zadar. Numai la medic nu s'au gândit să se ducă. Dar niciun țaran nu se îndreaptă așa ușor spre medic. Niciunul nu ia o asemenea hotărâre, fie pentru sine, fie pentru copilul lui, decât după zăcere lungă de tot. A, dacă ar veni medicul la ei... Dar sunt atâtea sate, atâtea mii de sate fără medici. Și cum s'ar putea împărți omul de știință în atâtea locuri, la atâtea suferinți? Însă chiar acolo unde este, în 50 la sută din cazuri n'are medicamentele necesare; în 80 la sută din cazuri nu găsește înțelegere la familia bolnavului. Indrumările sunt înțelese anapoda sau — pur și simplu — neluate în seamă. Și atunci? Atunci e nevoie de educarea mamelor, de plasarea unor ajutoare mai puțin îndepărtate unele de altele, de medicamente, de o acțiune eficientă a Statului. E nevoie de o intervenție viguroasă, urgentă și reală. Mai puține discursuri: cuvintele frumoase n'au salvat, de când e lumea, sufletele copilașilor din ghiarele difteriei, dezinteriei, tifosului, malariei și tuberculozei. Discursurile nu omoară păduchii, nu distrug țânțarii, nu nimicesc microbii, nu hrănesc, nu dau sănătate, nu înlocuiesc nici medicamentele, nici alimentele.

Totuși, nu de mult, doctorii rurali au fost obligați să țină conferințe la școli, cu privire la foloasele consumării zahărului. Au ascultat copiii până ce le-au lăsat gurițele apă, cât de bun e zahărul, ce bine e să-l mănânci și cât ar ajunge ei de voinici și de deștepți dacă l-ar roade cu dințișorii lor nespălați. Parcă ei ar fi vrut altceva!... Dar, la 32 de lei kilogramul de zahăr, țaranului nu-i convine să dea sănătatea, în cuburi albe, odraslelor. Și decât să fi chinuit copilașii stărnindu-le pofta, mai bine li s'ar fi împărțit gratis — da, gratis am zis — câte o bucățică fiecăruia, să-și resfețe și ei odată cerul gurii. Să se treacă la o acțiune bine organizată și vie. E nevoie, este absolută nevoie, încât ar trebui să o știe toți, s'o audă și surzii și s'o vadă — în fine — și orbi!

Acțiunea ar putea să pornească din capitalele de județ și anume, din inițiativa prefectului, care — în cele mai multe cazuri — este un fiu al județului ce conduce, are neamuri în unele comune, cu siguranță mulți fini, simpatii, probabil și — fără îndoială — partizani devotați.

Prefectul adus de apele politice, îndeplinește întotdeauna, pe lângă multe altele și o frumoasă operă de gospodărie rurală. Căci e mândru — ca oricare dintre noi — de județul său. Chiar dacă lasă altuia locul după un timp, știe bine că ceea ce a înfăptuit rămâne legat de numele lui. Dece atunci nu și-ar pune numele pe cea mai utilă și mai frumoasă operă de umanitate și patriotism?

Cu puțini bani, cu aproape nimic, s'ar putea crea la țară Case de ocrotire a copiilor. Adevărate noduri vitale, puncte dătătoare de viață... O casă de ocrotire la 3-4 sate. Cu un

funcționar sau o funcționară, un cântar și un registru, sub controlul direct și conducerea medicului de circumscripție respectiv, s'ar realiza adevărate minuni. Nu ne îngăduie spațiul să intrăm în detalii. Am făcut o propunere, am dat o idee pe care fiecare o poate desvolta cum i se pare mai bine, am dat-o din toată inima, convingi că e bună și dacă, ar fi înțeleasă — mai apropiată de posibilitatea înfăptuirii, decât multe altele. Este dela sine înțeles că această Casă de ocrotire a Copiilor ar avea de împlinit două misiuni: salvagardarea sănătății copiilor și educația mamelor. Bugetul județului n'ar avea de suferit aproape deloc. Chiria lunară a unei case dintr'un sat mai răsărit, abia se ridică la câteva sute de lei: anual ar fi vorba de o sumă mai mică decât costul benzinei pe o lună, la una din mașinile prefecturii. Mai e nevoie să mai spunem că salariul funcționarului e în raport cu standardul de viață rural? Dacă prefectii ar vrea, ar crea în scurt timp o desăvârșită operă națională, de un folos obștesc neîntrecut, o adevărată minune a epocii în țara noastră. Nu mele lor ar rămâne înscrise în cartea de aur a patriei recunoscătoare.

O, dacă ar vrea prefectii...

Ceeace depășește însă capacitatea mea de înțelegere, e faptul că sint numeroase societăți pentru protecția copilului. Ce fac aceste societăți? Unde activează? Pe cine ajută? Eu în satul meu n'am auzit de așa ceva; nici prin împrejurimi. Sau aceste societăți nu se îngrijesc decât de pruncii dela orașe. Dar e posibil așa ceva? Poate o femeie este în stare o mamă să tragă o linie și să spună: „De aici până aici, ajutam copilașii să trăiască; de aici încolo pot să moară!” Sint două feluri de prunci? Acei cari au dreptul la ajutor și alți cari nu au acest drept? Copilul de țaran nu e și el un suflet? N'are și el o inimioară? Nu e tot al domnului? Cum se face că nimeni nu se gândește la crucile ce împânzesc cimitirile satelor, dedesubtul cărora putrezesc ființe mici și chinuite nevinovate? Dar, Doamnelor, de aici, dela țară se primește țara. De aici se vor alege femeile sau bărbaii odraslelor dumneavoastră. Și D-stră înși-vă, tot din odaia de alături de iesle ați primit stropul de sânge ce vă dă viață și v'a creat o personalitate. Nu e posibil ca filantropia să se oprească acolo unde se oprește și linia de tramway. Nu e admisibil ca mila să sufere de gută sau de artrism și să nu se poată deplasa. Nu e uman și nu e just ca fără remușcări — mii, ba poate zeci de mii de sufletele să fie uitate. Veniți la țară Doamnelor... Veți putea activa. În halate albe sau în orice toaletă ați dori. Veniți la sate să vedeți un joc mai interesant chiar decât bridge-ul; jocul morții și al vieții. Veniți la țară, Doamnelor, și ajutați copii să trăiască!

LORY PANAITESCU - ZATRENI.

1 CONSULTATIE GRATUITA
a unui medic oculist

IN PRETUL
obisnuit al
unor ochelari
se ofera

2 EXECUTIA
unui optician
specialist

FABRICATELE CELE MAI
RENUMITE

FOTOPTIC

BOULEVARDUL ELISABETA 3a

IZVOARELE
STATULUI FRANCEZ
VICHY-CELESTINS
RINCHI-BASICA-
GUTA-DIABET-
ARTRITISM

VICHY
GRANDE-GRILLE
BOULEVARDUL
SI ALE APARATULUI
BELIA

VICHY-HOPITAL
AFECTIUNILE
STOMACULUI
SI ALE INTESTINULUI

VICHY CELESTINS

PRIMUL INSTITUT COSMETIC MEDICAL
Bulevardul Carol 57 fost 39. Telefon: 3.52.73

D-NA Dr. M. RABINOVICI, dermatolog specializată la Paris și Viena, tratează: negi, pistrui, coșuri etc. Ingrijirea feței cu hormoni și masaje pneumatice. Distrugerea părului de prisos. Slăbirea locală a corpului prin masaje electrice. Cons. 10-12-3-7. Se aplică masca „Hollywood”. Miercuri informațiuni gratuite